



ПАРАФІЯЛЬНИЙ ІНФОРМАТОР

28. NEDĚLE V MEZIDOBÍ – 9. ŘÍJNA 2022



Hospodin zjevil svou spásu před zraky pohanů.



POUTNÍCI U HROBU SV. JANA XXIII. V BAZILICE SV. PETRA VE Vatikánu,
Peregrinatio ad Miracula Fidei, 15. června 2014, Vatikán.

MODLITBA VĚŘÍCÍCH

K: Bratři a sestry, naplněni vděčností chvalme Pána za jeho úžasné činy k dobru lidí a prosme, aby nám dal vytrvat ve víře až do konce.

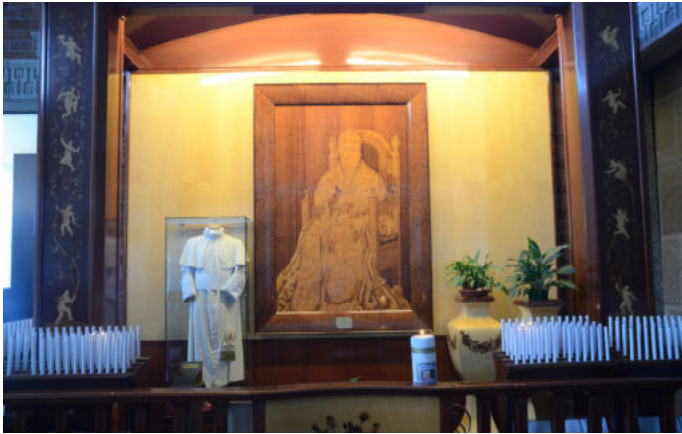
L: BOŽE, OBNOV DIVY SVÉ LÁSKY.

- Za papeže Františka, aby ve šlépějích svatých papežů II. vatikánského koncilu, Jana XXIII. a Pavla VI., v síle Ducha svatého vedl svěřený Boží lid po cestách radosti a naděje.
- Za věřící, aby každodenní modlitbou svatého růžence ke Královně míru zastavili satanskou Putinovu válku proti Ukrajině a zmučený ukrajinský národ, Evropa i svět tak znovu poznali moc Královny vítězné.
- Modleme se, aby církve, věrná evangeliu a odvážná při jeho ohlašování, byla místem solidarity, bratrství a otevřenosti a stále více žila v atmosféře synodality.
- Modleme se, aby nově zvolení senátoři vykonávali svůj úkol poctivě a spravedlivě.
- Za nemocné a trpící naší farnosti, aby mysleli na Ježíše Krista a u něj čerpali sílu ke každodennímu poznávání jeho věrnosti, i k vděčnosti za dar uzdravující víry.
- Za věrné zemřelé, aby pro svou věrnost víře až do konce, měli účast na tajemství vzkříšení těla a života věčného.

K: Všemohoucí Bože dej, ať jsme vděční za to, že smíme být svědky tvé nezměrné lásky a v síle tvého Ducha vytrváme až do konce. Skrze Krista našeho Pána. **L: Amen.**



SOTTO IL MONTE GIOVANNI XXIII. - putování v rodišti sv. Jana XXIII. - JEŽÍŠI KRISTU, KRÁLI KRÁLŮ, POJĎTE, KLAŇME SE!
Vlevo: f. kostel sv. Jana Křtitele (posvětil 21.9.1929 Mons. A. Roncalli). *Vpravo a vlevo dole:* kaple Panny Marie, Královny míru. Oltář v kapli: sarkofág pocházející z vatikánské baziliky, zbudovaný císařem Konstantinem nad hrobem sv. Petra.



Kripta OBOEDIENTIA ET PAX (Poslušnost a mír: heslo papeže Jana). *Vpravo a vlevo dole:* relikviář se štolou, odlitkem ruky a posmrtné masky papeže Jana. Na boku kříž ze slonoviny, který měl papež ve své ložnici a před nímž díval na modlitbách.



"K MĚ CHUDÉ FONTÁNE PŘICHÁZEJÍ LIDÉ VŠEHO DRUHU.
 A MÝM ÚKOLEM JE DÁT VODU VŠEM".
 (Jan XXIII.)



ZAHRADA MÍRU s 333 stélami a poselstvím papeže Jana.

Poutníci v Sotto il Monte Giovanni XXIII., *Peregrinatio ad loca Amoris quo maior nullus ita splendet*, Itálie, 20. června 2015.



Svatý Lukáš, evangelisto, ochránce lékařů a ikonografů, obdařený Boží Moudrostí, tys nám ve svém evangeliu zjevil Boží lásku a milosrdenství. Jako malíř, osvícený vírou, svým pokorným uměním maluje ikonu, tak jsi nám vykreslil vrcholné dílo Boží: nejblahoslavenější Pannu Marii, kterou zde uctíváme na tomto svatém obraze." EUCHARISTIE U ARCHY SV. LUKÁŠE, EVANGELISTY V BAZILICE SV. JUSTINY V PADOVĚ. Peregrinatio In Honorem Apostolorum Gentium Slavorum, 11. července 2019, Padova, Itálie.





ПАРАФІЯЛЬНИЙ ІНФОРМАТОР

29. NEDĚLE V MEZIDOBÍ – 16. ŘÍJNA 2022

Pomoc nám přijde od Hospodina, který učinil nebe i zemi.



„SVATÝ JANE PAVLE,
uděluj nám z nebeského okna své požehnání!
Žehnej Církvi, kterou jsi miloval, které jsi
sloužil a kterou jsi vedl a odvážně pobízel
na cestách světa, aby všem nesla Ježíše
a všechny k Ježíši přiváděla.

Žehnej mladým, kteří byli tvou velkou vášní. Znovu je veď k snění, dávej jim vzhlížet k výšinám, aby našli světlo, osvčující stezky pozemského života. Žehnej rodinám, žehnej každé rodině! Tys upozorňoval na útoky satana proti této vzácné a nepostradatelné jiskérce nebes, kterou Bůh zažehl na zemi. Svatý Jane Pavle, chraň svou modlitbou rodiny a každý život, který v rodině vzhází. Pros za celý svět, dosud poznamenaný napětím, válkami a bezprávím.

Tys bojoval proti válce tím, že vybízel k dialogu a zaséval lásku: pros za nás, abychom byli neúnavnými rozsévači pokoje. Svatý Jane Pavle, z okna nebes, kde tě vidíme po boku Panny Marie, sesílej nám všem Boží požehnání. Amen." (U sarkofágu sv. Jana Pavla II., v bazilice sv. Petra ve Vatikánu. *Peregrinatio in Honorem Apostolorum Gentium Slavorum*, 9.7.2019.

MODLITBA VĚŘÍCÍCH

K: Bratři a sestry, slyšeli jsme Ježíšovu výzvu k vytrvalé modlitbě. Proto s pokorou prosme Pána:

L: PROSÍME TĚ, VYSLYŠ NÁS.

● Za Církev, aby si stále hlouběji uvědomovala, že Pán je cílem lidské historie; bodem, k němuž směřují touhy dějin i civilizací; středem lidského rodu a plností radostných očekávání všech lidských srdcí.

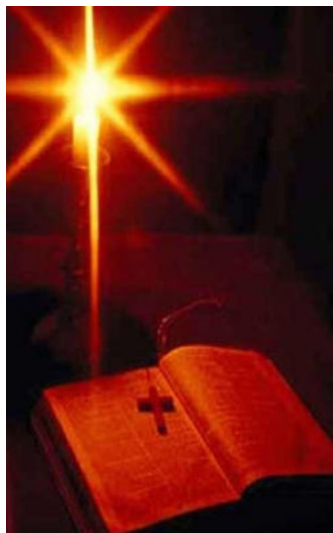
● Za věřící, aby každodenní modlitbou svatého růžence ke Královně míru zastavili satanskou Putinovu válku proti Ukrajině a zmučený ukrajinský národ, Evropa i svět tak znovu poznali moc Královniny vítězné.

● Modleme se, aby církev, věrná evangeliu a odvážná při jeho ohlašování, byla místem solidarity, bratrství a otevřenosti a stále více žila v atmosféře synodality.

● Za věrné zemřelé, ať mají účast na věčné hostině v tvém království.

K: Nebeský Otče, ty slyšíš prosby těch, kdo jsou pokorného srdce. Vyslyš naše volání, když se s důvěrou svěřujeme tvé Prozřetelnosti. Skrze Krista našeho Pána. **L:** Amen.

LITURGICKÉ TEXTY 28. NEDĚLE V MEZIDOBÍ



1. ČTENÍ – 2KRÁL 5,14-17

Čtení z druhé knihy královské.

Náman sestoupil k Jordánu a ponořil se do něho sedmkrát podle nařízení Božího muže Elizea a jeho tělo se obnovilo jako tělo malého dítěte a byl čistý.

Náman se vrátil k Božímu muži s celým svým doprovodem, stanul před ním a řekl: "Hle, už vím, že není Boha po celé zemi, jen v Izraeli. Nyní vezmi, prosím, dar od svého služebníka."

Elizeus odpověděl: "Jako že je živ Hospodin, jemuž sloužím: Nic nevezmu!" Ačkoli na něj naléhal, aby vzal, odepřel.

Náman pak řekl: "Když tedy opravdu nechceš, dovol mi vzít tolik prstě, kolik unese spřežení mezků, neboť tvůj služebník nebude už obětovat celopaly a žertvy jiným bohům, jen Hospodinu."

ŽALM 98

Zpívejte Hospodinu píseň novou, – neboť učinil podivuhodné věci. – Vítězství je dílem jeho pravice, – jeho svatého ramene. Hospodin uvedl ve známost svou spásu, – před zraky pohanů zjevil svou spravedlnost. – Rozpomenul se na svou dobrotu a věnost – Izraelovu domu. Všechny končiny země uzřely – spásu našeho Boha. – Jásejte Hospodinu, všechny země, – radujte se, plesejte a hrejte!

2. ČTENÍ – 2TIM 2,8-13

Čtení z druhého listu svatého apoštola Pavla Timotejovi.

Milovaný! Mysli na Ježíše Krista, Davidova potomka, který byl vzkříšen z mrtvých. To je moje evangelium. Právě kvůli němu trpím, dokonce jako zločinec v poutech. Ale Boží slovo spoutáno není. Proto kvůli vyvoleným snáším všechno, aby také oni došli spásy a věčné slávy skrze Krista Ježíše. Tohle je jisté: Když jsme s ním umřeli, budeme s ním také žít. Když vytrváme, budeme s ním i kralovat. Když ho zapřeme, zapře také on nás. Ale i když my jsme nevěrní, on zůstává věrný, protože nemůže zapřít sám sebe.

EVANGELIUM – LK 17,11-19

Slova svatého evangelia podle Lukáše.

Na cestě do Jeruzaléma procházel Ježíš mezi Samařskem a Galilejí. Když přicházel do jedné vesnice, šlo mu naproti deset malomocných. Zůstali stát opodál a volali: "Ježíši, Mistře, smiluj se nad námi!"

Když je uviděl, řekl jim: "Jděte a ukažte se kněžím." A jak odcházeli, byli očištěni.

Když jeden z nich zpozoroval, že je uzdraven, vrátil se, mocným hlasem velebil Boha, padl Ježíšovi k nohám tváří až k zemi a děkoval mu. Byl to Samaritán.

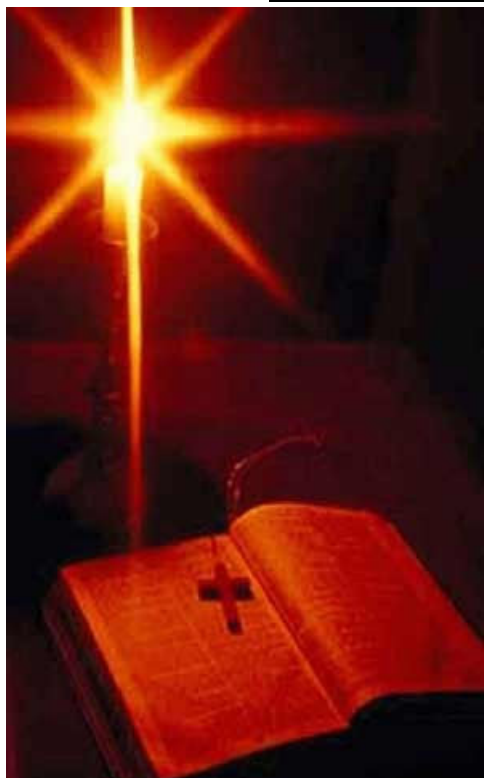
Ježíš na to řekl: "Nebylo jich očištěno deset? Kde je těch devět? Nikdo z nich se nenašel, aby se vrátil a vzdal Bohu chválu, než tento cizinec?" A jemu řekl: "Vstaň a jdi! Tvá víra tě zachránila."



PRAVIDELNÁ MĚSÍČNÍ SBÍRKA (2. 10. 2022)

PUSTIMĚŘ: 5.600,-Kč **DRYSICE:** 3.500,-Kč; **PODIVICE:** 1.500,-Kč **TOPOLANY:** 1.050,-Kč
PÁN BŮH ZAPLAŤ VÁM VŠEM, KDO PAMATUJETE NA POTŘEBY SVÉ FARNOSTI!

LITURGICKÉ TEXTY 29. NEDĚLE V MEZIDOBÍ



1. ČTENÍ – EX 17,8-13

Čtení z druhé knihy Mojžíšovy.

Amalečané přitáhli a bojovali s Izraelem v Refidim. Mojžíš řekl Jozuovi: ”Vyber si muže a zítra vyjdi bojovat s Amalečany, já se zatím postavím na vrchol pahorku s Boží holí v ruce.” Jozue vykonal, co mu rozkázal Mojžíš, a bojoval s Amalečany. Mojžíš, Árón a Chur však vystoupili na vrchol pahorku. Když Mojžíš měl zdvižené ruce, vítězili Izraelité. Když ruce spouštěl, vítězili Amalečané. Ruce Mojžíšovy se však unavily; vzali tedy kámen, položili pod něho a on se na něj posadil. Árón a Chur podpírali jeho ruce, každý z jedné strany, takže jeho ruce zůstaly pevné až do západu slunce. Jozue porazil ostrým meče Amalečany a jejich válečné sbory.

ŽALM 121

Zvedám své oči k horám. – Odkud mi přijde pomoc? – Pomoc mi přijde od Hospodina, – který učinil nebe i zemi. Nedopustí, aby se tvá noha zvrtila, – nebude dřímat tvůj strážce. – Ano, nebude dřímat a spát – Izraelův strážce. Hospodin tě střeží, – Hospodin je tvým ochráncem po tvé pravici. – Za dne ti slunce neublíží, – ani měsíc v noci. Hospodin tě bude střežit ode všeho zlého, – střežit bude tvou duši. – Hospodin bude střežit tvůj odchod i příchod – nyní i navěky.

2. ČTENÍ – 2TIM 3,14-4,2

Čtení z druhého listu svatého apoštola Pavla Timoteovi.

Milovaný! Drž se toho, čemu ses naučil a co jsi přijal jako jisté. Víš přece, od koho ses tomu naučil! Od dětství znáš svatá Písma; ta tě mohou naučit moudrosti, abys dosáhl spásy vírou v Krista Ježíše. Všechno, co je v nich napsáno, je vdechnuto Bohem a hodí se k poučování, k usvědčování, k napravování a výchově ve spravedlnosti. Tak je potom Boží člověk dokonalý, důkladně vyzbrojený pro každé dobré dílo. Zapřísahám tě před Bohem a před Kristem Ježíšem, který bude soudit živé i mrtvé, zapřísahám tě při jeho slavném příchodu a království: Hlásej slovo! Přicházej s ním, ať je to vhod či nevhod, usvědčuj, zakazuj, povzbuzuj s všestrannou trpělivostí a znalostí nauky.

EVANGELIUM – LK 18,1-8

Slova svatého evangelia podle Lukáše.

Ježíš vypravoval svým učedníkům podobenství, že je třeba stále se modlit a neochabovat: ”V jednom městě byl soudce, Boha se nebál a na lidi nedal. Byla v tom městě i vdova, chodila k němu a říkala: ‚Zastaň se mě proti mému odpůrci!‘ Ale on dlouhou dobu nechtěl. Potom si však řekl: ‚I když se Boha nebojím a na lidi nedám, přece se té vdovy zastanu, protože mě obtěžuje; jinak sem bude ustavičně chodit a mě trápit.‘” A Pán řekl: ”Slyšte, co říká ten nespravedlivý soudce! A Bůh by se nezastal svých vyvolených, kteří k němu volají ve dne v noci, a nechal by je dlouho čekat? Říkám vám, že se jich rychle zastane! Ale nalezne Syn člověka na zemi víru, až přijde?”

*„Slyšte Slovo, vyšlé od Boha, Slovo, jež krmí lidské duše,
Slovo, jež sílí srdce i rozum, Slovo, jež vede k poznání Boha“
(Proglas, č. 24–27)*

LITURGICKÉ MEZIDOBÍ

S TOMÁŠEM KARDINÁLEM ŠPIDLÍKEM, S.J.,

čestným občanem Pustiměře

a

P. FRANTIŠKEM BENÍČKEM



PONDĚLÍ 28. TÝDNE V MEZIDOBÍ - 10. ŘÍJNA 2022

Když se u Ježíše shromažďovaly zástupy, začal mluvit: „Toto pokolení je pokolení zlé. Hledá znamení, ale jiné znamení mu dáno nebude než znamení Jonášovo. Jako Jonáš byl znamením pro Ninivany, tak bude i Syn člověka znamením pro toto pokolení. Královna jihu povstane na soudu proti mužům tohoto pokolení a odsoudí je, protože přišla až z daleké země, aby slyšela Šalomounovu moudrost, a zde je přece (někdo) víc než Šalomoun. Ninivští mužové povstanou na soudu proti tomuto pokolení a odsoudí ho, protože se na základě Jonášova kázání obrátili, a zde je přece (někdo) víc než Jonáš.“ (Lk 11,29-32)



Toto pokolení je pokolení zlé, dožaduje se znamení. V denním životě se setkáváme často se znameními různého druhu. Šipka na značce ukazuje, že se jezdí doprava, namalované děti ukazují, že je v blízkosti škola, že má řidič dávat pozor. Někdo nám z dálky zamával, aby dal znamení, že nás poznal a že nás zdraví. V jistém smyslu se celá řeč, všecko dorozumívání skládá ze znamení. Bůh, který se v Bibli zjevuje, který k lidem mluví, tedy rovněž užíval znamení. Vlastně je celý Starý zákon, jeho dějiny, jediným velkým znamením. Proto Židé, když mluvili o Bohu, obyčejně začínali od Abraháma, aby ukázali názorně, jak se po celou dlouhou dobu Bůh o svůj lid staral, jak jej vedl, jaká znamení mu dával. Čeho zlého se tedy dopouštějí Židé v době Kristově, když po něm žádají znamení? Dalo by se to osvětlit přirovnáním. Je to asi tak, jako když někdo celou dobu ve škole neposlouchal a pak chce, aby se mu krátce řeklo, oč šlo. I my jsme celý život v Boží škole, Prozřetelnost nám den ze dne, podobně jak Židům v dějinách, ukazuje, že nás vede. A najednou se vyskytnou lidé a řeknou: Dokažte mně, že Bůh existuje! Mělo by smysl mu něco dokazovat?

Velké znamení Starého zákona. Mezi mnoha Božími znameními byla některá tak velká, že působila úžas. Za největší z nich považovali Židé vyvedení svého národa z Egypta přes Rudé moře, Sinajskou poušť a řekou Jordán až do zaslíbené země, tzv. „Exodus“. Toto znamení se stalo Židům symbolem a příslibem. Tím jako by jim chtěl Bůh říci: Takové budou celé vaše dějiny, plné nebezpečí, ale ze všech vás vysvobodím. Křesťané vidí v

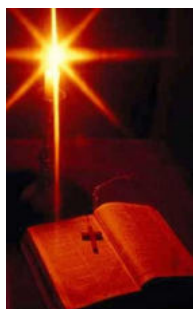
„exodu“ symbol dějin církve, ale i každého života. Přešli jsme už všichni Rudým mořem, které je obrazem křtu. Unikli jsme tak otroctví hříchu. Ale nyní pokračujeme cestou pouští. Hlavní nebezpečí pouště nejsou divoká zvířata, ale možnost zabloudit, ztratit se a umřít hladem. Těmto nebezpečím, v duchovním smyslu, jsme denně vystaveni. Vždyť nikdo z nás neví, kudy má vlastně v životě směřovat. Ale dívá-li se nazpět, zjistí ke svému velkému překvapení, že ho někdo stále vedl a že mu nic nechybělo. V tomto pohledu nazpět objevíme velké znamení svého života.

Znamení proroka Jonáše. I Jonáše Bůh vedl, mluvil k němu jasně. Ale on měl nápad cestu Boží opustit, utéci před Hospodinem někam daleko až za moře. Ale prožije nové znamení, a to velmi důležité. Překvapí ho prudká bouře. Ti, kdo před Bohem utíkají, myslí, že budou v klidu, že půjdou svou vlastní cestou. Ale ta „vlastní cesta“ se promění v pohromu. V životě je tomu jako na moři. Koho vede Bůh, toho vlny nesou. Kdo před Bohem utíká, toho vlny potopí. Jonáš se podle vypravování octne až v hlubinách moře, kde podle starých představ bydlí Leviatan (Job 3,8), mytologická velryba, symbol smrti a zániku. Ale stane se nové, a to největší znamení, které Ježíš předpovídá Židům: Koho Bůh vede, toho vysvobodí i ze zániku a ztroskotání. A přivede nazpět i ty, kdo před ním utíkají. Židé dostali toto znamení při Ježíšově Vzkříšení z mrtvých. Nám se dostane vždycky, když v životě pobloudíme a když objevíme, že nás Bůh i z toho poblouzení znovu vyvedl na správnou cestu a že loď našeho života, která ztroskotala, zase pluje dál k cíli.



Vzpomínám si na slova P. Zdeňka Čížkovského (jeho velké nadšení u nás opadlo), který působil více jak 30 let v jižní Africe jako misionář, že v misiích lidé přijímají Kristovo poselství evangelia s velkým nadšením a zaujetím, takže misie zde mají velký úspěch, zatímco u nás jsou misie těžší, protože lidé nemají o Krista a jeho učení zájem, je zde tupá lhostejnost a z toho pramení i malý úspěch evangelizace v našich podmínkách. I v době Pána Ježíše tomu nebylo jinak, než je tomu u nás dnes. Jeho ostrá slova bohužel platí i nám. Ježíš se vrací do minulosti, do dějin izraelského národa, které ukazují na vnímavost předků pro Boží slovo. Pohanská královna je okouzlena moudrostí Šalomounovou natolik, že váží dlouhou cestu, aby si ho poslechla a jistě se i její život změnil. Podobně to byli i ninivští obyvatelé, kteří vzali Jonášovu výzvu k obrácení vážně, obrátili se, činili pokání a Bůh upustil od trestu, kterým jim hrozil. Vraťme se i my v duchu do své minulosti. Byli to naši předkové, kteří měli tolikrát těžký život, ale přesto věděli, že nejcennější dědictví, které je třeba předat dětem a zachovat je za všech okolností, je víra. My jsme jejich pokračovatelé. Kde máme své potomky? Nejsme my tím pokolením, které víru pohřbilo? Čekáme na nějaká znamení, která nás utvrdí ve víře? Žádná zvláštní už nebudou. A ta menší znamení kolem nás nejsou snad dost výmluvná? Katastrofální povodně v Čechách, na Moravě, tisíce mrtvých po teroristických útocích, zrovna tento týden v Las Vegas, kde zahynulo 69 lidí a další stovky zraněných? To všechno nejsou náhodné věci, ale zcela jistě znamení, která mají lidem ukázat nejen pomíjivost všech věcí, ale také důsledky ateizmu, bezbožectví. Zní to možná ostře, ale je třeba se nad tím zcela jistě vážně zamyslet. Víra se jistě nedá nikomu vnutit. Děláme však všechno proto, abychom svou víru druhým předali anebo jsou nám lhostejní? Zvláště u dětí a vnoučat, tam je ještě možné sklidit ty největší úspěchy, protože se teprve

formuje jejich osobnost. Prosme Pána, abychom měli starost nejen o spásu své duše, ale usilovali všemožně o předání víry také našim bližním, zvláště nejbližším.



ÚTERÝ 28. TÝDNE V MEZIDOBÍ - 11. ŘÍJNA 2022

Jeden farizeus pozval Ježíše k jídlu. Přišel tedy a zaujal místo u stolu. Farizeus se podivil, když viděl, že se před jídlem napřed neumyl. Pán mu však řekl: „Ano, vy farizeové, vnějšek číše a talíře očišťujete, ale vaše nitro je plné loupeže a špatnosti. Pošetilci! Copak ten, který stvořil vnějšek, nestvořil také vnitřek? Raději dejte to, co je v mísách, jako almužnu, a pak vám bude všechno čisté.“ (Lk 11,37-41)



Neumyl se před jídlem. Umývání, které je prostředek hygieny, se stalo v náboženstvích rituálním prvkem. Při obřadech omývání uznává člověk, že se potřebuje očistit, aby mohl předstoupit před Boha. V křesťanství užíváme tohoto symbolu při křtu. Židé užívali obřadné umývání často. Velekněz se musel omývat, než přijal úřad (Ex 29,4; 40,12). Omýt se musel každý, kdo se dotkl mrtvoly (Lv 11,39 nn.), malomocného (Lv 14,8 nn). Farizeové rozmnožili tento obřad na mnoho případů denního života, i tam, kde to Zákon výslovně nenařizoval. Samozřejmě v tom není nic špatného po stránce hygienické. I nábožensky – jako obřad – je to pěkný obraz vnitřního postoje. Ježíš však farizeům často vytýkal, že se vnější zachovávalo, ale vnitřní smysl vyprchal. V Káni proměnil ve víno vodu, která byla ve džbánech na očišťování (Jan 2,6) a obrazně tím naznačil, že se má tělesné očišťování stát duchovním. Proto také před farizeji někdy schválně opomenul vnější obřad, aby ukázal na důležitost toho, co je hlavní a podstatné: očistění duše.

Omývání duše. Když toho výrazu užíváme, jsme si vědomi, že mluvíme obrazně. Co tím chceme vlastně vyjádřit? Omýváním se odstraňuje to, co nepatří k tomu, co se omývá. Prach a bláto nepatří k čistému nábytku nebo ke kůži. K člověku nepatří v morálním smyslu hřích, špatné náklonnosti, zlé myšlenky. Dají se omýt? Náboženské přesvědčení národů tuto možnost předpokládá. Rituální omývání je výrazem této víry. Je však zajímavá jedna okolnost. Lidé nevěří, že by omyla vinu každá voda. V Shakespearově dramatu Mackbeth si vražedkyně stále myje ruce a pořád na nich vidí skvrny od krve. Indové se chodí umývat k pramenům řeky Gangy. Ta je totiž posvátná. Je to symbol křesťanského křtu? Do jisté míry. Vyznává se tu, že je k omytí duše potřeba Božího zásahu. Ten je zaručen tím, že je Ganga posvátný pramen. Při křtu není voda sama posvátná. Je obyčejná. Ale dostává očištnou sílu slovem církve: „Já tě křtím ve jménu Otce i Syna i Ducha svatého.“ To slovo církve se spojí s vyznáním člověka, který je křtěn, s jeho vůlí začít dělat dobře. Je tu setkání slov Božích a lidských, a toto navázání dialogu mezi Bohem a lidmi omývá duše. Je to nové stvoření pronesené nad vodou.

Omývání mysli. Proč se umýváme především před jídlem? Obáváme se, že by se dostaly do jídel věci, které by znečistily náš vlastní organismus. Jsme tedy pozorní na to, co dáváme do úst. Tím víc bychom měli být pozorní na to, co přijímáme do duše, tj.

myšlenky. O jídle všichni vědí, že se nedá jíst, cokoli se namane, a že i dobré ovoce se omyje dřív, než se dá na stůl. Kolik „neomytých“ myšlenek však přijímáme každou chvíli. Ospravedlňujeme to výrokem: „Myslet si přece mohu, co chci. Dívat se mohu, nač chci.“ Nikdo nám tuto svobodu nebere, ale rozumný člověk ví, že neprospívá všechno, co mohu. Duchovní omývání před duchovním jídlem znamená schopnost kontrolovat myšlenky. Jak to vypadá konkrétně? Slyšíme např. poplašnou zprávu, pohoršlivý úsudek o druhém. Zastavíme se a uvážíme, je-li rozumné, abychom tomu hned uvěřili, abychom to vypravovali dál. Napadne nás, abychom četli knihu nebo viděli na obrazovce program. Nemusíme hned reagovat. Stačí si položit otázku: Není pro mě nic užitečnějšího? Chceme povědět něco druhému. Otázka, která by měla předcházet, zní: Povede to k něčemu dobrému? Duše je jak okno: je-li stále očišťovaná, umožňuje čistý pohled na svět.



Pro nás je běžné, že se umýváme před jídlem. Důvod je jasný. Máme strach, abychom se něčím nenakazili. Bdíme však stejně nad tím, co vchází do našich myslí, což je ještě mnohem důležitější? Kolik je to různých myšlenek, které přijímáme každou chvíli a je nám to úplně jedno. Ospravedlňujeme se výrokem: myslet si přece mohu, co chci. Dívat se mohu také, na co chci. Rozumný však ví, že neprospívá všechno, co 'mohu'. Svatý Pavel krásně píše 'všechno mohu, ale ne všechno mi prospívá. My také slyšíme kolem sebe třeba nějakou pomluvu či nactiutrhaní. Máme se zastavit a zamyslet se, je-li rozumné tomu věřit, abychom to vypravovali dál. Napadne nás, že bychom se mohli podívat na televizi. Pokládáme si otázku: není pro mě nic užitečnějšího, než sedět u televize? Chceme říci něco druhému. Ptáme se: Povede to k něčemu dobrému? A tak se učme i my očišťovat své nitro tímto filtrem, abychom byli před Bohem pravdiví.



STŘEDA 28. TÝDNE V MEZIDOBÍ - 12. ŘÍJNA 2022

Pán řekl: „Běda vám, farizeové! Odvádíte desátky z máty, z routy a z každé zeleniny, ale nedbáte na spravedlnost a lásku k Bohu. Tohle jste měli dělat, a tamto nezanedbávat. Běda vám, farizeové! Máte rádi přední sedadla v synagogách a když vás lidé pozdravují na ulicích. Běda vám! Jste jako neznatelné hroby, a lidé, kteří přes ně chodí, to nevědí.“ Jeden ze znalců Zákona mu na to řekl: „Mistře, když takhle mluvíš, urážíš i nás!“ On odpověděl: „Běda i vám, znalcům Zákona! Uvalujete na lidi břemena, která sotva mohou unést, a sami se těchto břemen nedotknete ani jedním prstem.“ (Lk 11,42-46)

Desátky z máty, z routy a každé zahradní rostliny. Odvádět desátky z příjmů ve prospěch chrámu a kněží byl v Izraeli starý zvyk (srv. Am 4,4; Gn 28,22), i když na počátku o něm ještě nemluví. Původní zákonodárství se vztahuje víc na tzv. „prvotiny“. První plody země jsou obvykle nejlepší. Židé, podobně jako Babyloňané, Egypťané a jiné národy, obětovali tento první výtěžek božstvu. Kněžské zákonodárství ustanovovalo



hlavně dvojí oběti slavnostnější: prvního ječmene v době velikonočního týdne (Lv 23,10n) a první pšenice v době letnic (Ex 34,22; Lv 23,17). Časem se k tomu přidaly i „desátky“, tj. dát na vydržování kléru desátou část svého zisku. Při každém placení daní jsou jedni svědomitější a jiní méně, někteří dokonce i podvádějí. Záleží na tom, jaký mají postoj k tomu, co vydržují. Farizeové patřili k těm nejpoctivějším po stránce finanční. Proč je tedy Ježíš kárá? Nestačí dávat Bohu jenom peníze. I ty peníze musejí být jenom symbolem lásky a upřímného postoje k Bohu.

Přední sedadla v synagogách. Říká se žertovně, že farizeové asi nebyli muži, protože muži hledají v našich kostelích místa poslední a nejzazší kouty. Často je za to napomínají, že to není pěkně, že se křesťan nemá stydět za svou zbožnost. Modlit se veřejně je veřejné vyznání víry. Ale přece cítíme, že i to by mohlo být přehnané a nepřirozené. Vždyť i Kristus nás napomenul, abychom se modlili k Bohu Otci ve skrytu (Mt 6,18). Jsou v našich modlitbách dva prvky, které se sice nevylučují, ale jsou přesto protichůdné. Církevní obřady a společná shromáždění jsou skutečně vyznání společné víry a jednoty církve. Proto je dobré, aby se tu nikdo neutíkal v ústraní. Ale modlitba sama je rozhovor s Bohem. Ten pak je tím intimnější, čím je soukromější. Jak ty dva prvky spojit? Instrukce Druhého vatikánského koncilu nás vedou k rozumnému střednímu postoji. Chodíme na veřejné bohoslužby, protože jsou společnou modlitbou církve. Ale doplňujeme a vyvažujeme tento sociální charakter zbožnosti modlitbami soukromými, aby se veřejnými manifestacemi zbožnosti nevytratil farizejsky jejich pravý obsah.

Lidé vás pozdravují na veřejných místech. Přiznal se jeden kněz, že ho velmi dojíhá, když jde naprosto neznámým místem, a přesto ho lidé zdraví, protože vidí kněžský kolárek. Není to snad farizejská radost? Namítnul mu někdo. Ale on se jen usmál: „Kdyby mě ti lidé osobně znali, mohl bych si dělat iluzi, že zdraví mě. Ale tu je to daleko krásnější. Mě jako osobu vůbec neznají, zdraví kněze, tj. někoho, kdo jim zastupuje Krista. Je to tedy pozdravení, které jde dál, než je moje prostá osoba.“ Tak mají křesťané přijímat každou úctu a chválu, které se jim dostane: poděkovat Bohu za to, že dostali od Boha něco, co jiní obdivují, a hned nato dát najevo, že za to patří úcta Bohu, který to dal. Člověk je totiž obraz Boží. Vlastnost Božích obrazů pak je, že se nedává úcta ani jejich dřevu ani jejich formám a barvám, ale tomu, koho zobrazují. Jinak by se staly modlami. Nesmíme tedy dělat ani modlu sami ze sebe, ale stát se průzračnými tak, aby ten, kdo se setkává s námi, setkal se i s Bohem.



ČTVRTEK 28. TÝDNE V MEZIDOBÍ - 13. ŘÍJNA 2022

Pán řekl (znalcům Zákona): „Běda vám! Stavíte náhrobky prorokům, a vaši předkové je zabíjeli. Tím tedy sami dosvědčujete a schvalujete činy svých předků, neboť oni je zabíjeli, a vy jim stavíte (náhrobky). Proto také Boží moudrost řekla: Pošlu k nim proroky a apoštoly. Z nich některé budou zabíjet a pronásledovat, takže na tomto pokolení bude pomstěna krev všech proroků, prolévána od založení světa, od krve Ábelovy až po krev Zachariáše, který byl zabit mezi

oltářem a svatyní. Ano, říkám vám: Toto pokolení stihne (pomsta). Běda vám, znalci Zákona! Odstranili jste klíč k poznání. Sami jste (k němu) nedošli, a těm, kdo k němu chtěli dojít, jste v tom bránili.“ Když odtamtud odcházel, učitelé Zákona a farizeové začali na něho zle dorážet a zahrnovat ho spoustou otázek. Přitom na něj číhali, aby ho mohli chytit za slovo. (Lk 11,47-54)



Pošlu k nim proroky. V každé těžké době se vyskytuje mnoho tzv. proroků, kteří předpovídají, že bude zle, že přijde válka, že bude konec světa apod. Některým se věří, některým se nevěří, nerozumní lidé věří mnoho, rozumní málo nebo nic. Jde tu o skutečné proroky, o kterých mluví Písmo a jejichž kázání čteme v knihách Starého zákona? Je tu jisté nedorozumění v názvu samém. Dnešní slovo prorokovat znamená předpovídat, co bude. Ale to dělají např. i tzv. jasnovidci. Někteří z nich mají opravdu zvláštní schopnosti, ale přesto nejsou proroky v biblickém smyslu. I tam se však mluví o pravých a falešných prorocích. Jak se rozeznávají? Falešní mluví o tom, co jim napadlo, „co se jim zdálo“, pravý prorok sděluje lidem to, co mu zjevil Bůh. To není na prvním místě předpověď, je to něco důležitějšího: Bůh osvítl svědomí člověka, aby dobře rozeznal, co je dobré a co je zlé. Když to ví, něco může předpovědět, může říci lidem: „Děláte zle, a to skončí tragicky, hleďte se obrátit, jenom dobrem se zachrání svět!“ Tento dar proroctví ovšem v církvi nikdy nevyhynul. Bůh v každé době tyto proroky posílá.

Proroky lidé pronásledují a zabíjejí. Nejvíce se lidé rozzlobí, když jim povíte pravdu, tvrdí prastará zkušenost. Platí to vždycky? Jistě ne. Nezlobíme se, když nám někdo pravdivě poví, kdy jede vlak, která je nejkratší cesta do místa, kam chceme dojít. Poznání pravdy těší každého vědce, lékaře, umělce. Docela jiný případ je, když děláme zle a chceme sobě i jiným namluvit, že je všechno pořádku a že to má tak být. Tehdy je naším nepřítelem každý, kdo chtěl tuto iluzi rozptýlit. Jsou tyto případy časté? Teologové se ptají, jaké jsou hlavní následky dědičného hříchu. Jeden z hlavních, jak se udává, je zatemnění mysli. Svědomí se stává nemocným okem, které vidí věci jinak, než jsou, má „brýle mámení“, jak čteme v Labyrintu světa Komenského. Na neštěstí jsme si na tento falešný pohled zvykli a hledáme falešné proroky, kteří nás utvrdí, že jednáme správně. Potřebujeme mnoho odvahy, síly a Boží pomoci, abychom pohlédli odvážně pravdě do očí.

Odstranili jste klíč k poznání. V trapné situaci je člověk, který se večer vrátí ke svému domu a nemůže dovnitř, protože ztratil klíč. Všechno, co má doma, je mu v tom okamžiku jakoby odcizeno. Srdce člověka se často přirovnává k zámku, zavřenému domu. Hledáme klíč, tj. způsob, jak otevřít srdce lidí, s kterými žijeme. Jsou-li před námi uzavření, je nám těžko s nimi žít. Ale nejsmutnější situace je, když neznáme sami sebe, když jsme ztratili klíč ke svému svědomí a nedovedeme rozeznat, co je dobré a zlé, co je nám ke štěstí a co vede k tragédii. Je to ovšem mluva obrazná. Co je „klíčem“ k poznání osoby? Cesta se hodnotí podle toho, kam vede. Tedy i naši životní cestu budeme správně hodnotit, až si upřímně položíme otázku, kam vlastně máme dojít. Jsme stvořeni k tomu, abychom se na věčnosti setkali s Kristem. Hodnotíme-li všechno, co děláme, podle tohoto cíle, našli jsme klíč, abychom si sami porozuměli a dovedli si nahlédnout do hlubin srdce.



‘Na pravdu se každý zlobí’, tvrdí prostá zkušenost. Ovšem každé přirovnání pokulhává, nedá se vzít doslova v každé situaci. Pokud nám třeba někdo poradí cestu kudy máme jít, abychom dosáhli svého cíle, tak se na něho pochopitelně nezlobíme, ale jsme rádi, těší nás to. Poznání pravdy těší každého lékaře, vědce, umělce. Jiný případ nastane, když děláme zle a chceme druhým namluvit, že je všechno v pořádku, nasadit jim brýle mámení. A pokud to někdo prohlédne, stává se našim nepřítelem. Proto se nedivme, že i Pán Ježíš měl své nepřátele, když jim řekl pravdu do očí. Jak často si i my namlouváme, že jsme takoví, jací bychom chtěli být a neradi si přiznáváme svá selhání a omezení. Potřebujeme hodně odvahy a Boží pomoci abychom pohlédli odvážně pravdě do očí.



PÁTEK 28. TÝDNE V MEZIDOBÍ - 14. ŘÍJNA 2022

Kolem Ježíše se shromáždilo tak obrovské množství (lidí), že se div neušlapali. Začal mluvit nejprve ke svým učedníkům: „Varujte se farizejského kvasu, to znamená pokrytectví! Nic není zahaleného, že by to nebylo odhaleno, a nic skrytého, že by to nebylo poznáno. Proto všechno, co jste řekli ve tmě, bude slyšet na světle, a co jste pošeptali do ucha za zavřenými dveřmi, bude rozhlášeno ze střech. Říkám vám, moji přátelé: Nebojte se těch, kdo zabíjejí tělo, ale potom už nemají, co by ještě udělali. Ukážu vám, koho se máte bát: Bojte se toho, který když usmrtí, má moc uvrhnout do pekla. Ano, říkám vám: toho se bojte! Copak se neprodává pět vrabců za dva halíře? A ani jediný z nich není u Boha zapomenut. U vás však jsou spočítány i všechny vlasy na hlavě. Nebojte se! Máte větší cenu než všichni vrabci!“ (Lk 12,1-7)



Nic není zahaleného, aby to nevyšlo najevo. Jedna holandská povídka vypravuje o chlapci, který se dostal do školního internátu. Cítil se tam zle. Pocházel ze samoty, byl navyklý na ticho, na procházku chodil do lesa, kde ho nikdo neviděl. A teď se najednou octnul v hluku, uprostřed rozjařené mládeže, kde ho šťouchali, postrkovali i u stolu. Bylo mu do pláče. Přijal jako velkou úlevu to, co ostatní brali jako omezení svobody, že se totiž v ložnici večer nesmí mluvit, zvláště ne, až se zhasne světlo. Už nedočkavě na to zhasnutí čekal. Ale co se nestalo? Nebyla tam tma úplná. V rohu sálu bylo v kartónu vyřezané velké oko a za ním světlo malé žárovky. I zde potmě tě někdo vidí, někdo pozoruje. Tak prý ho to vylekalo, a tak mu utkvělo ve vzpomínce, že prý po letech, když se stal školním inspektorem, jeho první nařízení bylo, aby se to oko odstranilo. A přece úmysl těch, kdo takové kartonové oko umísťovali, byl jistě dobrý. Chtěli připomenout chlapcům pravdu, která je samozřejmá, ale na kterou se zapomíná: Bůh tě všude vidí. Proč nás to tedy léká? Bude ten pocit tak dlouho hrozný, dokud nepochopíme, že je to oko Boží lásky a sympatie a ne hlídač, který špehuje.

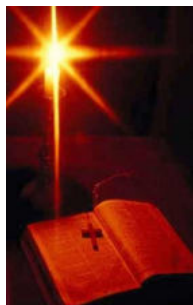
Co je ve tmě, bude na světle. Sv. Ignác přirovnává ďábla k záletníku, který chce svést prosté děvče. Všelico mu namlouvá, ale má zájem, aby to všechno zůstalo tajné. Jakmile se to prozradí, svedení se nepovede. Toto přirovnání slouží k tomu, aby se lidé naučili svěřit se se svými nápady a inspiracemi zkušené osobě. V duchovním životě je to dobrý duchovní otec. Ti, kterým se tato rada nelíbí, se obyčejně brání tvrzením, že mají ve své záležitosti jasno, že „jasně vidí“, co mají nebo nemají dělat. Ale právě tato tzv. jasnost a zřejmost je klam, protože znamená zkrácení obzoru. Jasně vidí věci ten, kdo se dívá jenom několik metrů před sebe. Kdo pozoruje svět z vysoké hory, tomu se naopak rozhled ztrácí v neznámu, ale zato vidí malé domky v jejich pozici a místě, které mají v krajině. Každý člověk sám o sobě je tajemství, protože je jenom jedním kaménkem ve velké mozaice Božích dějin. Vidět se izolovaně je tedy vidět se ve tmě. Osvícení přichází z Božího světla, z poznání povolání, které jsme dostali ve světě.

Co jste řekli ve tmě, bude slyšet na světle. Dá se odposlouchávat to, co se mluví. Kdyby nám někdo namontoval odposlouchávání do světnice, považovali bychom to za hrubé porušení osobní svobody. Kdyby pak tato odposlouchaná slova publikovali v novinách, podáme žalobu u soudu. Ovšem něco úplně jiného je, když jsme řekli něco v přítomnosti mnoha jiných tak, že to mohli všichni slyšet. Tohoto přirovnání užívají kazatelé, když mluví o posledním soudu. Všechno bude veřejné, a to nejenom to, co jsme o kom řekli, ale i to, co jsme si mysleli. Kazatelé dodávají: Jaký stud zalije tvář člověka, až se objeví přede všemi, jaký doopravdy je! To je ovšem užitečné rozjímání. Ale je to jenom jedna stránka skutečnosti, a ta je vyvážena druhou. Kolik dobrých skutků, myšlenek a prací zůstává „ve tmě“, tj. jsou neuznávány a zapomenuty. Objeví se ve světle Božím před celým světem a všechno dobré dojde světového uznání a hodnoty.



Pán Ježíš varuje své učedníky před postoji farizeů: varujte se farizejského kvasu. Díky dobrému kvasu se připravuje kvalitní těsto a může se z něj upéct chutný chléb, zatímco je-li kvas špatný, potom ani těsto za nic nestojí. Na tomto příkladu chce Kristus Pán ukázat, jak je nebezpečný kvas, který byl mezi farizeji a tím bylo pokrytectví. Rozpor mezi tím, co si myslím ve svém nitru a co provádím navenek, náboženský formalismus. Přetvářka nemá budoucnost, protože nic není skryto, co by nebylo odhaleno. Jediné, co obstojí je život podle pravdy. Před lidmi se dá leccos zahrát, před Bohem ovšem nikoliv. Dále jsme slyšeli výzvu k odvážnému svědectví víry před lidmi. Vzpomeňme na první slova, která 16. října 1978 pronesl při svém prvním papežském projevu Jan Pavel II.: "Nebojte se!" Proč se nemáme bát? Na tuto otázku známého italského spisovatele a žurnalisty, Vittoria Messoriho, papež odpověděl: "Protože člověk byl vykoupen Bohem. Bůh si zamiloval svět. A zamiloval si ho natolik, že dal svého jednorozeného Syna. tento Syn zůstává v lidských dějinách jako vykupitel. Moc Kristova kříže a vzkříšení je větší než veškeré zlo, z něhož by člověk mohl a musel mít strach. Na konci druhého tisíciletí potřebujeme snad víc než kdy jindy slova zmrtevýchvstalého Krista: "Nebojte se!" Potřebují je lidé a národy celého světa. Je třeba, aby v jejich svědomí znovu zesílila jistota, že existuje Někdo, kdo ve svých rukou drží osudy tohoto světa, jenž pomůže; Někdo, kdo má klíče od smrti a pekel; Někdo, kdo je Alfa i Omega dějin člověka. A tento Někdo je

Láska: Láska, která se stala člověkem, Láska ukřižovaná a zmrtnýchvstalá, Láska, která je mezi lidmi stále přítomná". A tak se, bratři a sestry, ani my nemusíme v těchto pohnutých dobách ničeho bát. Máme-li víru v Krista, pak máme vše potřebné!



SOBOTA 28. TÝDNE V MEZIDOBÍ - 15. ŘÍJNA 2022

Ježíš řekl svým učedníkům: „Ke každému, kdo se ke mně přizná před lidmi, i Syn člověka se přizná před Božími anděly. Kdo však mě před lidmi zapře, bude zapřen před Božími anděly. Každému, kdo řekne slovo proti Synu člověka, bude odpuštěno; kdo by se však rouhal Duchu svatému, tomu odpuštěno nebude. Až vás budou předvádět do synagog na soud, před úřady a vrchnosti, nedělejte si starosti, jak a čím byste se hájili nebo co byste měli říci. V tu chvíli vás totiž Duch svatý poučí, co je třeba říci.“ (Lk 12,8-12)



Kdo se ke mně bude znát před lidmi. V morálce se řeší otázka, kdy a jak je člověk povinen se přiznat, že je křesťan, že je kněz, že byl v kostele apod. Nejde tu ovšem jenom o zvědavost ostatních, ale o následky, jaké by v době pronásledování takové přiznání mělo. Autoři souhlasí v tom, že není nikdo povinen sám se vydávat v nebezpečí. Ale přímo zapřít víru nemůžeme. Jak se však toto vyznání Krista má projevit v denním životě? Není vždycky nejvhodnější způsob rozdávaní letáků, jako to dělají sekty. Nesmíme ani vnucovat rozhovory a náboženství tam, kde to budí odpor. Vyznáním Krista je však vždycky dobrý příklad. V životě sv. Františka z Assisi se čte, že pozval své spolubratry, aby šli spolu s ním kázat. Přešli celé město a vrátili se zpět. Sv. František neotevřel ústa. Ptali se ho pak, proč nekázali. Odpověděl, že má být nejlepším kázáním evangelia příklad jejich chudoby a skromnosti. Každá křesťanská ctnost je vyznáním Krista před lidmi. (LM)

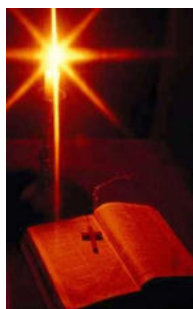
Zapření Krista. V evangeliu máme příklad zapření Krista, a to u samého prvního apoštola. „Nepatříš také ty k učedníkům toho člověka?“ ptala se služka u brány Annášova domu sv. Petra. On odpověděl: „Nepatřím“ (Jan 18,17). Totéž řekl i vojákům. Moralisté ovšem učí, že zapření Krista je těžký hřích. Ale dá se říci i obráceně: Každý těžký hřích zapírá Krista, i když na to výslovně nemyslíme. A můžeme pokračovat logicky: Každé zapření Krista je zapřením sebe sama. Je to totiž zohavení Božího obrazu v srdci. Je to, jako bychom řekli, že my sami k sobě nepatříme, že zavrhuje to, co nás dělá tím, co jsme. Právem tedy uváděli Otcové církve jako hlavní následek hříchu rozklad vlastní osobnosti. Krásně vylíčil tento stav po psychologické stránce Dostojevskij v románu Běsi. Jsou to typy lidí, kteří působí zmatek kdekoli jsou a sami končí sebevraždou. Jen Kristus by mohl znovu sjednotit jejich rozervanou existenci.

Před Božími anděly ... Autoři v tom výrazu vidí narážku na poslední soud, kdy se Syn člověka objeví v oblacích nebe uprostřed andělů (srv Mt 24,30). Malíři jej často zobrazili. Zajímavé je např. podání Fra Angelica. Hlavní motiv tu je konečné sjednocení a rozdělení. Duha spojuje nebe a zemi jako znamení po potopě. Vyvolení, kteří jsou na pravici, se drží

všichni za ruku a průvodem tanečním vystupují vzhůru. Zavržení po levici se sesouvají dolů, ale přitom jeden k druhému se obracejí zády. Člověk, který zapřel Krista, zapírá sebe a zapírá i svou soudržnost se všemi ostatními, s nebem i zemí. Prohlašuje: „Nepatřím k nim.“ Raskolnikov v románu Dostojevského Zločin a trest chce po vraždě zůstat sám. Ostatně i jeho jméno Raskolnikov je symbolické: rozpoltil se a odloučil se od všeho, co existuje. V tom je trest jeho zločinu. Z Božího milosrdenství jsou zde na zemi tresty i lékem, abychom hledali znovu spojení s tím, kdo sjednocuje nebe a zemi.



Po celá staletí se lidé zajímali o to, co je to za hřích, který je neodpuštělný. Co si představit pod hříchem proti Duchu svatému? My víme, že Boží milosrdenství nemá hranic pro toho, kdo hříchů lituje. Ovšem když někdo odmítá odpuštění hříchů, odmítá milost nabízenou od Boha, tomu samozřejmě Bůh neodpustí, protože ho dotyčný nechce. Proti svobodnému rozhodnutí člověka Bůh nic nezmůže. Pěstujme tedy kající smýšlení, vyznávejme své hříchy, i když nejsou závažné. Víme, že mnoho malých věcí, když se dají dohromady tvoří jednu velkou - mnoho kapek naplní řeku, mnoho zrněk tvoří hromadu (sv. Augustin).



PONDĚLÍ 29. TÝDNE V MEZIDOBÍ - 17. ŘÍJNA 2022

Někdo ze zástupu Ježíše požádal: „Mistře, řekni mému bratrovi, aby se rozdělil se mnou o dědictví!“ Odpověděl mu: „Človče, kdo mě ustanovil nad vámi soudcem nebo rozhodčím?“ Potom jim řekl: „Dejte si pozor a chraňte se před každou chamtivostí. Neboť i když má někdo nadbytek, jeho život není zajištěn tím, co má.“ Pověděl jim toto podobenství: „Jednomu bohatému člověku se na poli hojně urodilo. Uvažoval tedy sám pro sebe: `Co mám udělat? Vždyť už nemám, kam svou úrodu uložit! Tohle udělám,` řekl si, `strhnu své stodoly, vystavím větší a tam složím všechno své obilí i své zásoby. Pak si mohu říci: Máš velké zásoby na mnoho let. Klidně si žij, jez, pij, vesele hoduj!` Bůh však mu řekl: `Blázne, ještě této noci budeš muset odevzdat svou duši a čím bude to, co jsi nashromáždil?` Tak to dopadá s tím, kdo si hromadí poklady, ale není bohatý před Bohem.“ (Lk 12,13-21)



Strhnu stodoly a postavím větší. I u zvířat pozorujeme dvojí jev. Jednak si stále shánějí potravu, jednak si také dělají zásoby na zimu, tj. na dobu, kdy jim příroda nedává možnost přežít. Pověstné a příslovečné se stalo zimní zásobování křečka. V jeho doupěti se najde spousta obilí. Je tedy rozumné, aby jednal podobně i člověk. Pracuje, aby se uživil, a stírá pro dobu nejistoty, neúrody, nezaměstnanosti. Každá dobrá snaha však u lidí snadno degeneruje. Známe člověka-chamtivce, který shromažďuje tak, že se mu to stane vášní. Peníze už neslouží jemu, ale on se stal sluhou svého kapitálu. Jmění pak je jako oheň: dobrý sluha, ale zlý pán. Přípraví svého

podřízeného o všechny volné okamžiky, o spaní, o zdraví a vždycky jistým způsobem i o život. Nemůže nic z toho, co život poskytuje, použít, protože musí šetřit. Máme tedy rozhazovat? To by byl opačný extrém. Ctnost šetrnosti se najde na zlaté střední cestě. A kdo najde tu zlatou střední cestu? Jenom ten, kdo má před očima cíl života a ví, že všechny cesty života mají vést ke Kristu.

Raduj se, máš zásoby na mnoho let. Je rozumné zajistit se pro nejistou budoucnost ve správné míře. Bohužel i to má hranice. Člověk se vydává v nebezpečí, že svému zajištění důvěřuje víc, než si zaslouhuje. Když se postaví most, bývá tam označeno i maximální zatížení, jinak se může zhroutit. Jisté maximální zatížení mají všechny lidské jistoty: peníze v bance, úroda z polí, penze atd. To všechno se může zhroutit v dobách politických a hospodářských katastrof. Jediné absolutní zajištění je v Boží prozřetelnosti. Otcové církve nazývali lakomce modloslužebníkem. Modla je obraz božstva. Nejsou všechny špatné, mohou být symbolické a umělecky hodnotné. Ale myslet si, že jejich zlato nebo jejich drahokamy mě spasí, by bylo pohanskou modloslužbou. Rozumný člověk je rád, když má peníze v bance pro nepředvídané potřeby, ale je si stejně vědom, že je tolik nepředvídaností, na které žádné peníze nestačí. Bůh je jen jeden, a jen On je jistý.

Kdo je bohatý před Bohem ... V dobách, když jsou velké rozdíly mezi měnami zemí, mají lidé rádi cizí valuty. Ty převezou přes hranice a platí v zemi, kde peníze rodné země nepřijímají. Takovým lidem se pak lehce cestuje. Ale všechny nás čeká jedna velká cesta za hranice tohoto světa při smrti. Jaké valuty tam platí? Staří Řekové dávali mrtvému do úst minci, aby mohl zaplatit alespoň převozníkovi přes širokou řeku posmrtné říše. U primitivních národů dávají na hrob jídlo, aby zemřelí netrpěli hladem. Zdá se nám to směšné, ale ten zvyk vyvěrá ze zkušenosti, kterou máme všichni. Za hrob si nikdo nic nevezme. Banka věčnosti naše valuty nepromění. Nebo snad přece? Sv. Jan Zlatoústý tu otázku položil svým posluchačům v Cařihradě. Sám jim pak na ni odpověděl asi těmito slovy: Na věčnosti se platí jenom láska, to je jediná hodnota. Snažme se tedy proměnit zavčas do této měny jmění na zemi. Máš peníze? Dej je chudému, a budeš mít poklad v nebi, protože se peníze staly láskou. Sv. Jan Zlatoústý tedy uzavírá: „Člověk nakonec nemá než to, co daroval bližnímu: má poklad v nebi.“



Peníze jsou - podobně jako oheň - dobrý sluha, ale zlý pán. Pán ježíš varuje své posluchače před chamtivostí, přílišným lpěním na majetku, což dovede člověka připravit o zdraví, klidný spánek a nakonec i o věčnost. Bohatý člověk se chtěl radovat ze svého majetku, užívat si, ale přišla smrt a tím přišel o všechno: jeho majetek si rozdělili pozůstalí a věčnost si neměl čím zasloužit, protože celý život chodil jenom kolem hmotného zajištění. Svatý Jan Zlatoústý píše, že na věčnosti se platí jen láskou. Všechny peníze, konta, statky nám nezajistí věčnost, ale jenom to, čím jsme obdarovali své bližní zde na zemi. Proto máme zavčas zde na zemi proměnit své jmění do měny lásky, která platí na věčnosti. Svátá Matka Tereza říkávala, že nejhorší pro člověka není lepra ani tuberkulóza, ale pocit, že ho ostatní nemají rádi - "chudí musí vědět, že si jich vážíme, že je milujeme".



ÚTERÝ - 18. ŘÍJNA 2022 -- SVÁTEK SV. LUKÁŠ, EVANGELISTA



Pán ustanovil ještě jiných dvaasedmdesát učedníků, poslal je před sebou po dvou do všech měst a míst, kam chtěl sám přijít, a řekl jim: „Žeň je sice hojná, ale dělníků málo. Proste proto Pána žně, aby poslal dělníky na svou žeň. Jděte! Posílám vás jako ovce mezi vlky. Nenoste měšec, ani mošnu, ani opánky. S nikým se cestou nepozdravujte. Když někde vejdete do domu, napřed řekněte: ‘Pokoje tomuto domu!’ Bude-li tam člověk hodný pokoje, spočine na něm váš pokoj, jinak se vrátí k vám. V tom domě zůstaňte a jezte a pijte, co vám dají, protože dělník má právo na svou mzdu. Nepřecházejte z domu do domu! Když přijdete do některého města a přijmou vás tam, jezte, co vám předloží, uzdravujte tamější nemocné a říkejte jim: ‘Přiblížilo se k vám Boží království!’“ (Lk 10,1-9)



Málo dělníků ke žni. K lepšímu pochopení podobenství se musíme vžít do tehdejšího rolnictví. Nesešlo se obilí, ale sbíraly se jenom klasy. Ostatně pole nebyla pěkně obdělána. Obilní stébla stála řídce mezi bodláčím a jiným plevelem. Sběr klasů se mohl dělat jenom ručně. Kristus sám aplikuje podobenství na získávání lidí do Božího království. Proto se i v církvi čte tento text při příležitostech, kdy se mluví o kněžském a misijním povolání. Poukazuje se na to, jaké jsou na světě miliardy dobrých lidí, kteří neznají Krista. Spasí se? Dnes o ně nemáme tolik obav, jako měli dříve. Jisté je, že Bůh chce spasit všechny lidi (1 Tim 2,4), najde si tedy cestu, aby k nim v nějakém tajemném způsobu přišel. Proč je tedy potřeba misionářů v úzkém nebo širším slova smyslu? Sv. Jan Zlatoústý to vysvětluje trochu jinak, než bychom si to představovali my. To, že Bůh dává někomu milost být apoštolem druhých, je privilegium především pro něho samotného. Spasit spolu s Kristem alespoň jednu duši bližního je největší skutek našeho života. Stáváme se obrazem Spasitele světa a tato podoba Boží spasí na prvním místě nás samotné. Každý křesťan má tedy na svém místě apoštolské a misijní poslání.

Proste tedy Pána žně, aby poslal dělníky na svou žeň. I když apoštolské poslání patří všem křesťanům, zvláštním způsobem je uskutečňují ti, kteří si je zvolili jako osobní povolání: kněží, kazatelé, misionáři. Často slyšíme náрек, že jich je málo a že jich stále ubývá. Proto je aktuální výzva Kristova: „Proste Pána žně!“ V církvi se konají zvláštní pobožnosti za kněžská povolání. Ale i tyto modlitby nesmíme chápat tuze úzce a představovat si je tímto zjednodušeným způsobem: My se modlíme za kněze, kněží pak působí apoštolsky ke spáse duší. Ve skutečnosti i modlitba sama už je apoštolská. Spása světa se i dnes děje tak, jak nám ji ukázal sám Ježíš. On dvě nebo tři léta kázal, ale předtím se třicet let modlil a pracoval. I těch třicet let bylo apoštolských. Tedy i ti křesťané, kteří pracují a modlí se, jsou v pravém slova smyslu misionáři. A modlí-li se za kněze, mohou si být jisti, že v kněžských slovech je i síla jejich modlitby k Pánu žni.

Lány se běljí ke žni. Podobenství Kristovo se vztahuje na lidi, kteří se mají spasit. Ale zvláštní vysvětlení textu podává Origenés. Rozšiřuje parabolou do kosmické šířky. Do Božího království je potřeba posbírat celý svět. I ten se má stát duchovním, aby byl Bůh všechno a ve všem (1Kor 15,28). Stane se to skrze člověka, který posbírání ve světě všechno

to, co je tu stvořeno k Boží slávě. Lány se bělají ke žni. Ve všech věcech, které vidíme kolem sebe, je skryto Boží slovo, kterým svět vznikl, Boží moudrost, která se tu zjevuje. Objevit tento skrytý smysl světa je umění, kterému říkali Otcové církve „kontemplace přírody“, řecky *theoria fysiké*, duchovní fyzika. Fyzikové, přírodopisci objevují, že je svět krásný, protože je harmonické dílo jednoty, účelnosti, přírodních zákonů, jakýsi obrovský orloj. Duchovní lidé jdou dál. Za tou harmonií světa slyší hlas komponisty, který ji složil a hraje, obrovské hodiny světa jim ukazují čas určený k setkání. Přírodovědcům, jak prohlásil jeden z nich, a to světoznámý – Linné, nebesa vypravují slávu Boží (Žl 19,1). Duše, která rozjímá, vidí samého Boha, který tu kraluje, oděný slávou (Žl 93,1)



Ve středověku se řemeslníci sdružovali do cechů, a každý cech měl svého patrona. Horníci sv. Barboru, vinaři sv. Urbana, myslivci sv. Huberta, filozofové sv. Kateřinu a malíři za svého patrona zvolili sv. Lukáše, protože podle legendy namaloval obraz Panny Marie. Zda-li je to skutečně pravda není důležité; jisté je, že píše o matce Boží jako žádný jiný z evangelistů. Nevíme, kde se dověděl o dětství Pána Ježíše a o osudech Svaté Rodiny. Snad z vyprávění Panny Marie nebo od sv. Jana, kterému byla Matka Boží svěřena samotným Kristem. Původem byl Lukáš z Řecka, byl Evropanem, povoláním lékař a dobrým přítelem sv. Pavla. Doprovázel ho na jeho misijních cestách, znal i Marka, jeho evangelium a Skutky apoštolů zdůrazňují Boží milosrdenství a poselství spásy pro všechny lidi i společenské vrstvy. Pavla však nejen na misijních cestách provázel, ale byl s ním i ve chvílích utrpení a zkoušek ve vězení. Dvakrát byl sv. Pavel vězněn v Římě a pokaždé tu byl i sv. Lukáš. Zvláště dnes jsme slyšeli o Pavlově druhém věznění, krátce před smrtí a jak sám píše, "jediný Lukáš je tu se mnou". Říká se, že 'v nouzi poznáš přítele'. tak se to dá říci i o sv. Lukáši. Apoštol národů si nesmírně cení jeho blízkosti. Všichni ho totiž opustili. Jeden odchází do světa, další zase na jiné působiště, našli se i takoví, kteří ho podráželi a zneprzyjemňovali život jako ten kovář Alexandr. Pavel zůstává sám, ale opírá se o Pána. ten nezklame nikdy. Je dobré mít přátele. Jedna z naučných knih říká, kdo má přátele, našel poklad. Má Bohu děkovat a ten, kdo přátele nemá, má se modlit, aby nějakého přítele měl. Ovšem ani na přátele nelze spoléhat absolutně. Hlavně je třeba se opírat o Pána. Ten zůstává věrný stále.



STŘEDA 29. TÝDNE V MEZIDOBÍ - 19. ŘÍJNA 2022

Ježíš řekl svým učedníkům: „Uvažte tohle: Kdyby hospodář věděl, v kterou hodinu přijde zloděj, nenechal by ho prokopat se do domu. I vy buďte připraveni, neboť Syn člověka přijde v hodinu, kdy se nenadějete.“ Petr se ho zeptal: „Pane, říkáš toto podoběnství jenom nám, nebo všem?“ Pán řekl: „Kdo je tedy ten věrný a rozvážný správce, kterého pán ustanoví nad svým služebnictvem, aby jim dával včas přiděl jídla? Blaze tomu služebníkovi, kterého pán při svém příchodu najde, že to dělá! Opravdu, říkám vám: Ustanoví ho nad celým svým majetkem. Kdyby si však onen služebník pomyslel: 'Můj pán hned tak nepříjde', a začal tlouci čeledíny a děvečky, jíst, pít a opíjet se, přijde pán toho služebníka v den, kdy

to nečeká, a v hodinu, kterou netuší, ztrestá ho a odsoudí ho ke stejnému údělu s nevěřícími. Služebník, který zná vůli svého pána, a přece nic podle jeho vůle nepřipraví a nezařídí, dostane mnoho ran. Ten však, kdo ji nezná, a udělá to, co zasluhuje bití, dostane jich méně. Kdo mnoho dostal, od toho se mnoho očekává, a komu se mnoho svěřilo, od toho se bude víc žádat.“ (Lk 12,39-48)



Věrný správce ... Nejenom v sociologii, ale i v křesťanské morálce se diskutuje otázka o dovolenosti a mezích soukromého vlastnictví. Jakýsi druh zlaté střední cesty mezi dvěma extrémy se uplatní i zde. Každá osoba má právo na svobodu. Nakládat s penězi a majetkem je výraz této svobody. Ale i svobodný člověk žije neustále ve vztahu s ostatními. Musí tedy i s majetkem nakládat podle tohoto vztahu. Otec rodiny je např. před státními úřady pán domu. Ale on dobře ví, že je za dům odpovědný i své ženě i dětem. Kromě toho žije křesťan neustále ve vztahu k Bohu. Je tedy za své jmění odpovědný i Bohu, a to tím víc, čím víc si je vědom, že od Pána všechno dostal a že mu to i jednoho dne všechno odevzdá. Proto se před Bohem považuje jenom za správce majetku. Správce má velkou moc. Rozhoduje o všem, ale podle úmyslu a přání toho, kdo mu rozhodování svěřil.

Rozumný správce... I v civilní správě jsou dva druhy úředníků. Jedni překračují hranice své moci a nejednají legálně. Druzí jsou naopak tuze bázliví, drží se předpisu slepě a nemají žádnou iniciativu. Bůh nechce ve své službě ani první ani druhý typ. Skutečných předpisů, jak nakládat s majetkem, nám dal málo. Jsou obsaženy v Desateru přikázání. Přeje si, abychom rozvinuli velkou a svobodnou iniciativu ve správě světa, ale aby to bylo rozumně, v Jeho duchu. Děje se tu něco podobného, jako když velký malíř svěřil dokončení obrazu svému žákovi. Nechá jej tvořit svobodně, ale tak, aby obraz nepokazil. Musí pochopit hlavní motiv a hlavní linie a dokončit je. V případě Božího umělce je hlavní motiv jasný. Bůh stvořil svět z lásky a chce, aby v tomto duchu bylo všechno od lidí spravováno.

Od každého, komu bylo dáno, se bude mnoho požadovat. Typická ctnost každého správce je odpovědnost. Ptáme se ovšem, zač je kdo odpovědný. Bankovní úředník musí mít v pořádku záznamy o penězích. Bezpečnostní stráž je odpovědná za pořádek ve státě. Vedoucí stanice dráhy musí dohlížet na jízdní řád. Zdá se to tedy jednoduché. Odpovědnosti jsou dnes ve společnosti rozděleny a každý má svůj úsek. A přece to tak docela jednoduché není. Rozdělení úkolů se dělá podle práce, která se má vykonat. Ale za tou prací jsou lidé, kteří ji dělají. Kdo odpovídá za ně? Už sv. Basil se nad tím problémem zamyslel, když psal o povinnostech představených. Ti se ovšem cítí odpovědni za pořádek, za zachovávání Božích přikázů. Ale Basil k tomu dodává: Jste odpovědni také za osoby, které jsou vám podřízeny. I ty vám Bůh svěřil. Je to mnoho, a proto se od vás bude mnoho požadovat, tj. duše bližních. V dnešním technickém světě zapomínáme na tuto velkou odpovědnost za lidi, s kterými se denně stýkáme, a přece Bůh od nás bude žádat účty z tohoto svého pokladu.

Jednoho dne zaklepala na nebeskou bránu řeholní sestra. Svatý Petr ji s velkou uctivostí přijal a ukázal jí pokoj, kde bude žít. Sestra byla velmi šťastná. po nějakém čase byla



vyvedena z rovnováhy. V nebi se všechno uklízelo a čekalo se na zvláštního hosta. Také sestra byla zvědavá, kdo to bude. Tu se otevřely dveře a dovnitř vstoupila známá herečka a zpěvačka z Kalifornie. Sestra se však zhrozila, jak může být místo v nebi pro takovou lehkou ženu? Svatý Petr si všiml, že sestra je pobouřena a pláče. Přišel proto k ní a říká: "Pamatuj si, že tato herečka má víc zásluh před Bohem, než ty. Ty jsi žila v klášteře, chráněná jeho zdmi a disciplinou před hříchem. Plnila jsi dobře své povinnosti a Bůh ti dal svou odměnu. Tato žena však žila v konzumním světě. Nejenom klesla, ale znovu vstala a otevřela se Bohu. Dnes je vítána s největší radostí, protože v nebi je velká radost nad hříšníkem, který činí

pokání.



ČTVRTEK 29. TÝDNE V MEZIDOBÍ - 20. ŘÍJNA 2022



Ježíš řekl svým učedníkům: „Oheň jsem přišel vrhnout na zem, a jak si přeji, aby už vzplanul! V křest mám být ponořen, a jak je mi úzko, než bude vykonán! Myslíte, že jsem přišel dát mír na zemi? Ne, říkám vám, ale rozdělení. Od nynějška totiž bude rozděleno pět lidí v jednom domě: tři proti dvěma a dva proti třem. Budou rozděleni otec proti synovi a syn proti otci, matka proti dceři a dcera proti matce, tchyně proti snaze a snacha proti tchyni.“ (Lk 12,49-53)



Přinesl jsem oheň na zemi. Jak voda, tak i oheň patří k základním živlům, které podmiňují náš život. Voda prýští ze země, o ohni se vypravují báje, že byl ukraden z nebe. V některých východních náboženstvích ztotožňovali oheň s božstvem. Vypravovaly se mýty o ohňových horách, kde šlehají vysoké plameny a v těch plamenech bydlí ohňové bytosti, které by zahynuly, kdyby z ohně vyšly ven. I v křesťanské literatuře je častá metafora o ohni Ducha svatého, kde se mluví o ohnivých jazycích, které sestoupily na apoštoly v den Letnic (Sk 2,3). Vidíme tu nápadný rozdíl mezi touto zprávou a mýtem o Prometheovi. Ten oheň bohům ukradl a byl za to potrestán. Bůh, kterého zjevuje Bible, lidem oheň posílá. Je to dar Jeho lásky.

Sestupuje, aby nás posvětil.

Oheň očistný. Proč se v dějinách lidstva božstvo ztotožňovalo s ohněm? Jistě tu působil i tento motiv: k ohni se nemůžeme tuze přiblížit. Vyjadřuje se tím tedy Boží nepřístupnost. Převyšuje všechno ostatní, nikdo se Bohu nemůže postavit na roveň. Tato myšlenka se silně zdůrazňuje i v Bibli. Bůh se tu nazývá „sžirající oheň“ (Dt 4,24;6,15). Jeho svatost nesnáší, aby se k němu přiblížil, kdo je hříšný. Ale přesto každého hříšníka nezahubí. Z tohoto hlediska je charakteristické vidění proroka Izaiáše (Iz 6). Spatřil Boha uprostřed serafů, tj. ohňových bytostí, kteří volali: „Svatý, svatý, svatý je Hospodin zástupů..., a dům se naplnil dýmem“ (Iz 6,3-4). Jeho reakce je přirozená: „Běda mně, je se mnou konec!

Vždyť jsem člověk nečistých rtů“ (Iz 6,5). A přece nezahynul. „Tu ke mně přiletěl jeden ze serafů, v ruce měl rozžhavený kámen, který vzal kleštěmi z oltáře. (Tím se dotkl mých úst a řekl: „Hle, dotklo se to tvých úst, zmizela tvá nepravost, bude smyt tvůj hřích!“ (Iz 6,6-7). Styk s Bohem nás denně očišťuje, protože je to dar Jeho lásky.

Oheň vnitřní. Tím, že se metafora ohně aplikuje na Ducha svatého, začíná se mluvit o ohni a žáru vnitřním. Oheň svítí a hřeje. Podobně i Duch svatý osvětluje mysl a dává vnitřní útěchu. Nemusíme tu připomínat jenom tzv. osvícené duše, mystiky. Každý z nás, i malé děti, máme světlo svědomí, které nám říká jasně a důrazně, jak máme jednat. Život z víry toto světlo posiluje. Ale mají je i ti, kdo nemají náboženské vzdělání. Jeden rakouský misionář v Jižní Africe vypravuje, že vzal žertem jednu primitivní babičku z kmene Pygmejů do školy, kde vyučoval seminaristy morálce. Otevřel knihu a kladl jí otázky jako u zkoušky seminaristů, ovšem jenom o věcech, kterým mohla rozumět. Při zkoušce obstála s výborným prospěchem. Odpovídala správně proto, že poznávala v srdci, co je dobré a zlé. Misionář k tomu dodává: „Jak často tzv. kulturní společnost tento oheň Ducha, toto vnitřní světlo uhasí.“ Ale Bůh je vždy ochoten je znovu zažehnout, aby osvítilo naši duši.



PÁTEK 29. TÝDNE V MEZIDOBÍ - 21. ŘÍJNA 2022

Ježíš řekl zástupům: „Když vidíte, že na západě vystupuje mrak, hned říkáte: `Přijde déšť` a bývá tomu tak. Když však vane vítr z jihu, říkáte: `Bude horko` a bývá. Pokrytci! Úkazy na zemi i na obloze umíte posoudit; jak to, že nedovedete posoudit tuto dobu? Proč sami od sebe nerozeznáte, co je správné? Když jdeš se svým protivníkem na úřad, udělej všechno, aby ses ještě cestou s ním vyrovnal. Jinak tě povleče k soudci, soudce tě odevzdá biřici a biřic tě uvrhne do vězení. Říkám ti: Nevyjdeš odtamtud, dokud nezaplatíš do posledního halíře!“ (Lk 12,54-59)



Jak to, že nedovedete posoudit tuto dobu? „Znamení doby“ je výraz, o kterém se na Druhém vatikánském koncilu obšírně diskutovalo. V ustanoveních o církvi, o liturgii, o světu aj. vždy prorazilo přesvědčení, že spása, ke které nás Bůh vede, je dynamická, dějinná. Je to život, který se vyvíjí a roste. Proto klade v každém okamžiku specifické požadavky. To, co bylo aktuální včera, možná už dnes není důležité a naopak. V historii církve se opakuje to, co pozorujeme v dějinách biblických. Farizeové četli Proroky, ale nepochopili, že už přišlo to, co oni předpověděli, neznali důležitost vlastní doby. I církev studuje svou minulost, váží si své tradice. Ale musíme mít vztah i k současné době a znát její problémy. I dnes mluví k lidem Bůh, i dnes je vede k dobru a ke spáse. Uprostřed hluku světa není snadné slyšet Jeho hlas. Ale taková byla situace vždycky, a proto se vyžadovalo zvláštní úsilí, abychom poznali Boží vůli.

Doba koncilu. Požadavky doby vystihnou básníci, velcí myslitelé, světci. Ale Duch Boží, který vede dějiny spásy, se zjevuje především církvi samé. Proto ona sama se snažila

o to, aby si na Druhém vatikánském koncilu ujasnila, které jsou hlavní problémy dnešního světa. Vyjádřila svůj postoj v konstitucích a ustanoveních. Přeje si tedy, aby je znali, četli, rozjímali kněží i věřící laikové. Dvacet let po ukončení koncilu svolal Svätý otec do Říma biskupskou synodu, aby se zamyslela nad tím, jak duch koncilu pronikl do svědomí dnešní církve, co se už uskutečnilo a co ještě má dozrávat. Úsudek biskupů světa byl optimistický. Konstatovali velký pokrok v reformě liturgické, v ekumenismu, v kolegiálním pojetí církve. Ale současně vyslovili povzbuzení, aby se touto cestou pokračovalo. Není přehnaný výraz „spiritualita Druhého vatikánského koncilu“. Je tu totiž program duchovního růstu, který dnes máme sledovat.

Doba církve. Koncil jednal o mnoha otázkách. Ale ukázalo se, že nejvíc ležel Otcům na srdci problém církve. Dnešní doba vyžaduje hlubší pochopení jednoty mezi lidmi, kterou nabízí Kristus a která se uskutečňuje v církvi. Svět se dnes totiž mísí. Prolínají se národy, rasy, řeči, náboženství. Státy nejsou už jednolité ani kulturně ani nábožensky. To vše musí mít ohlas v křesťanském prostředí. Koncil zdůraznil několik základních myšlenek. Na prvním místě je potřeba si uvědomit, že nemůžeme tajemství mystického těla Kristova ztotožnit mechanicky s vnějšími strukturami. Církev je odlesk Nejsvětější Trojice, jednoty tří Božských osob. Proto koncil mluví raději o „Božím lidu“ než o „těle Kristově“. Obraz jednoho těla s mnoha údy pěkně vyjadřuje jednotu. Ale musí se doplnit pojmem „Boží lid“, aby se zdůraznilo, že tu jde o jednotu svobodných osob. Každá z nich má své poslání, svůj vývoj, své potíže a nedostatky. A přece Duch svatý dovede sjednotit tuto mnohost a neumenšit jejich osobní hodnotu. To je problém dnešní doby a církev nabízí svou pomoc k jeho řešení.



Každodenní součástí zpráv z domova i ze světa je předpověď počasí. Vychází z vědeckých výzkumů na základě pohledů ze satelitních družic a dává nám celkem spolehlivou předpověď počasí v jakékoliv oblasti na světě. Věděli to ovšem i naši dávní předkové, samozřejmě v menším a jednodušším rozsahu. Daleko důležitější, než počasí, je ovšem poznání toho, co je správné, poznání doby, jak říká Pán Ježíš. Život nás, lidí, se ovšem mění díky různým společenským jevům a změnám. Časy se mění a my se měníme s nimi. Den ze dne stárneme, přibývá nám let, z dětí se stávají mladí lidé, mladí se stávají rodiči - otcí a matkami, rodiče jsou později prarodiče - dědečkové a babičky a náš pozemský život končí. Stejně tak se mění naše doba. Před 30 lety se rozpadl totalitní systém - žijeme ve svobodě, v žádné ilegalitě a je už zapotřebí se i více angažovat ve veřejném životě jako křesťané. Církev má svobodu a o svých vnitřních záležitostech si rozhoduje sama. Celosvětově prudce roste rozmach techniky, která zajišťuje rychlý přenos informací, více volného času. Jen si vzpomeňte, kdo měl dříve telefon ne vesnici nebo auto - byli jsme odkázáni na své nohy, kolo či hromadné dopravní prostředky. Dnes je tomu spíše naopak, je menší počet těch, kteří tyto věci, umožňující rychlý přesun osob či informací nemají. Už se dnes ani tak nehospodaří. všechno se dá koupit v obchodě. Díky tomu přibývá volného času. Ale jak ho lidé využívají? V novinách stálo, že 99% lidí tráví svůj volný čas před televizní obrazovkou. Televize je zloděj času, který má přece pro křesťana věčnou hodnotu. Nedá se už vrátit zpět, nejhorší pro člověka není ani nemoc, ani stáří, ale promarněný čas. jako křesťané bychom měli svůj volný čas využívat především tím, že jej věnujeme Bohu - mše

svatá i ve všední den, modlitbě, duchovní četbě, návštěvě nemocného či osamělého člověka, službě dětem, vnoučatům. Kéž bychom dobře využili drahocenný dar času, kterým rozhodujeme také o své věčnosti.



SOBOTA 29. TÝDNE V MEZIDOBÍ - 22. ŘÍJNA 2022

K Ježíšovi přišli se zprávou o Galilejcích, jejichž krev smísil Pilát s krví jejich obětních zvířat. Řekl jim na to: „Myslíte, že ti Galilejci, když to museli vytrpět, byli větší hříšníci než ostatní Galilejci? Ne, říkám vám; když se však neobrátíte, všichni podobně zahynete. Anebo oněch osmnáct, na které padla věž v Siloe a usmrtila je: myslíte, že byli větší viníci než ostatní obyvatelé Jeruzaléma? Ne, říkám vám; když se však neobrátíte, všichni právě tak zahynete.“ Vypravoval pak toto podobenství: „Jeden člověk měl na své vinici zasazený fíkovník a přišel na něm hledat ovoce, ale nic nenašel. Proto řekl vinaři: ‘Hle, už tři léta přicházím hledat ovoce na tomto fíkovníku, a nic nenacházím. Poraz ho! Proč má zabírat půdu?’ On mu však odpověděl: ‘Pane, nech ho tu ještě tento rok. Okopám ho a pohnojím, snad příště ovoce ponese. Jestliže ne, dáš ho pak porazit.’“ (Lk 13,1-9)



Myslíte, že ti Galilejci byli větší hříšníci než ostatní? Kristus tu zřejmě naráží na něco, co se v těch dnech stalo a co pobouřilo veřejné mínění. Pilát, jak praví evangelium, smísil jejich krev s krví obětních zvířat. V Jeruzalémě se totiž často vyskytovalo falešné mesiášské nadšení a lidé pokřikovali pobuřlivá hesla. Římský místodržící to obyčejně ukrátil v zárodku. Poslal vojáky a ti ubíjeli nadšence i při tom, když obětovali v chrámu při zápalných obětech nebo když šli do města a vedli zvířata k obětem. Stalo se tedy velké neštěstí. Byli zabiti lidé, možná byli mezi nimi i ti, kteří se vzbouřením neměli nic společného. Typicky židovská reakce se projevovala při úsudku o událostech. Čím ti lidé zhřešili, že je Bůh potrestal smrtí? Je to úsudek náboženský, v podstatě správný, ale mechanicky přizpůsobený. Je pravda, že mají všechna neštěstí příčinu v hříchu, že Bůh je spravedlivý soudce, který trestá každé zlo. Ale je také pravda, že „Boží mlýny melou pomalu“ a že „Bůh nevyplácí každou sobotu“. Boží tresty neslouží k tomu, abychom posuzovali druhé, ale abychom se zamyslili nad sebou.

Těch osmnáct, které věž Siloe pohřbila pod svými troskami. Takových neštěstí jsou denně tisíce: zřítí se stavba, most, srazí se vlaky apod. Dnešní společnost okamžitě hledá odpovědnost u lidí. Kde je stavitel? Byly jeho plány dobře propočteny? Nebyl tam podvod při použití materiálu? Kdo byl přednosta stanice, který dal vlaku signál k odjezdu? Duchovní lidé hledají právem příčinu hlubší. Bůh stvořil svět spořádaný, harmonický, dobrý. Povodně, zemětřesení, požáry a jiná přírodní neštěstí, píše sv. Basil, mají svůj původ v hříchu. Čím se tedy liší úvahy sv. Basila od mentality Židů? I oni hledali příčinu ve zlu. Ale bylo to v hříchu jiných lidí. Basil naopak radí to, co nařizuje Kristus: hledat příčinu neštěstí v hříchu vlastním. I dnes je mnoho těch, kteří lamentují: Lidé jsou dnes zlí,

přijdou velké pohromy! Ale je málo těch, kteří dovedou říci: „Pane Bože, hřeším, netrestej za mé hříchy svět!“

Jestliže se neobráte, všichni tak zahynete. Ptali se jednoho profesora bohosloví, v čem vidí základní rozdíl mezi tzv. morálkou laickou a křesťanskou. Odpověděl: „Je jich mnoho, ale jeden je nápadný. Laický člověk předpokládá, že jsme všichni dobří, ale že je bohužel jistý počet zlých, který se musí dobrou výchovou stále umenšovat. Křesťanství nás učí, že jsme všichni zhřešili, že se musíme dobrou snahou polepšovat, a proto je na světě jistý počet dobrých, tj. světců.“ Vypadá to pesimisticky? Jen na první pohled. Křesťanství učí doopravdy, že je hřích zlo univerzální, že proniká všude a že tedy hrozí Boží tresty všem. Ale proti tomu hlásá, že se dá každé zlo napravit pokáním, že se mohou všichni spasit. Proto začíná radostná zvěst evangelia výzvou: „Obráťte se, čiňte pokání!“ Výsledkem je zničení zla a příchod nebeského království (srv. Mt 3,2).



Spisovatel Alexandr Solženicyn popisuje v knize *Souostroví Gulag* asi třicet způsobů různých mučení, kterými vyšetřovatelé měnili vězně na poslušné loutky ochotné přiznat se k čemukoli. Nakonec spisovatel klade otřesenému čtenáři otázku: Existuje cesta, jak může člověk v takové situaci obstát?" Odpověď je pozitivní: Jen ten zvítězí, kdo by se všeho zřekl. Kdo není oslaben žádným pozemským poutem, ale jen duše a svědomí mají pro něj cenu. Tam, kde si vězeň horečně připravuje, co řekne či zatají, kde se spoléhá na taktiku, kterou vyšetřovatele přelstí, tam se prohrává. Se zlem se nedá vést dialog. Spisovatel pak uvádí příklad prosté stařenky, která při všech výhrůžkách řekla: "Nebojím se vás. Nebojím se ničeho. Mohu předstoupit před Pána Boha třeba hned." Nejednou jsem se setkal s touto odevzdaností do vůle Boží také osobně. Kéž i my bychom dávali Bohu nejen něco, ale celý svůj život. Pak nebudeme mít strach přiznat se k němu na veřejnosti, ani hledat odpovědi, když se nás někdo bude ptát po důvodech naší naděje.



Apostolská cesta do Kazachstánu

(katecheze papeže Františka při generální audienci, Aula Pavla VI., Vatikán, 21. září 2022)

Drazí bratři a sestry, dobré ráno!

Minulý týden jsem byl od úterý do čtvrtka v Kazachstánu, rozlehlé zemi ve Střední Asii, kde se konal sedmý Kongres představitelů světových a tradičních náboženství. Opětovně děkuji prezidentovi republiky a ostatním orgánům Kazachstánu za srdečné přijetí a za velkorysé úsilí, které vynaložili při jeho organizaci. Rovněž biskupům a všem spolupracovníkům co nejupřímněji děkuji za velkou práci, kterou vykonali, a zejména za radost, kterou mi udělali, když jsem se s nimi mohl setkat a vidět je všechny pohromadě.

Jak jsem již řekl, hlavním důvodem cesty byla účast na Kongresu představitelů světových a tradičních náboženství. Tuto iniciativu již dvacet let realizují úřady země,

kteřá se světu představuje jako místo setkávání a dialogu, v tomto případě na náboženské úrovni, a tedy jako protagonista podpory míru a lidského bratrství. Jednalo se o sedmý ročník tohoto kongresu. Země, která má 30 let nezávislosti, již uspořádala sedm takových kongresů – každé tři roky. Znamená to stavět náboženství do středu úsilí o budování světa, kde si navzájem nasloucháme a respektujeme se v rozmanitosti. A to není relativismus, ne: je to naslouchání a respektování. A zásluhu na tom má kazašská vláda, která se osvobodila od jha ateistického režimu a předkládá tento návrh týkající se náboženství a politiky, aniž by je směšovala nebo oddělovala, a jasně odsuzuje fundamentalismus a extremismus. Je to vyvážená pozice jednoty. Kongres projednal a schválil závěrečné prohlášení, které navazuje na prohlášení o lidském bratrství podepsané v únoru 2019 v Abú Zabí. Rád bych tento krok vpřed interpretoval jako plod cesty, která sahá daleko do minulosti: mám samozřejmě na mysli historické mezináboženské setkání za mír, které svolal svatý Jan Pavel II. v Assisi v roce 1986, tolik kritizované lidmi, kterým chyběla prozíravost; mám na mysli prozíravý pohled svatého Jana XXIII. a svatého Pavla VI. a také velké osobnosti jiných náboženství – zmíním jen Mahátmu Gándhího. Ale jak bychom mohli nezapomenout na tolik mučedníků, mužů a žen všech věků, jazyků a národů, kteří zaplatili životem za svou věrnost Bohu, míru a bratrství? Víme, že slavnostní chvíle jsou důležité, ale pak je to každodenní nasazení, je to konkrétní svědectví, které buduje lepší svět pro všechny. Kromě kongresu mi tato cesta poskytla příležitost setkat se s kazašskými úřady a církví, která tam žije. Po návštěvě prezidenta republiky, kterému znovu děkuji za jeho laskavost, jsme se vydali do nové Koncertní síně, kde jsem měl možnost hovořit s guvernéry, zástupci občanské společnosti a diplomatického sboru. Zdůraznil jsem, že Kazachstán je zemí setkávání: fakticky v něm žije přibližně sto padesát etnických skupin - 150 etnických skupin – a mluví se více než osmdesát jazyky. Toto povolání, které je dáno jejími zeměpisnými charakteristikami a historií – povolání být zemí setkávání, kultur a jazyků – bylo přijato a přijato jako cesta, která si zaslouží podporu a povzbuzení. Stejně jako jsem doufal, že bude pokračovat budování stále vyspělejší demokracie, která bude schopna účinně reagovat na potřeby celé společnosti. Je to náročný úkol, který vyžaduje čas, ale již nyní je třeba uznat, že Kazachstán učinil velmi pozitivní rozhodnutí, například řekl "ne" jaderným zbraním a přijal dobrou energetickou a environmentální politiku. To bylo odvážné. Ve chvíli, kdy nás tato tragická válka přivádí k tomu, že někteří zvažují jaderné zbraně – tohle šílenství –, tato země již řekla jaderným zbraním své "ne".

Co se týče církve, potěšilo mě, že jsem se setkal se společenstvím šťastných, radostných a nadšených lidí. Katolíků je v této rozlehlé zemi málo. Ale tento stav, je-li prožíván s vírou, může přinést evangelijní plody: především blahoslavenství maličkosti, být kvasem, solí a světlem, spoléhat se pouze na Pána, a ne na nějakou formu lidské důležitosti. Početní nevýraznost navíc vybízí k rozvíjení vztahů s křesťany jiných vyznání a také k bratrství se všemi. Tedy malé stádo, ano, ale otevřené, ne uzavřené, ne bránící se, ale otevřené a důvěřující působení Ducha svatého, který volně vane, kam chce a jak chce. Připomněli jsme si také tu temnou část, mučedníky: mučedníky tohoto svatého Božího lidu, protože trpěli desítky let ateistického útlaku až do osvobození před 30 lety, muži a ženy, kteří tolik trpěli pro víru během dlouhého období pronásledování. Vraždění, mučení, věznění pro víru.

S tímto malým, ale radostným stádcem jsme slavili eucharistii, opět v Nur Sultanu, na nádvoří výstavy Expo 2017, obklopeni supermoderní architekturou. Byl to svátek svatého Kříže. A to nás nutí k zamyšlení: ve světě, kde se prolíná pokrok s úpadkem, zůstává

Kristův kříž kotvou spásy: znamením naděje, která nezklame, protože je založena na lásce Boha milosrdného a věrného. Jemu patří náš dík za tuto cestu a naše modlitba, aby přinesla bohaté ovoce pro budoucnost Kazachstánu a pro život putující církve v této zemi.



KATECHEZE O ROZLIŠOVÁNÍ

Důvěrný vztah k Pánu

(katecheze papeže Františka při generální audienci, Aula Pavla VI., Vatikán, 21. září 2022)

„Dávejte dobrý pozor, bratři, jak se máte chovat, ne jako nemoudří, ale jako moudří. Nechovejte se tedy nerozumně, ale mějte na mysli, co je vůle Páně. Nechovejte se tedy nerozumně, ale mějte na mysli, co je vůle Páně. Neopíjejte se vínem, vede to jen k výstřednostem, ale dejte se naplnit Duchem. Když mezi sebou mluvíte, (užívejte slov) ze žalmů, chvalozpěvů a duchovních písní; ze srdce zpívejte a hrejte Pánu. Děkujte stále Bohu Otci za všechno ve jménu našeho Pána Ježíše Krista“. *Efesanům 5,15.17-20)*

Vracíme se ke katechezím o rozlišování. Je to velice důležité téma, abychom poznali, co se v nás děje. Je třeba rozpoznat, odkud pocházejí některé pocity a myšlenky a k jakým rozhodnutím nás vedou. Dnes se zaměříme na jeden z ustavujících prvků rozlišování, tedy modlitbu. Rozlišování vyžaduje, abychom prodlévali v prostředí a stavu modlitby.

Modlitba je při duchovním rozlišování nepostradatelnou pomocí, neboť nám umožňuje, abychom se k Bohu obraceli v prostotě a důvěrnosti, jako se rozmlouvá s přítelem. Dokážeme tak překročit své myšlení a vstoupit do milujícího, bezprostředního, niterného vztahu s Pánem. Tajemstvím života světců je právě tato důvěrná obeznámenost s Bohem, která v nich narůstá a stále více usnadňuje rozpoznání toho, v čem má Pán zalíbení. Pravá modlitba spočívá v důvěrnosti a spoléhání na Boha, nikoli v papouškování, mechanickém odříkávání modlitbiček. Pravá modlitba tkví v bezprostředním a citovém vztahu k Pánu. Tato důvěrnost překonává obavy a pochybnosti nad tím, že by snad Jeho vůle neprospívala našemu dobru, což je pokušení, které nám leckdy prochází myslí, zneklidňuje srdce, vnáší do něj nejistotu anebo také trpkost.

Rozlišování si nenárokuje naprostou jistotu, není to chemicky čistá metoda, poněvadž se týká života, který není vždy logický, ale vyznačuje se hledisky, jež nelze uzavřít v jediné myšlenkové kategorii. Rádi bychom se přesně dozvěděli, jak si počínat, a přece se pak chováme nedůsledně, i když něco takového nastane. Kolikrát jsme sami na sobě zakusili to, co apoštol Pavel popisuje slovy: „Nekonám dobro, které chci, nýbrž dělám zlo, které nechci“ (*Řím 7,19*). Stalo se to mnohokrát. Nejednáme výlučně rozumově, nejsme stroje, nestačí nám obdržet návod, abychom ho vykonali. Naše rozhodnutí pro Pána ovlivňují překážky nebo naopak posily, které jsou především citového rázu. Je význačné, že první zázrak, který Ježíš koná v Markově evangeliu, je exorcismus (srov. 1, 21-28). V synagoze v Kafarnau Ježíš vymítá nečistého ducha z posedlého člověka, a tak jej vysvobozuje z klamně představy o Bohu, kterou nám satan vnuká již od počátku – totiž obrazu Boha, který si nepřaje naše štěstí. Onen posedlý z evangelního úryvku ví, že Ježíš je Bůh, avšak nepřivádí ho to k víře v Boha, naopak křičí: „Přišel jsi nás zahubit?“ (verš 24).

Mnozí lidé, včetně křesťanů, si myslí totéž: Ježíš by snad mohl být Božím Synem; nicméně pochybují o tom, že by chtěl naše štěstí. Naopak, někteří lidé se obávají, že pokud vezmeme Jeho pozvání vážně, zničíme si život a umrtvíme svá nejmocnější přání a touhy. Domněnky o tom, že Bůh žádá příliš, strach z těchto přemrštěných nároků a představy, že nás nemá opravdu rád, občas prorážejí naším nitrem. V naší první katechezi o rozlišování jsme ovšem zaznamenali, že průvodním prvkem setkání s Pánem je radost. Když se modlím a setkávám s Pánem, uchvacuje mne radost. Každého člověka se zmocňuje radost, což je krásné. Smutek anebo strach jsou naopak známkami toho, že se Bohu vzdalujeme.

„Chceš-li vejít do života, zachovávej přikázání“, říká Ježíš bohatému mladíkovi. Onomu mladému muži ale některé zábrany nepovolily, aby naplnil touhu po těsném následování »dobrého mistra«, kterou choval v srdci. Byl to podnikavý mladík plný zájmu, který Ježíše vyhledal ze svého popudu, ale jeho city byly zároveň velice rozporuplné, neboť přikládal přílišnou důležitost majetku. Ježíš ho nenutí k rozhodnutí, nicméně evangelium poznamenává, že onen mladík odchází „zarmoucen“ (verš 22). Když se někdo vzdaluje Pánu, nikdy není spokojený, byť by nakládal velikou hojností statků a možností. Ježíš nikdy nikoho nenutí k následování, nikdy. Ježíš ti objasňuje svou vůli, z celého srdce ti ji dává poznat, ale ponechává ti svobodu. Právě tato svoboda je na modlitbě s Ježíšem to nejkrásnější. Když se naopak od Pána vzdálíme, zůstane nám v srdci smutek a ošklivost.

Rozlišování našich niterných hnutí není jednoduché, protože zdání klame, avšak v důvěrném vztahu s Pánem se mohou mírně rozplynout veškeré pochybnosti a obavy, čímž se náš život stále více uschopňuje k přijetí onoho „jemného světla“, jak je krásně nazýval sv. John Henry Newman. Světci ve své záři zrcadlí Boží světlo a svými prostými každodenními gesty vyjevují láskyplnou přítomnost Boha, který činí nemožné možným. O manželích, kteří spolu prožili kus života a měli se rádi, se říká, že se nakonec podobají jeden druhému. Obdobně bychom mohli popsat citovou modlitbu: postupně, avšak stále účinněji, nás uschopňuje k tomu, abychom rozpoznali, na čem záleží při utváření naší druhé přirozenosti jako čehosi, co by prýštilo z hloubi našeho bytí. Prodlévat v modlitbě neznamená pronášet množství slov, nikoli. Je třeba se pohroužit do modlitby, otevřít Ježíši srdce, přistoupit k Ježíši, povolit Mu, aby vešel do mého srdce a dal nám pocítit svou přítomnost. A tam pak můžeme rozlišovat, kdy je zde Ježíš a kdy jsme to my se svými myšlenkami, které se leckdy vzdalují Ježíšově vůli.

Prosme o milost, abychom prožívali přátelský vztah k Pánu, jako když přítel hovoří s přítelem (srov. sv. Ignác z Loyoly, Duchovní cvičení, 53). Znal jsem jednoho starého řeholníka, který byl vrátným v jedné koleji. Pokaždé, když mohl, chodíval do kaple, podíval se na oltář a řekl: „Ahoj“, protože si s Ježíšem byli blízcí. Nepotřeboval toho moc napovídat, jenom ono „Ahoj, jsem tu a ty jsi u mě“. Takový vztah bychom měli mít v modlitbě: blízkost, citovou blízkost, jako mezi bratry, blízkost k Ježíši. Úsměv, jednoduché gesto, a nikoli odřikávání slov, která se nedotknou srdce. Tuto milost si máme vyprošovat pro sebe i pro druhé, abychom tak v Ježíši spatřovali svého největšího a nejvěrnějšího Přítele, který nás nevydírá a hlavně nás nikdy neopustí, i když se mu vzdálíme. Ježíš zůstává u dveří našeho srdce. „Nechci o tobě nic vědět“, říkáme mu. Avšak On tam tiše zůstává, aby byl po ruce a na dosah srdce, protože je stále věrný. Pokračujme v této modlitbě, pronášejme v modlitbě ono „ahoj“, pozdravujme Pána srdcem, modlitbou citovou a blízkou, kterou netvoří mnoho slov, nýbrž dobrá díla a gesta.



Výzva prezidentovi Ruské federace: zastavte spirálu násilí a smrti

PAPEŽ FRANTIŠEK PŘED NEDĚLNÍ MODLITBOU ANDĚL PÁNĚ, 2. ŘÍJNA 2022

Drazí bratři a sestry, dobrý den!

Průběh války na Ukrajině se stal natolik závažným, ničivým a hrozivým, že vyvolává velké obavy. Proto bych mu dnes chtěl věnovat celou svou reflexi před modlitbou Anděl Páně. Tato strašná a nepředstavitelná rána lidstva totiž místo toho, aby se hojila, stále více krvácí a hrozí, že se rozšíří.

Truchlím nad potoky krve a slz, které byly v těchto měsících prolity. Jsem zarmoucen tisíci obětí, zejména dětí, a mnoha ničivými událostmi, které zanechaly mnoho lidí a rodin bez domova a ohrožují rozsáhlá území zimou a hladem. Takové činy nelze nikdy ospravedlnit, nikdy! Je znepokojující, že svět se učí zeměpis Ukrajiny prostřednictvím názvů jako Buča, Irpin, Mariupol, Izjum, Záporoží a další místa, která se stala místy nepopsatelného utrpení a strachu. A co teprve skutečnost, že lidstvo opět čelí atomové hrozbě? Je to absurdní.

Co se ještě musí stát? Kolik krve musí ještě být prolito, abychom si uvědomili, že válka nikdy není řešením, ale jen ničením? Ve jménu Boha a smyslu pro lidskost, který je v každém srdci, znovu vyzývám k okamžitému zastavení bojů. Zastavte zbraně a hledejme podmínky pro jednání, která povedou k řešení, jež nebudou vynucená silou, ale dohodnutá, spravedlivá a stabilní. Taková budou, pokud budou založena na respektování nedotknutelné hodnoty lidského života, suverenity a územní celistvosti každé země a práv menšin a oprávněných zájmů.

Hluboce lituji vážné situace, která nastala v posledních dnech, kdy došlo k dalším akcím v rozporu se zásadami mezinárodního práva. Zvyšuje se tak riziko nukleární eskalace až k obavám z nekontrolovatelných a katastrofických následků na celém světě.

Moje výzva je určena především prezidentovi Ruské federace, kterého prosím, aby zastavil tuto spirálu násilí a smrti, a to i v zájmu svého lidu. Na druhé straně, zarmoucen nesmírným utrpením ukrajinského lidu v důsledku agrese, kterou utrpěl, se obracím na ukrajinského prezidenta se stejně důvěrnou výzvou, aby byl otevřen seriózním návrhům na mír. Vyzývám všechny protagonisty mezinárodního života a politické vůdce národů, aby učinili vše, co je v jejich silách, aby ukončili probíhající válku, nenechali se zatáhnout do nebezpečné eskalace a prosazovali a podporovali iniciativy pro dialog. Nechte prosím mladé generace dýchat zdravý vzduch míru, nikoli špinavý vzduch války, která je šílenstvím!

Po sedmi měsících válčení využijme všech diplomatických prostředků, i těch, které dosud nebyly použity, k ukončení této strašné tragédie. Válka sama o sobě je chyba a hrůza!

Důvěřujme v Boží milosrdenství, které může změnit srdce, a v mateřskou přímluvu Královny míru, když vznášíme svou prosbu k Panně Marii Růžencové z Pompejí, duchovně spojení s věřícími shromážděnými v její svatyni a v mnoha částech světa.



BL. KAREL RAKOUSKÝ

císař a apoštolský král

+ 1922 ✦ 100 ✦ 2022

Člověk, panovník, světec¹

Poslední císař rakouský, král český, apoštolský uherský král etc. etc. Karel (celým křestním jménem Karel František Josef Ludvík Hubert Jiří Otto Maria) se narodil 17. srpna 1887 na zámku Perssenbeug v Dolním Rakousku jako příslušník jedné z nejstarších a nejvznešenějších vládnoucích dynastií světa. Z rodu Habsburského vzešlo devatenáct císařů Svaté říše římské a dvacet českých králů, dědiců královské krve Přemyslovců, Lucemburků a Jagellonců. Karel byl prvorozeným synem arcivévody Otty Habsbursko-Lotrinského a saské princezny Marie Josefy - jeho dědečkem byl arcivévoda Karel Ludvík, bratr císaře Františka Josefa I., a následník trůnu František Ferdinand d'Este byl jeho strýc.



Ačkoli v dětství byl arcivévoda Karel trůnu dosti vzdálen – následníky byli korunní princ Rudolf (+1889), císařův bratr Karel Ludvík (+1896), pak synové Karla Ludvíka František Ferdinand (+1914) i Otto, Karlův otec (+1906) – proroctví řádové sestry Marie Vincentie už v jeho dětství mu předpovědělo těžký úděl panovníka. Karel byl proto od útlého věku doprovázen modlitbami svých nejbližších. Jeho dětství bylo prosté a šťastné, ačkoli jeho otec, voják a milovník žen vyhlášený svými společenskými excesy, mu nemohl jít dobrým příkladem. Dlužno ale uznat, že péči o výchovu svého syna nezůstal arcivévoda Otto nic dlužen. Obklopen láskyplnou péčí matky, která ho vychovávala v katolické víře, vyrůstal Karel v laskavého a soucitného člověka, a do života vstoupil obdařen pevnými morálními zásadami a hlubokou vírou.

¹ PhDr. Milan Novák, rytíř Řádu sv. Řehoře Velikého a Záslužného řádu Rakouské republiky, nositel Pamětního kříže bl. krále Karla I., představitel Modlitební ligy císaře Karla I. v ČR

„Nyní si musíme vzájemně pomáhat do nebe“

Ačkoli byl Karel příslušníkem arcidomu, studoval na vídeňském Schottengymnaziu - sice prestižní, ale veřejné škole. Další vzdělání pak získal v Praze, na Karlo-Ferdinandově universitě. Od roku 1906 žil na Hradčanech a u významných universitních profesorů se věnoval studiu oborů, v tradici vzdělávání příslušníků arcidomu obvyklých: historie, ekonomie, práva.

Jak bylo zvykem v panovnickém domě, už v šestnácti letech byl arcivévoda jmenován poručíkem a v roce 1905 v císařské armádě nastoupil službu: nejprve formálně u husarského pluku svého otce a poté v roce 1908, už jako plnoletý, naostro u dragounského pluku č. 7 vévody Lotrinského, jehož štáb v té době sídlil v posádce Brandejs nad Labem.

Zdejší staroslavný císařský a královský zámek se 1. července roku 1908 stal Karlovým novým domovem a kasárna v bývalé jezuitské koleji přímo naproti poutnímu chrámu Nanebevzetí Panny Marie ve Staré Boleslavi byla místem, kde vykonával svoji každodenní důstojnickou službu. Jako byl pro svou svědomitost, spolehlivost, otevřenost a kamarádství Karel oblíben mezi vojáky, tak byl pro svou milou a přátelskou povahu, dobrosrdečnost a skromnost oblíben mezi občany města a okolí, s nimiž se rád stýkal.

Jako předkové jeho rodu, panovníci, kteří ve Staré Boleslavi budovali mariánskou svatyni (císař Matyáš a Anna Tyrolská), chránili a uctívali obraz staroboleslavské



Bohorodičky (Ferdinand III., Leopold I. a jiní), také Karel Habsburský ve svém mládí na tomto starobylém poutním místě vzhlížel k Palladiu země české a osobně prožíval svatováclavskou tradici - jen možná ještě silněji, protože mluvil česky a s českým prostředím se v tomto městě také sžil.

V jiném městě v Čechách, ve Františkových Lázních, se začal příběh Karlovy celoživotní lásky a manželství, požehnaného osmi dětmi. Karlovo srdce si tu získala družka z jeho dětských let, princezna Zita z panovnického rodu Bourbonsko-Parmského (9.5.1892 – 14.3.1989), která po matce z rodu portugalských králů Braganca zdělila krásu a temperament. Po zásnubách ve vile Pianore v italském Toskánsku bylo datum sňatku stanoveno na 21. říjen 1911, a v rakouském poutním místě Mariazell svěřili Zita a Karel svůj vzájemný vztah pod ochranu Panny Marie.



Před svatbou se Zita setkala se zvláštním prorockým slovem papeže Pia X. , který, žehnaje jejímu sňatku, označil Karla za příštího císaře - v době, kdy ještě nikdo netušil nic o budoucích dramatických osudech monarchie. „*Bude odměnou Boha Rakousku za to, co Rakousko vykonalo pro církev*“ řekl tehdy o Karlovi svatý Pius X.

Císařovna Zita v následujících letech beze zbytku naplnila přání svého manžela, který jí ve svatební den řekl: „*Nyní si musíme vzájemně pomáhat do nebe*“. Do smrti mu zůstala nejspolehlivějším a nejvěrnějším přítelem i rádčem, a v dobrém jej posilovala ve chvílích, kdy zůstal při svém poslání zcela opuštěn. Dá se říci, že v Zitě měla Rakousko-Uherská monarchie po mnoha dlouhých desetiletích zase opravdovou císařovnu.

Koncem krátké svatební cesty, dne 28. listopadu 1911, přijel Vysoký pár Karel a Zita s velkou slávou do Brandýsa. Arcivévoda se vrátil do své posádky v Čechách k vojenským povinnostem i k obyčejnému, v zásadě prostému dennímu životu. Jak císařovna Zita později mnohokrát vzpomínala, v tomto městě novomanželé prožili jediné opravdu šťastné měsíce společného života.

V roce 1912 musel arcivévodský pár odcestovat do Haliče, až na tehdejší hranice Rakousko-Uherska s Ruskem (do obce Kolomea, dnes na Ukrajině), kam byl pluk brandýských dragounů přeložen. Karel se Zitou se do Brandýsa stále vraceli, na soukromé i oficiální návštěvy, a zámek Brandýs nad Labem, který si v roce 1917 císař Karel koupil, zůstal jeho osobním sídlem až do konce monarchie. K Brandýsu, k zámku i městu, se později císař Karel I. vracel vzpomínkami, sem možná směřoval své marné naděje na trochu osobního štěstí i poté, co jeho úsilí o mír bylo zmařeno a staletá říše se rozpadala.

Dej, ať z víry moc mu plyne ...

Atentát na Františka Ferdinanda d'Este 28. června 1914 změnil běh dějin i život arcivévodských manželů. Karel se náhle stal následníkem trůnu a zároveň byl spolu s miliónem mužů vržen do válečné vřavy. Na ruské i italské frontě poznal hrůzy války, viděl, jak vojáci obou stran jsou vražděni ohněm a železem. Karel pláče nad jejich osudem a jako frontový velitel se snaží svými rozkazy mírnit toto běsnění:

„Ukládám každému veliteli jako svatou povinnost aby vynaložil veškeré úsilí na to, aby ranění byli co nejlépe ošetřeni a aby bylo o jednotky co nejlépe postaráno. Zakazují rozkaz: nebrat zajatce! Nejprísněji zakazují krádeže, plnění a zbytečné ničení.“



Když v listopadu 1916 v Schönbrunnu umíral František

Josef I., byl si vědom, jaké strašlivé dědictví svému nástupci zanechává: „Převzal jsem trůn za nejtěžších okolností a předávám jej za okolností ještě těžších. Byl bych rád, kdybych toho byl Karla ušetřil“...Karel se 21. listopadu 1916 stal císařem a králem 50-ti milionové mnohonárodnostní říše, zmítané v nekonečném neštěstí světové války, na níž neměl žádný podíl. Možná, že starý císař František Josef I. vědomě chránil svého nástupce od tíhy osudové odpovědnosti za vypovězení války Srbsku, když jej v rozhodující chvíli dne 7. července 1914 nepřizval ke zvláštnímu zasedání ministerské rady.

Karel však válku zdědil a v prvním manifestu, kterým se obrátil ke svým národům jako nový panovník, ohlašoval: „*Chci činiti vše, aby hrůzy a oběti války byly co nejdříve zažehnány.*“ Veden neochvějnou vírou, soustředil mladý císař veškeré své úsilí k nastolení míru a ke zmírnění válečné bídy, pokoušel se i dosáhnout smíření národů své říše. Po nástupu na trůn odstranil vojensko-byrokratickou diktaturu a obnovil právní stát. Poprvé od začátku války svolal parlament.

„Je Mou neotřesitelnou vůlí vykonávat Prozřetelností Boží Mně svěřená práva a povinnosti takovým způsobem, abych vytvořil základnu pro utěšený a požehnaný vývoj všech Mých národů. Politika nenávisti a odplaty, živěná nejasnými poměry, vyvolala světovou válku. Až tato válka skončí, bude muset být nahrazena politikou usmíření. Tento duch musí zavládnout také uvnitř státu. Je zapotřebí s odvahou a rozmyslem, při vzájemné vstřícnosti, uspokojit tužby národů. Ve znamení takového smířlivosti chci, s mocnou Boží pomocí, vykonávat Svě vladařské povinnosti a chci jako první nastoupit cestu shovívavého odpuštění a přikrýt závojem zapomnění ony politováníhodné poklesky, jež se udály během války a vedly k trestnímu stíhání. Promijím trest těm osobám, které byly odsouzeny civilními nebo vojenskými soudy za následující spáchané trestné činy: velezrada, urážka Veličenstva, urážka členů císařského Domu, rušení veřejného klidu, vzpoura.“

Tak zněl text amnestie z 2. července 1917, které přední čeští politici (Kramář, Rašín) vděčili za záchranu před popravou a za svobodu. I když amnestie nenašla žádoucí pozitivní ohlas a Češi neprojevíli za císařův vstřícný čin vděčnost, nemůže být pochyb o tom, že Karel činil vše pro mír, smíření, odpuštění, překonání nenávisti.

V roce 1919 napsal s velkou úctou francouzský spisovatel Anatol France: „*Císař Karel chtěl mír. Byl jediným slušným mužem, který během války zastával odpovědnou pozici, ale neposlušali ho.*“

Mírové snahy Karla I. Rakouského nebyly vládami válčících stran vyslyšeny. Na rozdíl od ostatních, mocností i zájmových skupin, jako byla Masarykova Maffie, neusiloval o mír vítězný a byl ochoten přinést v zájmu ukončení světového ničení oběti – vzdát se části území. Když tajná mírová jednání, která podnikl v březnu 1917 prostřednictvím svých švagrů Sixta a Xaviera Bourbonnských, ztroskotala, stali se Karel a jeho žena Zita terčem nenávistné kampaně militaristů a nacionalistů, kteří jim vtiskli cejch zrádců: Zita, původem Francouzka či Italka, měla být ve styku s nepřáteli, a Karel opustil německého spojence když nechtěl nasadit proti nepříteli účinné zbraně, byl proti neomezené ponorkové válce, zakazoval bombardování nemocnic a kostelů, nechtěl dovolit, aby c. a k. vojáci bojovali na západní frontě. Pro Velkoněmce byl slaboch a loutka v rukou Vatikánu, když podpořil mírovou iniciativu papeže Benedikta XV. a svým humanismem prohrával válku, zatímco Dohoda jej líčila jako tyrana a válečného štváče. Slované v něm viděli Teutona, Němci a

Maďaři mu vyčítali slabost pro Slováky. Karel pro uzavření míru riskoval nejen korunu, ale i svobodu či dokonce život, svůj i své rodiny - tak si císařský pár ve vidině strašného osudu ruské carské rodiny prožil i dny strachu o osud korunního prince Otty a ostatních dětí, když musely uprchnout z nebezpečí revolučních gard z maďarského Gödöllő.

Jako jeden z hlavních úkolů své vlády vnímal zmírnění útrap zbídačené země a začal moderním způsobem řešit sociální otázky. V roce 1917 byl přijat zákon o ochraně nájemníků, o zřízení stížnostních komisí pro dělníky a v říjnu 1917 vzniklo ministerstvo pro sociální péči – první na světě. Karel jako křesťanský panovník cítil povinnost pečovat o vdovy, sirotky a válečné invalidy, o mládež, o práva dělníků, sociální zajištění, bytovou politiku. Bojoval proti lichvě a na pomoc chudobou sužovaným obyvatelům Vídně dal k dispozici i prostředky dvora i svůj osobní majetek, i když věděl, že tak může jen málo zmírnit dopady rozpoutané sociální katastrofy.



Říš rakouská nezahyne ...

Císař Karel právem usiloval o to, aby jeho říše přečkala válku. Byl si dobře vědom její nesmírné ceny jako útočiště národů i záruky evropské stability. Rozkladné tendence však byly již příliš silné, vypjatý nacionalismus v monarchii došel za války nesmiřitelných rozměrů a monarchie propásla šanci na svou přeměnu ve federální stát rovnoprávných



národů, jak vyhlásil svým manifestem ještě 16. října 1918. Díky Karlovu odporu proti použití síly se však všechny změny na mapě střední Evropy v říjnu 1918 udály bez občanské války a krveprolití.

Na konci dnů monarchie - po 700 letech - byl císař vyhnán ze své vlasti. Socialistická vláda v císaři, který korunu chápal jako

svatou zástavu Boží a odmítl abdikovat a zradit přísahu, cítila stálé ohrožení, i když jej donutila rezignovat na účast ve vládě.



Jeho c. a k. Apoštolské Veličenstvo ráčilo nejmilostivěji vydati tento **Nejvyšší manifest:**

Mým věrným národům rakouským!

Od té doby, co nastoupil Jsem na trůn, jest Mou nezdolnou snahou, vymoci veškerým Mým národům vytoužený mír, jakož i ukázati národům rakouským cestu, na níž by bez překážek a třenic dali požehnaně rozvinouti svým národním silám a využítkovali jich úspěšně k svému duševnímu a hmotnému blahobytu.

Strašlivé zápolení světové války stálo dosud v cestě dílu míru. Hrdinství a věrnost, obětavé snášení nouze a strádání slavně obhájily vlast v této těžké době. Kruté oběti války musily zabezpečiti nám čestný mír, na jehož prahu dnes, s pomocí Boží, stojíme.

Nyní nutno bez váhání přikročiti k novému vybudování vlasti na jejich přirozených a tudíž nejsplehlivějších základech. Prání rakouských národů je při tom pečlivě uvésti ve vzájemný soulad a uskutečniti jich splnění. Jsem odhodlán provésti toto dílo za svobodné součinnosti Mých národů v duchu oněch zásad, které za své přijali spojení mocnářové v nabídce mírové. Rakousko má se státi, jak tomu chtějí jeho národové, státem spolkovým, v němž každý národní kmen tvoří svůj vlastní státní útvar na území, jež obývá. Tim se nijak nepředbílá spojení polských území Rakouska s neodvislým státem polským. Městu Terstu s obvodem dostane se dle přání jeho obyvatelstva postavení zvláštního.

Tato nová úprava, která nijak nedotýká se celistvosti zemí svaté koruny uherské, má zabezpečiti každému jednotlivému státu národnímu jeho samostatnost; úprava tato bude však také účinně chrániti zájmy společné a uplatňovati je vsude tam, kde společenství je životní potřebou jednotlivých státních útvarů. Jmenovitě bude dlužno spojití všechny síly, aby s úspěchem rozřešily se po právu a spravedlnosti veliké úkoly, které vznikají ze zpětných účinků války.

Až do té doby, kdy tato přeměna bude zákonnou cestou dokonána, zůstávají dosavadní zařízení k ochraně obecných zájmů nezměněna. Mé vládě jest uloženo, připravití bez odkladu veškeré práce k novému vybudování Rakouska. K národům, na jejichž sebeurčení bude spočívati nová říše, obrací se Můj hlas, aby spolupůsobili na tomto velkém díle prostřednictvím národních rad, kteréž — utvořeny z říšských poslanců každého národa — mají uplatniti zájmy národů ve vzájemném poměru, jakož i ve styku s Mou vládou.

Kéz takto naše vlast, upevněna svorností národů, které v sobě spojuje, vyjde z bouří válečných jako svaz národů svobodných. Požehnání Všemohoucího provážež naši práci, aby veliké dílo míru, jež budujeme, stalo se štěstím všech Mých národů.

Vídeň, dne 16. října 1918.

Karel v. r.

Hussarek v. r.

Toto se uvádí ve všeobecnou známost.

V Brně, dne 17. října 1918.

Heinrich v. r.

Ještě ze švýcarského exilu, kam musel odjet 24. března 1919, Karel bránil likvidaci rodné země připojením zbylého Německého Rakouska k Německu. Stále cítil odpovědnost ze svého poslání a nepolevil v politické aktivitě. Krvavá revoluce v Maďarsku, k jehož lidu byl vázán přísahou, jej v roce 1921 - na přání papeže, který se obával, že Střední Evropu ovládne komunismus, - dovedla ke dvěma riskantním a nezdařeným pokusům (protože se chtěl za každou cenu vyhnout občanské válce) o chopení se vládní odpovědnosti v zemi, kde byl legitimním a korunovaným panovníkem. Tehdy řekl:

„Když se vrátím do Uher, tak to jistě nebude z radosti z panování. Nosil jsem jen trnové koruny a jest to také trnová koruna, kterou mně mají Uhry vrátiti.“

Budoucnosti „svých národů“ dal znovu přednost před vlastní budoucností, a mnohými, kteří mu přísahali věrnost, byl znovu zrazen. Mocnosti jej poté nechaly transportovat do exilu na ostrov Madeira. Zde i zemřel, velmi předčasně, v úplné bídě, vyčerpán a po velkém utrpení, dne 1. dubna 1922 v kruhu své rodiny, a zanechal manželku a 8 dětí. Pohřben byl v kostele Panny Marie „Nossa Senhora do Monte“ na Madeiře, kde odpočívá doposud.

V posledních týdnech a dnech života bylo Karlovo duchovní strádání ztíženo i utrpením tělesným. Počátkem roku 1922, jen pár týdnů poté, co na Madeiru mohly přicestovat také děti a rodina byla konečně zase spolu, onemocněl chřipkovým zápallem plic. Epidemie španělské chřipky byla po celé Evropě vražedná, ale císařská rodina, která z nedostatku finančních prostředků byla nucena žít o bídné stravě ve vlhké a nevytápěné vile ve stálých mlhách vysoko nad městem, nemohla pro Karlovo uzdravení udělat nic mimo své setrvalé a láskyplné péče. Dnem i nocí seděla císařovna Zita u lože svého manžela. Lékaři, kteří byli k nemocnému povoláni až ve chvíli, kdy soudobá medicína už neměla prostředky k záchraně, veškerou tehdy obvyklou léčbou jen násobili nemocnému utrpení.

Svědectví o posledních dnech císaře ve svém deníku uchovala hraběnka Viktorie z moravského rodu Mensdorffů. Císař se stále modlil a v horečkách se vracel k tématům, která mu jako velké životní problémy zůstala na paměti - v modlitbách opakuje i prosbu za překonání rozkolu víry v Čechách. Svě ženě připomíná, co ona velmi dobře ví: *„Mým veškerým úsilím bylo vždy ve všech věcech rozpoznat co možná nejzřetelněji Boží vůli a plnit ji, a to zcela“*.



Svého prvorozeného syna Ottu volá k sobě, aby viděl a nezapomněl, jak umírá katolík a císař. *„Toužím tolik po tom, abych se s Tebou vrátil domů. Proč nás nechťejí pustit domů?“* šeptal tesklivě své ženě v den své smrti, v sobotu 1. dubna. Po poledni, zaopatřen

svátostmi, po mši svaté, která je sloužena v jeho pokoji, s pohledem upřeným na kříž a Nejsvětější svátost umírá se jménem Ježíšovým na rtech.

Způsob, jakým se nástupnické státy bývalé monarchie postavily k výzvě vítězných mocností a odepřely tomuto člověku pomoc v nouzi, zůstane provždy jejich hanbou a skvrnou na praporech „moderní civilizace“.

Ve vyhnanství se císař Karel až do konce života vracel k úvahám o společném osudu národů ve střední Evropě. Varoval před těžkými následky rozpadu monarchie, která byla vystavěna na ideji nadnárodní, po řadu staletí umožňující více jak desítky národů žít pospolu poklidným životem ve společné vlasti, předvídal, že atomizace střední Evropy na tzv. národní státy nemůže být spravedlivá a národnostní problémy ještě zostří. Upozorňoval na nebezpečí, plynoucí ze ztráty rovnováhy v Evropě, obával se expanze bolševismu.

Pokud tedy byla po druhé světové válce a novém rozdělení Evropy evropská idea posledního habsburského panovníka



vnímána jako pozitivní alternativa k osudu, který Evropu postihl, k ruinám, holocaustu a vyhánění obyvatelstva, pokud jeho křesťanské myšlení bylo stavěno do protikladu k nacionalismu, fanatismu, mocichtivosti a egoistickému materialismu, je to tak správně a je k tomu řada dobrých důvodů. Karel byl mučedníkem, který zahynul v boji s démony moderní doby, a protože byl králem spravedlivého míru, stal se i symbolem jednotné Evropy. (foto nahoře: hrobka Karla I. na Madeiře)

Zachovej nám, Hospodine ...

Už v roce 1923 navrhl Wilhelm Miklas, budoucí rakouský spolkový prezident, že by císař Karel měl být prohlášen blahoslaveným. Na třicet tisíc členů Modlitební ligy císaře Karla už od roku 1925 provázelo Karlovu beatifikaci svými modlitbami.

Nacisté pak toto církevní společenství zakázali a jeho předseda, profesor Zessner-Spitzenberg byl prvním mezi umučenými rakouskými vlastenci v Dachau hned v prvních dnech války. V roce 1949 pak zahájila činnost obnovená „Modlitební liga císaře Karla I. za mír mezi národy“, která si Karlovo blahorečení kladla za cíl.

Pětapadesát let, od roku 1949 do roku 2004, trval beatifikační proces. V jeho závěru, dne 3. října 2004, papež Jan Pavel II. prohlásil služebníka Božího, Karla I. z Domu Rakouského, blahoslaveným.

„Byl mužem velké morální integrity a pevné víry, jenž vždy hledal jen to nejlepší pro své národy a všechny své panovnické činy konal v souladu se sociálním učením církve. Držel se ideálů spravedlnosti a míru a neochvějně směřoval ke svatosti. Byl příkladným křesťanem, manželem, otcem i panovníkem“, jsou slova papeže Jana Pavla II.

Positio, beatifikační spis Karla I., obsahující svědectví 90 svědků, výsledky zkoumání několika tisíc písemných dokumentů, dobrozdání odborných komisí a rozhodnutí teologů včetně ohledání ostatků císaře v kapli kostela Nossa Senhora do Monte na Madeiře (1. dubna 1972) i lékařské ověření zázraku (z hlediska lékařské vědy nevysvětlitelného uzdravení z těžké invalidity, způsobené cévním onemocněním u Marie Zity Gradowské, Brazílie, 1960) čítal na dva tisíce osm set stran.



Dojemný příběh Karla I. Rakouského je také pro nás, občany dnešní České republiky, plný znamení. Poslední z českých králů je po boku svatého Václava druhým panovníkem českých zemí, který došel blahoslavenství. S knížetem Václavem Přemyslovcem je Karel Habsburk spojen nejen krví, ale také údělem panovníka, který dle měřítek doby - tehdejší i dnešní - nedosáhl úspěchu, neboť se vždy řídil srdcem a zdravým rozumem víc než politickou potřebou. Oba vladaři byli nositeli míru a usmíření, zůstali spojeni živou křesťanskou vírou a jsou si podobní i naplněním lidských ctností v běhu života, k jehož hořkému konci oba dospěli ještě v mladém věku.

Poslední český král se po stu letech, roku 2011, vrátil do města svého mládí v Čechách prostřednictvím své relikvie. Ve Staré Boleslavi, kde na úsvitu křesťanství mučednický prolil svou krev svatý Václav, se tak symbolicky uzavírá celé tisíciletí české královské tradice – mezi smrtí kněžny sv. Ludmily (921) a smrtí posledního českého krále bl. Karla I. (1922) leží tisíc a jeden rok naší národní historie.

Král Karel I. z Domu Rakouského se vrací prostřednictvím svých relikvií a veřejné úcty na mnohá další místa do Čech, na Moravu a do Slezska plným právem jako blahoslavený českého národa na počátku nového tisíciletí, kdy se otevírají nové možnosti pro naplnění vize o sounáležitosti národů křesťanské Evropy, vize, které obětoval život, na jehož konci,

na samém prahu věčnosti, řekl: „*Musím tolik trpět, aby mé národy znovu našly cestu k sobě*“.

Beatifikace

Karel František Josef byl katolíkem, který své náboženské povinnosti plnil od útlého mládí poctivě, upřímně a z hlubokého přesvědčení. Každý den se modlil růženec, bez ohledu na to, jak pozdní hodina už byla. Před každým jídlem pronesl požehnání. Často se stáhl do ústraní kaple, aby před Nejsvětější svátostí „promodlil“ důležitá rozhodnutí. Snažil se chodit pravidelně k sv. přijímání a ke sv. zpovědi.

Během mše se do sebe pohroužil s tak velikou intenzitou, že když do něho někdo štouchl, vůbec to nevnímal. Byl bailivem řádu maltézských rytířů, členem mariánského bratrstva a nosil škapulíř. Často se modlil litanie k Nejsvětějšímu Srdci Ježíšovu, Panně Marii a sv. Josefovi. Pěstoval zbožnost k andělům, zvláště archandělovi Michaelovi. Svou rodinu zasvětil Nejsvětějšímu Srdci Ježíšovu a poté sv. Josefovi.

Anatol France napsal: *“Císař Karel byl jediný muž v čelné pozici, který vyšel z války čestně. Ovšem byl to světec a nikdo ho neposlouchal. Upřímně si přál mír, a proto jím svět pohrdl. Nabízel nádhernou šanci, která byla promarněna.”*

Krátce po jeho smrti byly činěny pokusy o jeho blahořečení, které po zázračném uzdravení řádové sestry Marie Zity Gradowské vyvrcholily jeho blahořečením dne 3. října 2004 (vlastní proces započal 3.11.1949) Janem Pavlem II. v Římě.

V hodnocení jeho osoby byly brány v potaz tři aspekty: mírové úsilí, sociální zákonodárství a hluboká zbožnost císaře.

I když byl Karel profesí politik, kritéria, která církve používá k rozhodnutí o jeho blahořečení, politická nejsou. Prohlásit blahoslaveným panovníka neznamená ocenit výsledky podle pozemských měřítek, ale posoudit, v jakém duchu se snažil dostat svým povinnostem, naplnit poslání. Blahořečení je odměnou za způsob, jímž kandidát projevoval křesťanské ctnosti ve společenském i soukromém životě. A Karel Rakouský byl velký křesťan v kruhu své rodiny i ve způsobu, jímž jako císař vládl. Jeho nevlastní babička arcivévodkyně Marie Terezie, která žila až do jeho smrti v jeho blízkosti, prohlásila: „Karel je světec. Žil jako světec a jako světec zemřel.“

Dne 12. 4. 2003 Jan Pavel II. uveřejnil v dekretu, prohlašujícím Karlovy ctnosti za hrdinské:

“Byl mužem velké morální integrity a pevné víry, jenž vždy hledal jen to nejlepší pro své národy, a všechny své panovnické činy konal v souladu se sociálním učením církve. Držel se ideálů spravedlnosti a míru a neochvějně směřoval ke svatosti. Byl příkladným křesťanem, manželem, otcem i panovníkem.”

Salcburský světicí biskup Laun doporučil sjednocující se Evropě císaře Karla za patrona: „*Pro dnes již sjednocenou a stále se srůstající Evropu by se mohl stát vhodným*



patronem...Blahoslavený nebo svatý císař Karel může sehrát pro Evropu významnou duchovní roli.“

Den památky blahoslaveného Karla byl stanoven na 21. říjen, výroční den jeho svatby.

V den beatifikace Jana Pavla II., 1. 5. 2011., na svátek Božího milosrdenství, byly slavnostně uloženy relikvie císaře Karla do kaple kostela Palladia země české ve Staré Boleslavi - Brandýse nad Labem - městě, kde bývalý císař nějaký čas bydlel a které si velice oblíbil.

Svatý Jan Pavel II. měl ke Karlu Rakouskému také osobní vztah, proto ho v roce 2004, na konci svého pontifikátu, blahorečil s radostí. Jeho otec dal prý svému synovi Karlovi Wojtyłovi jméno i na památku tohoto císaře, od kterého jako důstojník 56. pěšího pluku c. a k. armády získal medaili s jeho portrétem za statečnost. Když po mnoha letech Jan Pavel II. přijímal bývalou císařovnu Zitu, manželku císaře Karla, ve Vatikánu, řekl jí: „Jsem šťasten, že mohu pozdravit panovnici mého otce.“ Pro papeže bylo proto Karlovo blahorečení i otázkou synovské úcty.

„Žádné misie tak účinně neposílily víru v mé diecézi jako příklad tohoto císaře v jeho křehkosti a jeho umírání.“

Karel František Josef byl katolíkem, který své náboženské povinnosti plnil od útlého mládí poctivě, upřímně a z hlubokého přesvědčení.

Každý den se modlil růženec, bez ohledu na to, jak pozdní hodina už byla. Před každým jídlem pronesl požehnání. Často se stáhl do ústraní kaple, aby před Nejsvětější svátostí „promodlil“ důležitá rozhodnutí.

Snažil se chodit pravidelně k sv. přijímání a ke sv. zpovědi. Během mše se do sebe pohroužil s tak velikou intenzitou, že když do něho někdo štouchl, vůbec to nevnímal. Byl bailivem řádu maltézských rytířů, členem mariánského bratrstva a nosil škapulíř.

Často se modlil litanie k Nejsvětějšímu Srdci Ježíšovu, Panně Marii a sv. Josefovi. Pěstoval zbožnost k andělům, zvláště archandělovi Michaelovi.

Svou rodinu zasvětil Nejsvětějšímu Srdci Ježíšovu a poté sv. Josefovi. Anatol France napsal: *“Císař Karel byl jediný muž v čelné pozici, který vyšel z války čestně. Ovšem byl to světec a nikdo ho neposlouchal. Upřímně si přál mír, a proto jím svět pohrdl. Nabízel nádhernou šanci, která byla promarněna.“*

Vždy ochoten pomoci

Všichni, kdo s ním přišli do kontaktu, byli uchváteni jeho srdečností a opravdovým zájmem o člověka. Jednal stejně s prostými lidmi i s těmi z vyšších společenských vrstev. Z dob na gymnáziu nebo později v Brandýse vzpomínali pamětníci na jeho vstřícnost.

Markraběnka Crescence Pallaviciniová shrnula: „Od dětství se vyznačoval dobrotou srdce, jemnou vnímavostí a mírnou povahou. Mladý arcivévoda měl tři velké a výrazné

vlastnosti: zbožnost, nikdy neselhávající věrnost povinnosti, i v nejmenších záležitostech, a také velká láska k matce.“

Polzerovy vzpomínky byly podobné: „*Měl jsem radost z jeho slunečné povahy, z jeho veselé, otevřené povahy a dobroty srdce, s kterou se snažil každému říci nebo prokázat něco laskavého.*“

V době nástupu na trůn při audienci byli všichni překvapeni změnou protokolu, např. nemuseli stát, ale byli okamžitě vybídnuti, aby se posadili. Setkávání císaře Karla s jeho návštěvami mělo rodinný charakter.

Mladý panovník byl císařem, kterého lidé mohli nejen vidět, ale dokonce se ho i dotknout. Je hodně fotografií, které ho zachycují mezi nejobyčejnějšími lidmi, jak se usmívá a pozorně naslouchá stížnostem, které mu sdělují.

Při návštěvě Tyrolska Karel viděl, jak se k němu blíží jakýsi venkovan. Na kabátě měl dvě vyznamenání dokazující, že bojoval v roce 1878 v Bosně. Stěžoval si, že dostal příkaz odvést armádě jednu krávu, ale že vlastní jen dvě a nutně je potřebuje k uživení své početné rodiny. Karel mu poklepal na rameno: „*Otče, vy už jste svou povinnost splnil. Klidně se vraťte domů, kráva zůstane ve chlévě.*“

Za svůj laskavý postoj k prostým lidem byl často kritizován. Tento dar jednat vstřícně s každým mu zůstal až do posledních chvil jeho života.

Již od dětství měl cit pro druhé. Ukazovalo se to i později v drobných maličkostech jeho života - i v době, kdy jeho postavení mu mohlo přinášet výhody. Když si jednou za krutého mrazu všiml, že jeho řidič má zimou zkrehlé ruce, nabídl mu: „*Pojďte, dnes Vás zase já zavezu domů!*“ Řidič si musel sednout do kabiny vozu a arcivévoda řídil.

I v zasnubní době se projevovala ženichova dobrosrdečnost. Když jel jednou se svou nastávající tchýní autem krajinou, zpozoroval stařenku, která nesla na zádech těžkou putnu. Ihned zastavil a se souhlasem vévodkyně pozval starou ženu, aby pokračovala v cestě s nimi v autě.

Když např. druhý den dopoledne po úmrtí císaře Františka Josefa, tj. dne 22.11.1916, přišla značně rozrušená s bílými růžemi Kateřina Schrattová, přítelkyně bývalého císaře, stála osaměle v předsíni úmrtního pokoje. Po smrti Františka Josefa ji chtěli hodnostáři zabránit v přístupu k mrtvému. Karel ji zahlédl, rychle k ní přistoupil, nabídl jí rámě a vedl k lůžku jejího mrtvého přítele, aby se s ním mohla rozloučit.

Byl vždy ochoten pomoci. Císař dopřával každému sluchu a snažil se vcítit do mínění lidí. Vyslechl každého trpělivě až do konce. Měl ve zvyku každému přitakat. Když ho na souhlas i protichůdnými názory císařovna upozornila, že dává pravdu každému, řekl ji: „*To je asi nešťastný zvyk, ale chci tím dát jen najevo, že chápu důvody, které je k jejich názorům vedou. Neznamená to, že jejich názory sdílím.*“ Lidé s odlišnými názory se tak nebáli před ním vyjádřit otevřeně své postoje.

Julius Deutsch, který nebyl obdivovatel Habsburků, napsal: “ Arcivévoda byl štíhlý mladý muž se strhujícím pohledem, který se k důstojníkovi dokázal chovat přátelsky jako k sobě rovnému. Jeho nenucený tón mu přinášel mnohé sympatie. Jeden z mých nadřízených ho patrně na mne upozornil, protože se na mě často obracel a jednou se mě zeptal i na mé politické ideje. Nic jsem před ním neskrýval a řekl jsem mu, že jsem od mládí sociální demokrat. Dědic trůnu přijal tuto informaci bez pohoršení přijal a se zájmem pokračoval v rozhovoru. Bylo to, jako by spolu hovořili stejně staří kamarádi ve zbrani. Měl jsem pocit,

že mám před sebou muže toužícího po vědění, vnímavého, který prokazuje dobrou vůli o všem se informovat.“

Navzdory osobnímu trápení byl stále ke svému okolí pozorný, dokonce i ve své smrtelné nemoci - měl starost o jiné – hlavně o své děti – a obával se, aby jeho nemoc nebyla nakažlivá.

Bez ohledu na utrpení, které musel snášet, měl nestále úsměv a laskavé slovo pro ty, kdo byli u jeho lůžka, a omlouval se za obtíže, které jim způsobil.

S jednotlivými osobami mluvil přes své trápení dokonce v jejich řeči - se Zitou a svou babičkou německy, s hraběnkou Mensdorffovou česky, s portugalskými lékaři francouzsky. Když jednou omylem oslovil lékaře německy, hned se opravil a pokračoval ve francouzštině.



Jako císař musím předcházet dobrým příkladem

Již jako malý byl veden k dobročinnosti. Péče, kterou věnoval chudým a potřebným, byla pozoruhodná. Sotva mu někdo dal dárek, už byl v rukou někoho jiného. Již jako dítě vykonával protektorát nad dětským domovem. Štědrost mladého arcivévody vedla k nevysvětlitelně vysoké spotřebě prádla - mladý Karel je rozdál mezi své méně majetné kamarády.

V roce 1917 prohlásil: „*Záleží přece na tom, abychom pomáhali, pokud můžeme pomáhat. Jako císař musím předcházet dobrým příkladem. Kdyby jen každý plnil své křesťanské povinnosti, nebylo by ve světě tolik nenávisti a bídy...*“

Za války dal k dispozici palácové koně k dopravě uhlí obyvatelům Vídně, rozdával vlastní šatstvo i prostředky na pomoc potřebným. I když byl po sesazení z trůnu sám ve finančních potížích, jeho štědrost to nijak nezmenšilo. Dál rozdával dárky, zejména bývalým důstojníkům, které rozpuštění císařské armády uvrhlo do bídy. Materiální statky nebyly pro Karla podstatné, čest rodu a poslání dynastie stavěl mnohem výše než vlastnictví majetku.

V roce 1920 se obrátil Karel se Zitou na španělského krále Alfonse XIII. a papeže Benedikta XV., aby zakročili ve prospěch rakouských vojáků, kteří zůstali v zajetí na Sibiři, a Vídeň neměla prostředky na zaplacení jejich návratu. Papež si na základě jejich žádosti proto vzal na starost náklady na repatriaci zajatců po Vladivostok a požádal o příspěví švýcarský a americký Červený kříž.

Takto rok po zhroucení monarchie několik stovek nešťastníků vděčilo za svou záchranu císařskému páru.

Ve vyhnanství ve Švýcarsku navštívil císaře Karla polský diplomat kníže Lubomirski: „Nemohl jsem odolat návalu sympatie k tomuto mladému, těžce zkoušenému panovníkovi, který ve chvíli, kdy byla v sázce hmotná existence jeho rodiny, hovořil o osobních problémech lhostejným tónem a věnoval všechnu svou pozornost palčivým problémům národů, jejichž osudem se nepřestával zabývat.“



Hmotnou bídu zakoušela rodina ve vyhnanství na Madeiře. Jedna z pokojských psala: „Je tady pořád mlha, déšť, vlhko. Na topení máme jen čerstvé dřevo, které věčně kouří. Nemáme zde elektrické světlo. Dům je vlhký, všude to páchne plesnivinou a všem jde pára od úst. Nádobí myjeme mýdlem ve studené vodě. V domácí kapli je zeď prorostlá houbou. V

ostatních pokojích by se bez stálého ohně nedalo vydržet. Chudák císař jí jen třikrát denně, ani k večeři nemůže dostat maso, jen samou zeleninu a moučná jídla. Nemáme dost jídla a jsme věčně hladoví. Někdy si skoro zoufáme. Ale když vidíme, s jakou trpělivostí to snášejí Jejich Veličenstva, zase se vzpamatujeme.“ Materiální statky nebyly pro Karla podstatné, čest rodu a poslání dynastie stavěl mnohem výše než vlastnictví majetku.

Člověkem mezi lidmi

Za války se císařova rodina stravovala skromně. Když se jednou malý Otto zeptal nějakého hosta, co obědval, byl udiven, že maso. Prohlásil: „To jste tak bohatý?“

Císař dal k dispozici palácové koně na rozvoz uhlí obyvatelstvu, Zita navštěvovala nemocnice a sirotčince. Jednou z jejích prvních akcí byla dobročinná sbírka ve prospěch bídou trpících dětí.

Zakázal ve válce zasahovat civilní cíle a církevní objekty, byl proti používání bojového plynu.

Dokázal mít pochopení i pro prosté vojáky. První denní rozkaz, který Karel jako mladý generál dal svým poddůstojníkům, byl: „Je lepší, když útok trvá déle, než aby byl rychlý a za cenu rychlých ztrát na životech. Každý velitel, který bude mít příliš velké ztráty bez rozumného důvodu, se za ně bude bez milosti odpovídat. Ukládám každému veliteli jako svatou povinnost, aby vynaložil veškeré své úsilí na to, aby ranění byli co nejlépe ošetřeni a aby bylo o jednotky co nejlépe postaráno. Zakazuji rozkaz: , Nebrat žádné zajatce. Pro dobrého vojáka je potupné a bude těžce trestáno, jestliže někdo skolí bezbranného nepřítele, který se již vzdal...Nejpřísněji zakazuji krádeže, plenění a zbytečné ničení.“ Tento rozkaz, který následník trůnu vydal svému armádnímu sboru, předznamenával tendenci, která se projeví v Karlových rozhodnutích, až se stane císařem.

Tyto humanistické tendence byly ostře napadány : „ *Toto blouznění o lásce k bližnímu, soucitu, rovnosti lidí, štěstí míru a jak se všechna tato učení, která zahrnovala i náboženský podtext, jmenovala, se stávala zločinem v říši....* “

Jednou se setkal při návštěvě fronty s vojákem, který nemohl chodit, ale byl lékařem uznán schopným. Nechal si ukázat jeho nohy, a když viděl četné puchýře, prohlásil, že nikdo by s takovými nohama nedokázal chodit, a rozkázal vojáka uvolnit z vojenských povinností.

Citace Nowaka: *“Rád dával najevo dobrosrdečnost, když poklepával na rameno vojákům na frontě – a dokázal neúnavně poklepávat na rameno tisícům mužů. V celém jeho vystupování bylo vždycky něco z důstojníka kavalerie, jímž byl zamlada.”*

Existuje bezpočet historek dokládajících přímé vztahy, které Karel udržoval s vojáky. Jednou v Tyrolsku v čase oběda zastavil konvoj u polní cesty a ordonance vybalily občerstvení připravené kuchařem císařského vlaku. V tu chvíli se objevil bosenský rotmistr v plné polní, šel po cestě pěšky. Pozdravil a chtěl pokračovat v cestě. Karel na něho zavolal a vyptával se ho, odkud jde a kam. Císař si všiml, že má vyznamenání a blahopřál mu. Pak se ho zeptal, jestli už jedl. Císař mu tedy dal svou vlastní porci, které se ještě ani nedotkl. *„Děkuji, pane generále,”* opověděl poddůstojník, znovu ještě zsalutoval a odcházel. Karel ale požádal šoféra, aby mu donesl láhev vína. Bosňák poděkoval, ale zdvořile odmítl s tím, že je muslim. Řidič naléhal a žádal ho, aby si láhev vzal, aspoň na památku.

„Tak dobrá, ale řekni mi, kamaráde, kdo je ten generál?” Řidič odpověděl: *„To je náš císař.”* Voják byl překvapen: *„Náš císař!”*. Dvěma skoky se chlapík ocitl znovu před Karlem, zkřížil ruce na prsou a ve své mateřštině pronesl dlouhou větu (kterou doprovázející Conrad von Hötzendorf přeložil) - modlitbu za císařův dlouhý život....

Při svém druhém pokusu o restauraci v Maďarsku raději ustoupil, než by byla prolita krev nevinných lidí.

Za jeho vlády bylo zřízeno ministerstvo pro národní zdraví a sociální zabezpečení, zákony na ochranu nájemníků atd.

Byl oddaný katolík své církve s úctou ke kněžím, ale také dokazoval toleranci k jiným náboženstvím. Jednou se někdo zmínil pohrdlivě o židech v armádě. Karel se rozhněval a ostře se židů, zvláště jejich spolehlivosti v armádě, zastal.

V mocenských kruzích byli zastoupeni příslušníci všech náboženství- István Tisza, uherský ministerský předseda, byl kalvinista, generál Arz von Straussenberg luterán a uherský ministr Vilmós Vázsonyi byl Žid.



Jeho pokora se odrážela ve všech obdobích jeho života. Při pobytu v Kolomyji manželé podnikali i výlety do okolí. Jednou zavítali do malé vesnice Nádvořná do

místního hostince. Hospodská se zmínila, že zrovna chtěla poslat 5 Kč synovi, který slouží v Kolomyji, s prosbou na Karla, zda by peníze předal. Karel řekl, že velmi rád, pokud mu bude důvěřovat. Vzápětí ovšem hospodská přinesla ranec vypraného prádla, zda by je s sebou nevezl také. To už zarazilo i dobrosrdečného Karla, ale situaci zachránila Zita: „To vezmu já, pán nenosí balíčky rád.“

Jindy ovšem za války vzal mnohdy vojákově balík, který se chystal poslat, dal ho sám na poštu a ještě přiložil padesátikorunu.

Jako panovník chtěl být člověkem mezi lidmi, pro každého měl přátelské slovo, až to byl dělník nebo ministr. Žil skromně a střídme, neměl velké osobní potřeby a usilování druhých o bohatství, moc, titul a slávu sledoval s nepochopením. Smál se ovšem rád a měl mimořádný smysl pro humor, na každé věci viděl i její komický aspekt.

Rád a hodně povyšoval a vyznamenával, protože měl takovou povahu, že rád dával a odměňoval, a nerad vytýkal a trestal. Strnulost dvorní etikety nahradila až neformálnost, alespoň tam, kde to bylo možné. Při audienci nemuseli hosté chodit ve fraku, podával jim ruku, nechal je posadit a mohli v hovoru používat své mateřštiny. Navrhoval, aby se vyšlo vstříc českým autonomistům, v roce 1917 provedl jako projev dobré vůle rozsáhlou amnestii.

Když se v říjnu 1918 dozvěděl, že Vídní cestou do Švýcarska má projíždět Klofáč, jeden z předáků českého nacionalistického hnutí, vyslovil přání s ním mluvit. Vzkázal mu, že nechce mluvit o politice. Při setkání mu kondoloval k úmrtí syna a kladl mu hlavně na srdce, aby usiloval o to, aby se zabránilo krveprolití. Se zástupcem národa, který se chystal odtrhnout, mluvil jen o tom, jak by se to mohlo stát bez bolesti pro národ.

Jeho přirozená prostota v chování i oblékání mu ve vyhnanství mnohdy přinášela obtíže. Karel ve Švýcarsku byl ve spojení s opatem benediktinského kláštera P. T. Bossartem. Jednou ho neohlášeně chtěl navštívit. U fortny uvedl své jméno, ale bratr fortnář si ho prohlédl od hlavy k patě a prohlásil: „To by mohl říct každý, že je rakouský císař.“ Pak přibouchl návštěvníkovi dveře před nosem a šel vyprávět tu historku opatovi. Ten vytušil pravdu, rychle spěchal k bráně kláštera a našel císaře, jak trpělivě stále čekal před vraty.

Míra ctností se měří i schopností odpouštět nepřátelům

P. Maurus Carnot, který se s císařem sblížil v jeho vyhnanství ve Švýcarsku, o něm prohlásil: „Jeho láska k míru a jeho zápas o mír, jeho smysl pro spravedlnost a celé jeho pojetí být nejlepším lidovým císařem, by mu musela získat lásku všech. Za to sklidil nevděk, pomluvy, pronásledování, zapuzení.“

V těch mnohých hodinách, které jsem strávil s císařem, zneuznaným a zapuzeným, jsem nikdy, ani jednou jedinkrát, neslyšel jediné tvrdé slovo proti těm, kteří mu zároveň s korunou chtěli uloupit i to, co nejchudšího horala dělá bohatším než mnohého pána – čest a dobré jméno. A přece těch modliteb za národy Rakouska, to zapomínání na sebe!“

Přes všechny útoky na svou osobu dokázal odpustit svým nepřátelům.

Císař Karel velice trpěl lží, urážkami a mnohými těžkostmi v celém svém životě. Přesto nejzářivějším příkladem jeho odpouštění jsou slova, která řekl na smrtelné posteli: *"Odpouštím všem svým nepřátelům, všem, kteří mě pomlouvali, a všem, jejichž činy byly namířeny proti mé osobě."*

Nejdražší Spasiteli, chraň naše děti

Karel miloval své děti. Při svých vládních povinnostech na ně neměl tolik času jako ve vyhnanství. Snažil se s většími chodit na procházky, učit je cizím jazykům a dalším dovednostem.

Ve své nemoci byl rád, když slyšel otevřeným oknem hlasy svých dětí a mohl na ně zavolat. Ve své smrtelné nemoci byl ohleduplný a dělal si starosti o druhé kvůli nebezpečí infekce a také o to, aby jeho děti nebyly vystaveny duševnímu traumatu při pohledu na jeho špatný zdravotní stav. Ze všech dětí byl zavolán ke smrtelné posteli jen Otto jako jeho následník, protože císař Karel chtěl dát mladému arcivévodovi příklad, jak se vyrovnává se smrtí panovník a katolík. Ostatní děti chtěl císař chránit od nákazy a psychického otřesu. Jedna z posledních modliteb, kterou císař vyslovil krátce před smrtí, patřila všem jeho dětem. Umírající je jmenoval a svěřoval do zvláštní Boží ochrany: *"Nejdražší Spasiteli, chraň naše děti: Ottu, Mädi, Roberta, Felixe, Karla Ludvíka, Rudolfa, Lotti a zvláště naše úplně maličké (císařovna byla těhotná a Alžběta se narodila po smrti císaře). Ochraňuj je na těle i na duši, ať raději zemřou, než aby se dopustily smrtelného hříchu. Bud' vůle tvá. Amen."*

Pokud by každý konal jen svou křesťanskou povinnost, nebylo by ve světě tolik nenávisti a utrpení

Chápal jemu svěřený závazek císaře jako posvátné poslání a viděl sám sebe jako otce svých národů. V rozhovoru s hrabětem Polzer-Hoditzem 28. dubna 1917 císař řekl: *"Řítí se to do propasti, avšak já budu pomáhat k blahu říše, jak jen mohu. Jako císař musím jít dobrým příkladem. Pokud by každý konal jen svou křesťanskou povinnost, nebylo by tolik nenávisti a utrpení ve světě."* Jeho láska k bližnímu byla příkladná. Pro zmírnění utrpení svého válkou vyčerpaného lidu císař Karel nařídil, aby palácoví koně a vozy byly dány k dispozici při dopravě uhlí vídeňskému obyvatelstvu, daroval mnoho svého osobního bohatství chudým, a dokonce rozdal nuzným oblečení z vlastního šatníku. Na samém začátku války, v roce 1914, budoucí císař prohlásil o lidech, kteří se shromáždili na podporu války: *"Každý, kdo mě zná, ví, jak moc miluji Rakousko a Uhry. Nemohu tedy zůstat stranou v těžké hodině nouze. Každý, kdo mě zná, také ví, nakolik jsem voják a že jsem vyškolen pro válčení. Lidé vítají tuto válku s jásotem, ale já je nemohu pochopit. Válka je přece něco strašného."*

Dr. Friedrich Fundera napsal o císaři Karlovi v roce 1938: *"Byla to jediná hlava státu, která neustále hledala způsoby, jak ukončit válku... Činil tak celou svou bytostí, s přítelem i nepřitelem. Jestliže by se uskutečnila vůle a úsilí císaře Karla, byly by zachráněny miliony – a nejen Rakušanů - ztracených životů v boji, mohli jsme se vyvarovat hrozně degradaci německého národa a Evropa se mohla těšit z trvalého míru až do dnešního dne."*

Císař Karel byl přesvědčen, že korunu mu svěřil Bůh. Na základě tohoto přesvědčení měla pro něj královská korunovace v Maďarsku velký význam. Padesát let po této události vzpomínala císařovna Zita: *"Věc, která na nás oba zapůsobila nejvíce z celého obřadu, byl dojemný liturgický aspekt všeho - hlavně přísaha, kterou král vykonal obrácen k oltáři před svým pomazáním, v níž sliboval, že bude zachovávat spravedlnost pro všechny a usilovat o mír. Tento posvátný slib daný v katedrále byl přesně politickým programem,*

který chtěl z trůnu uskutečňovat. Oba jsme to cítili tak silně, že téměř žádná slova nebyla mezi námi nutná."

Dokonce i v exilu a nemoci si císař vzal velmi zodpovědně k srdci své povinnosti monarchy a otce svých národů. Kvůli jeho nemoci předčítala mu císařovna Zita noviny, ale cítila, že články ho unavují a dělají mu velké starosti. Naléhala, ať od toho upustí, protože to není dobré pro jeho zdraví. Císař Karel však odpověděl: *"Je mou povinností, nikoliv mým potěšením být informován. Prosím, čti!"*

Věrnost slibu blahoslaveného Karla jako pomazaného panovníka je charakteristická. Raději snášel nespravedlivé posuzování, pomluvy a urážení, vyhoštění a klesl do úplné chudoby, než aby byl nevěrný své korunovační přísaze. Bylo to jeho osobní přesvědčení, že nikdy nemůže abdikovat, protože obdržel korunu neodvolatelně z rukou Božích, a to prostřednictvím zástupců církve.

V roce 1919 usiloval před mírovou konferencí pomocí svých kontaktů o zabránění připojení Rakouska k Německu, které tehdy hrozilo – vítězstvím opravdu bylo, že Versailleská smlouva toto spojení vyloučila. I v letech 1919 a 1920 nepřestal opakovat myšlenku projektu podunajské federace, aby nedošlo k vtahování do německé sféry.

Přál si, aby vojáci měli v ubytovacích kasárnách možnosti morální zábavy, možnost účastnit se mše svaté a přistupovat ke svaté zpovědi.

Rudolf Brougier, bývalý pobočník, ve svých pamětech v r. 1916 napsal: „Měl opravdovou víru v Boha, byl velkoryse laskavý, půvabně přívětivý, neúnavně věrný službě a měl mimořádné schopnosti pro vojenské vedení. Jeho přirozená skromnost a upřímná povaha byla posilována jeho řádnou výchovou. Byla mu cizí povrchnost a potřeba se předvádět. S celou svou nelíčenou radostností přijal těžké břemeno, i když jej jeho tíže srážela dolů. Arcivévodova odvaha a nebojácnost o jeho vlastní bezpečnost byla dobře známá a uznávaná, jeho pohrdání vlastním nebezpečím zůstalo pro něj charakteristické, i když se stal císařem, a uchoval si je po celou dobu těch nejhorších časů. Na druhé straně cítil zodpovědnost za blaho svých podřízených.“

Jeho opravdová dobročinnost a víra vyústila ve snahu o mír. Od svého nástupu se všemi prostředky snažil o mír. Chtěl chránit obyvatele před hrůzami války, nařídil nebombardovat civilní objekty a kostely, i když byl za to napadán. Postavil se proti použití bojových plynů. Karel přišel na frontu v Haliči 10. září 1914 a ihned provedl ve jménu císaře inspekci všech oddílů. Hovořil se všemi vojáky bez ohledu na hodnost, důstojníky, kteří se zasloužili, vyznamenal a nezapomněl informovat císaře Františka Josefa, že válka hrozí změnit se na dosud nevídané krveprolití.

A právě v době, kdy mohlo Rakousko se svým spojencem dosáhnout významných vítězství, chtěl Karel zahájit mírová jednání. V rozhovoru s rakouským ministrem zahraničí Berchtoldem dal nepokrytě najevo svou nespokojenost, že dosud nebyl vypracován žádný mírový program. Podle jeho mínění bylo třeba nastoupit tuto cestu v každém případě, ať už půjde o vítězství, nebo o porážku. Budoucí císař usiloval ze všech sil o to, aby využil všech diplomatických možností, ale nezavíral oči ani před drsnou skutečností zákopů.

V souladu se svou politikou vybíral si za své ministry muže, kteří se nikdy nevyslovili pro válku. Anglický spisovatel Huber Vivian napsal: „Karel byl velký vůdce, posel míru, jenž chtěl zachránit svět od let války. Státník, jenž dával naději na záchranu svého lidu

navzdory komplikovaným problémům v říši. Král, jenž svůj lid miloval nade vše, statečný muž, ušlechtilá duše, vznešený člověk, svatý, z jehož hrobu vychází požehnání.“

"Když člověk zná Boží vůli, všechno je dobré"

Jak řekl jeho syn Otto, zevnější úspěch pro něho nebyl měřítkem, na to byl jeho náboženský pohled příliš vyhraněný. Všechny vnější neúspěchy tím, že ho nezlomily, ukázaly jeho zakotvení v Bohu.

Na smrtelné posteli řekl císař Karel Zitě: *"Být naštvaný? Stěžovat si? Když člověk zná Boží vůli, všechno je dobré."* A po chvíli: *„Chci Ti nyní říci zcela jasně, jak je to se mnou: Mým veškerým úsilím bylo vždy a ve všech věcech poznat co nejzřetelněji Boží vůli a plnit ji co nejdůsledněji."* Po nějaké době zopakoval: *„Jen nereptat!"*

Věta *"Bud' vůle Tvá"* byla určující zásadou v životě blahoslaveného Karla a opakoval ji krátce před tím, než odevzdal duši do rukou svého Stvořitele. S Kristem mohl císař Karel říci: *"Mým pokrmem je konat vůli Toho, který mě poslal."* Obdržel posláni vést své národy jako Boží vladař a jako takový se tento ušlechtilý panovník tomuto posláni podřídil a vydal sám sebe v pokornou službu. Byl připraven pro nebe, proto jej Pán povolal k sobě.

Záleželo mu na ostatních více než na sobě. V tomto smyslu je císař Karel dobrým příkladem muže, oddaného Marii, která *dala své "Fiat"* a řekla: *"Ať se mi stane podle Tvého slova!"* Jeho čistá duše zrcadlila *"Fiat"* Matky Boží.

Na plnění svých povinností myslel dokonce i během své poslední nemoci a horečnatého blouznění: *"Tu měl starost o vídeňské děti, kterým se snažil opatřit mléko, pak se zase staral o doušek vody pro českého vojáka umírajícího žízni ve vojenské nemocnici. Trápil se zapomenutou evakuací Sedmihradska před rumunským vpádem, záležitost, která byla příčinou mnoha prudkých slovních sporů mezi ním a hrabětem Tiszou."*

Císař Karel následoval příklad svého Pána a Spasitele, který trpěl opuštěn na hoře Olivetské a ve chvíli svých největších zkoušek pil s Kristem z kalicha utrpení. Přijal Otcovu vůli uprostřed svého největšího trápení, které přesáhlo vrchovatou míru. Přes to všechno ctihodný Karel dokázal ještě říci: *"Jsem vděčný našemu milému Bohu za všechno, co sesílá."*

Marie Lacknerová, služebná, vzpomínala na průběh mše sv. dne 31. 12. 1921: *"Během hymnu Te Deum postupně jsme jeden po druhém zmlkli, umlčení bolestí. Pouze služebník Boží vydržel až do konce a modlil se, zdůrazňuje každé slovo. Hleděla jsem na něj s obdivem, bylo jasné, že pro něho v tuto chvíli existoval jen Bůh a že toto Te Deum bylo osobním dialogem mezi Bohem a ním."*

Na Madeiře pozorovali lidé kolem něj nový rozměr jeho zbožnosti, cosi jako odevzdání se do rukou Prozřetelnosti, reakci muže, který ztratil vše. Ne že by netrpěl, kanovník Homen de Gouveia si vzpomínal, že ho často viděl dlouho hledět na oceán bez jediného slova. Ale čím byly tvrdší životní podmínky, tím víc císař zůstával vyrovnaný a bez ustání se zajímal o ty, kteří ho obklopovali.

Karel napsal Benediktu XV. dne 28. 2. 1919: *"Ve všech zkouškách, které na mne Boží Prozřetelnost seslala, jsem si zachoval přesvědčení, že jsem vždy plnil své povinnosti a v žádném ohledu jsem nechtěl nic než dobro pro mé poddané, stejně jako větší slávu Boží a triumf naší svaté matky církve."*

S růžencem v ruce císař duchovně bojoval bitvy svého života

Od útlého dětství měl Karel velikou lásku k Panně Marii. Nedlouho po svatbě se cestě se novomanželé 8.11. 1911 vydali do Mariazell, aby se modlili za své manželství a za to, aby měli dost sil ke zvládnutí budoucích úkolů. Císařem se stal dne 21. 11. 1917, na svátek Zasvěcení Panny Marie v Jeruzalémě. V jeho životě je zvláštní spojitost se svátky Matky Boží. Je jí zasvěcena sobota. V sobotu byl biřmován, v sobotu byl prohlášen plnoletým, v sobotu se konala jeho svatba, jeho korunovace za uherského krále, v sobotu se vrátil poprvé do Uher z exilu, v sobotu po druhém marném pokusu v Uhrách se musel vzdát všech nároků na trůn. V sobotu přijel na ostrov Madeira a v 1. sobotu měsíce dubna i zemřel. V den své smrti císař se zeptal své ženy, který je právě den. "*Den Matky Boží,*" odpověděla císařovna. "*Tedy sobota,*" potvrdil radostně. Po jeho smrti bylo tělo císaře Karla umístěno v mariánském kostele Nossa Senhora do Monte na Madeiře, kde odpočívá dodnes. S růžencem v ruce císař Karel duchovně bojoval bitvy svého života. Je příkladné, že se denně poctivě modlil růženec, dokonce i na frontě, a později se ho modlil se svými dětmi, samozřejmě se Zitou. Vládní záležitosti naléhavě vyžadovaly jeho pozornost, ale přesto si císař udělal čas, aby mohl mít půlhodinu pro sebe k modlitbě růžence. Růženec se zlatými drátky byl stálým používáním úplně rozervaný, takže musel dostat nový. V poledne Karel odříkával modlitbu Anděl Páně, bez ohledu na to, kde se nacházel. Jako věrný syn Marie uctíval a napodoboval svou nebeskou Matku. Skromnost, pokora a otevřená, přátelská a okouzující povaha byly některé ze ctností, které v sobě pěstoval. Uvědomování si Boží vůle, hluboký život modlitby a oddanost P. Marii, to byly základní zásady v jeho životě.

Důvěra v Nejsvětější Srdce Ježíšovo

Dne 2. října 1918 blahoslavený Karel zasvětil sebe i svou rodinu Nejsvětějšímu Srdci Ježíšovu. Jeho oddanost k Nejsvětějšímu Srdci Ježíšovu posilovala císaře v jeho bolestné nemoci. Na smrtelné posteli řekl hraběnce Mensdorffové: "*Je velmi dobré důvěřovat v Nejsvětější Srdce Ježíšovo. Bez této důvěry by tyto těžkosti nebylo možno snášet.*" Blahoslavený Karel uchovával obraz Nejsvětějšího Srdce Ježíšova pod svým polštářem po celý svůj život, a také během své smrtelné nemoci. Když jednou císařovna Zita mu chtěla pomoci, aby získal tolik potřebný odpočinek, vytáhla obrázek zpod polštáře a držela ho před očima císaře. Řekla mu, že spánek je pro něj naprosto nezbytný, a že by měl o to Pána poprosit. Zadíval se upřeně na obraz a vroucně, s oddaností řekl: "*Nejdražší Spasiteli, prosím, dopřej mi spánek.*" Poté byl schopen usnout a odpočívat tři tolik potřebné hodiny.

"Musím se jít podívat, zda věčné světlo ještě svítí"

Blahoslavený Karel žil uctíváním Nejsvětější svátosti. Paprsky milosti z tohoto duchovního pokladu ho přitahovaly a on miloval návštěvu svatostánku. Ať už byl stresován tíhou vlády nebo na začátku zcela obyčejného dne, hledal radu a útěchu před Ježíšem Kristem ve svatostánku. Všude, kde bydlel, snažil se mít soukromou kapli, kde by mohla být uchovávána Nejsvětější svátost. Jeho oddanost k Eucharistii se projevila dokonce i v malých detailech, např. v jeho obavě, aby věčné světlo nikdy nezhaslo. Několikrát denně říkal: "*Musím se jít podívat, zda věčné světlo ještě svítí.*" Všichni pak věděli, že bude po nějakou dobu pryč, aby klečel a modlil se před Nejsvětější svátostí.

Během své smrtelné nemoci měl největší touhu přijímat Eucharistii co nejčastěji. Mše svatá byla pravidelně slavena v přijímací místnosti sousedící s jeho nemocničním pokojem. Zpočátku byly dveře pootevřené tak, aby mohl sledovat mši svatou bez ztráty soukromí a bez rizika nakažení dalších osob, ale brzy požádal, aby dveře zůstaly otevřené dokořán: *"Tak rád bych viděl na oltář!"* Měl tak velkou úctu k Eucharistii, že kvůli neustálému kašli se neodvážil přijímat, aby nebyla zneuctěna hostie. Jeho kašel však pozoruhodně během svatých obřadů ustal a on byl schopen Eucharistii přijmout. Vypadalo to, jako by byl Pánem pobízen přijímat. Jednou požádal císařovnu, aby řekla knězi, že si přeje sv. přijímání, ale ona odpověděla, že to není možné, protože je proměněna jen jedna hostie pro hraběnkou Mensdorffovou. Císař Karel se nenechal odradit, a tak císařovna Zita šla za knězem a zjistila, že musel také on vnímat vnitřní hlas, protože konsekroval navíc hostii pro císaře.

Jak císař Karel žil, tak i zemřel. V životě byl spojen s eucharistickým Pánem a Nejsvětější svátostí byla středem jeho narození, života i v umírání. Půl hodiny před smrtí si přál přijmout Eucharistii. I když byla jeho tvář bledá a unavená z jeho dlouhého, vyčerpávajícího boje s nemocí, rozzářila se radostí, jakmile přijal Eucharistii. Tato zář zůstala na jeho tváři i po smrti. Během císařových posledních okamžiků držel P. Zsámboki Nejsvětější svátost před jeho očima a v přítomnosti Eucharistie císař řekl svá poslední slova: *"Bud' vůle tvá, Ježíši, Ježíši, přijď!"* Se svým posledním vydechnutím zašeptal: *"Ježíši!"*

Den začínal mši svatou. Kněz ve Švýcarsku P. Marcus Carnot vzpomínal, jak císař Karel při svém vyhnanství ve Švýcarsku bez ohledu na počasí byl vždy včas na mši svaté. Během mše se do sebe pohroužil s tak velikou intenzitou, že když do něho někdo strčil, vůbec to prý nevnímal.

Navzdory všem zkouškám, připraven obětovat se pro druhé

Již v době, kdy byl blahoslavený císař Karel vyhnán na ostrov Madeira, obětoval svůj život za druhé. Ztratil svou vlast, říši i trůn. Jeho vlastní lid mu zabavil jeho soukromé peníze a majetek. Bez peněz, přátel, neschopen vydělat si na živobytí měl na starosti ženu a sedm dětí s jedním na cestě. Byl odkázán na podporu. Musel žít pod kontrolou cizí mocnosti na dalekém ostrově v nepříjemně vlhkém domě, který byl téměř neobyvatelný. Navzdory všem těmto zkouškám byl připraven obětovat se pro druhé.

Jediná oběť, která nakonec ještě zbývala císaři Karlovi, bylo nabídnout svůj život. Skrze své modlitby byl přesvědčen, že po něm Bůh chce i tuto největší oběť, oběť života za spásu svých národů.

Císařovým oblíbeným kostelem na Madeiře byla Nossa Senhora do Monte, která byla vidět na míle daleko. Jednou, když byl kostel na dohled, řekl své ženě, že si Bůh od něho přeje oběť života za záchranu svých národů. Ohromená císařovna nebyla schopna na to říci jediné slovo, ale císař se s rozhodností v očích podíval na kostel a řekl: *"A já to udělám!"*

Brzy poté Bůh Karlův slib přijal. Císař náhle smrtelně onemocněl a brzy zemřel. Tak byla naplněna prorocká slova, která ještě v době Karlovy mladosti pronesl na audienci Svatý otec Pius X.: *„Žehnám arcivévodovi Karlovi, který bude příštím císařem Rakouska a který pomůže vést své země a národy k velké cti a k hojnému požehnání - ale to bude zřejmé až po jeho smrti.“*

Biskup z Funchalu řekl později jednomu rakouskému knězi: „Žádné misie tak účinně neposílily víru v mé diecézi jako příklad tohoto císaře v jeho křehkosti a jeho umírání.“

"Jsem vděčný milovanému Bohu za všechno, co sesílá"

Ačkoli byl císař Karel přinucen odejít do exilu a musel přestěhovat svou rodinu do přelidněné vily na vrcholu hory nedaleko Funchalu, udržel si pozitivní postoj k životu a veselou povahu. Říkal: *"Daří se nám nezaslouženě dobře."* Po Kristově příkladu ochotně přijal vlastní kříž za své národy. Obětoval své utrpení Kristu Ukřižovanému: své vyhnanství, obavy o blaho své vlasti a národů, starost o svou rodinu, které chyběly potraviny, lékařské potřeby, a která žila ve vlhkém, studeném, nedostatečně zařízeném domě. Navzdory tomu všemu císař Karel dokázal říci: *"Jsem vděčný našemu milovanému Bohu za všechno, co sesílá."*

Jako se Ježíš potil krví na Olivetské hoře, tak císař při své poslední nemoci trpěl strašným pocením. Během jednoho zvláště těžkého záchvatu řekl arcivévodkyni Marii Terezii: *"Snažně Tě prosím, babičko, pomoz mi, abych se tolik nepotil."* Odpověděla: *"Lékaři říkají, že je to pro Tebe dobré."* Císař Karel odpověděl: *"Ale já mám strach, že už to dlouho nevydržím."* Arcivévodkyně ukázala rukou na kříž v jeho rukou a *prohlásila: : „Pro nás se krví potil." Jeho oči sledovaly její gesto.* Upřeně se zadíval na kříž a pak přikývl několikrát souhlasně hlavou. Od té doby se blahoslavený Karel už nikdy nezmínil o tomto trápení, přestože trpěl pocením až do své smrti. Ošetřující lékaři prohlásili, že nikdy ještě nepoznali pacienta s tak silnou vůlí, jakou viděli u císaře. Projevoval pozoruhodnou sebekontrolu v celé své nemoci a jeho duševní schopnosti neochabovaly přes intenzivní bolest a horečku. Jen jednou udělal císař chybu a pozdravil lékaře německy, hned se však opravil a pokračoval v jejich společném jazyce, francouzštině.

Blahoslavený císař Karel se modlil neustále až do samého konce. Lékaři, kteří si velice oblíbili svého císařského pacienta, plakali, když si uvědomili, že nemohou zabránit císařově smrti ani zmírnit jeho bolest a utrpení. Dne 1. dubna 1922 v deset hodin dopoledne císař řekl: *"Musím tolik trpět, aby se mé národy opět mohly sjednotit."* Těsně po poledni, ve 12:23 hodin, se císařovo utrpení navždy skončilo. Osobnost blahoslaveného císaře Karla měla mnoho obdivuhodných vlastností, které ovšem nejlépe zná a ocení náš Pán. Můžeme ho používat jako přímluvce i za náš národ a Evropu (k dispozici je v knihkupectvích nověna i v češtině).

Biskup z Funchalu, v jehož diecézi na ostrově Madeira prožil blahoslavený Karel poslední část svého života, řekl: *"Žádné misie tak účinně neposílily víru v mé diecézi jako příklad tohoto císaře v jeho křehkosti a jeho umírání."*

„Ve všech zkouškách, které na mne Boží Prozřetelnost seslala, jsem si zachoval přesvědčení, že jsem vždy plnil své povinnosti a v žádném ohledu jsem nechtěl nic než dobro pro své poddané, stejně jako větší slávu Boží a triumf naší svaté matky Církve.“

(císař Karel v dopise papeži Benediktu XV., 28. února 1919)

Sei er uns allen ein Vorbild, besonders denen, die heute in Europa politische Verantwortung tragen!

(Jan Pavel II., v homilii při beatifikaci Karla Rakouského, 3. října 2004)

Rozhodujícím úkolem křesťana

je hledat ve všem Boží vůli, poznávat ji a podle ní žít.

Státník a křesťan Karel Rakouský si denně kladl tuto výzvu.

Válka byla v jeho očích "čímśi strašným". Ve vřavách první světové války usiloval o prosazování mírové iniciativy mého předchůdce Benedikta XV. Císař Karel už od počátku chápal svůj úřad jako svatou službu svým národům. Jeho prvořadou starostí bylo sledovat i v politické činnosti křesťanské povolání ke svatosti. Proto měl na zřeteli sociální pomoc. ***At' je příkladem pro nás všechny, zvláště pro ty, kteří dnes mají v Evropě politickou odpovědnost!***

Modlitba k blahoslavenému Karlu

Blahoslavený císaři Karle,

Ty jsi ve svém životě přijal nesnadnou službu panovníka i tíživé úkoly jako pověření od Boha a svěřoval jsi všechno své myšlení, rozhodování a jednání Trojjedinému Bohu.

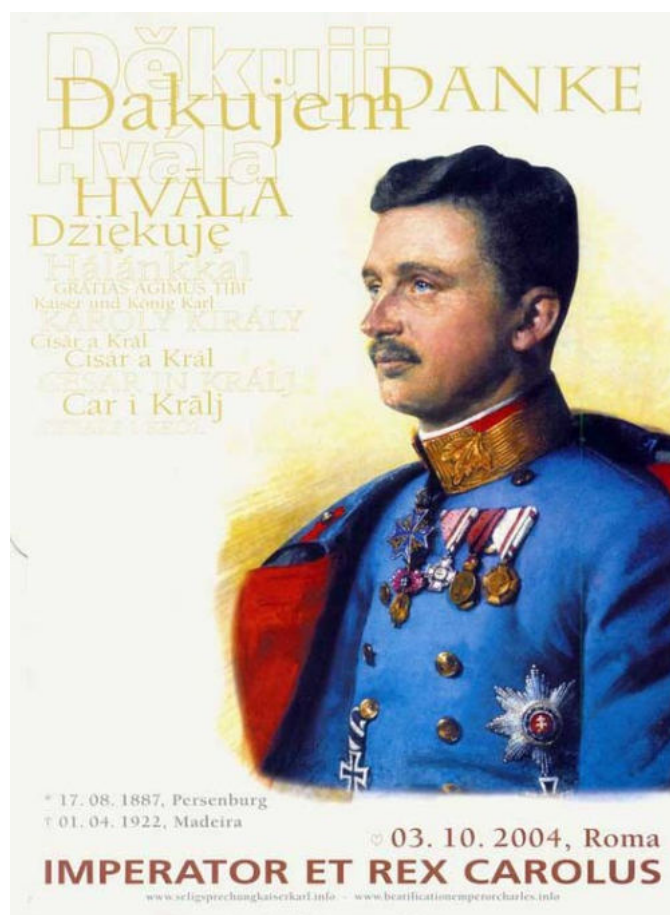
Prosíme Tě, přimluv se za nás u Boha a vypros nám důvěru a odvahu i v nejtěžších situacích našeho života, abychom neklesali na mysl, ale abychom věrně následovali Krista.

Vypros nám milost,
ať jsou naše srdce přetvořena podle Nejsvětějšího Srdce Ježíšova.

Pomáhej nám, abychom se soucitem a s odhodláním pomáhali chudým a potřebným a neohroženě usilovali o pokoj doma i ve světě.

Ať naše životy v každé situaci s důvěrou vkládáme Bohu do rukou, abychom mu mohli patřit a k němu dojít jako Ty, skrze Krista, našeho Pána.

Amen.



Che nuovi beati facciano trionfare nel mondo diviso la fede e l'amore di Cristo Gesù

*/homilie J. E. Giovanni kardinála
Coppo, čestného občana Drysic
o Večerních chválách v bazilice sv.
Petra v Římě, v neděli. 3. října 2004/*

Svatý Otec dnes dopoledne daroval Církvi pět nových blahoslavených: Pierra Vigneho, Joseph Marie Cassanta, Annu Katharinu Emmerickovou, sestru M. Ludovicu de Angelis a Karla Habsburského: osobnosti značně odlišné, první čtyři jsou prostého původu, pátá patřila k císařské rodině Habsburků. Všechny však



spojovala stejná víra, o níž mluvilo mešní evangelium této neděle, a všechny byly věrné Duchu, jak nás právě vyzýval sv. Pavel: „Bůh nám nedal ducha bojácnosti, ale ducha síly, lásky a rozvážnosti“ (2Tim 1,7).

Francouz Pierre Vigne byl, řekli bychom, antikonformista (proti přizpůsobivosti). Narodil se v roce 1670 v kalvínském prostředí, ale pokřtěn byl jako katolík. Rozhodl se stát se pastorem. Když se jednou ubíral do Ženevy, jeho kuň poklekl před knězem, co nesl Svaté přijímání. To jej silně zasáhlo, obrátil se, vstoupil do semináře ve Viviers a stal se knězem. Stravovala ho touha po evangelizaci: opustil diecézi, aby se stal Lazaristou a později knězem Nejsvětější Svátosti. Pěšky, na koni či na oslím hřbetu putoval od vesnice k vesnici, maje na zádech malou zpovědnici, která se uchovávala dodnes. Založil Kongregaci řeholnic Nejsvětější svátosti, která mu pomáhala v jeho neúnavných misiích. Během jedné z nich, ve věku 70 let, zemřel. Oporou mu byla láska k Eucharistii, ke kříži a k Matce Boží, kterou nazýval „krásným svatostánkem Boha mezi lidmi“. Pro šíření této lásky ke Kristu a k Marii, vybudoval v Broucieu-le Roy velkou Kalvárii o 39 zastaveních, jež reprodukuje místa ve Svaté zemi.

Joseph-Marie Cassant, rovněž Francouz, byl mnich. Narodil se v roce 1878. Pasáček slabé paměti, se toužil stát knězem, aby posvěcoval sebe a posvěcoval jiné. V 16 letech byl přijat mezi cisterciáky a po noviciátu vysvěcen na kněze. Krátce nato však zemřel na tuberkulózu. Bylo mu pětadvacet. Během svého krátkého řeholního života byl vzorem pokání, vytrvalosti v práci a trpělivosti v nemoci. V duchu oběti a odevzdanosti opakoval: „Vše pro Ježíše a Marii“.

Anna Katharina Emmericková je německá mystička. Narodila se v roce 1774. Byla pastýřkou, když se jí dostalo velkých nadpřirozených darů. Po různých obtížích byla přijata mezi kanovnice sv. Augustina, kde snášela trapné kritiky kvůli svému nízkému původu a charizmatům, kterých se jí dostalo. Když byl konvent v roce 1811 rozpuštěn, jala se sloužit jednomu knězi. V té době dostala stigmata, množily se extatické jevy a mimořádná vidění, jako např. ono vidění domku Matky Boží v Efezu. S podlomeným zdravím byla v roce 1813 upoutána na lůžko, které neopustila až do smrti, jedenáct let poté. Měla mimořádný

vliv na spisovatele a básníky jakým byl např. Clemens Maria Brentano. Jejím posláním bylo nabídnout se v oběť Ukřižovanému Kristu, účastí na jeho Utrpení, a těšit zástupy, co k ní přicházely. Říkávala: „Službu bližnímu jsem vždy považovala za nejvyšší ctnost“. Prosila Boha, aby mohla „spolupracovat na díle Vykoupení s Mariinou vírou a láskou“.

Maria Ludovica de Angelis, abruzzská řeholnice, se narodila v roce 1880. Po 54 let žila v Argentině až do své smrti v roce 1962. I ona pocházela z rolnické rodiny, ve čtyřiaadvaceti vstoupila do nové Kongregace Mons. Rossella - Dcer Naší milosrdné Paní v Savoně. Po třech letech byla poslána do dětské nemocnice v Buenos Aires, kde pracovala jako kuchařka, představená, factotum (všečinná). Říkávala: „Prokazovat dobro všem, nehledě na to, o koho jde“. Chudičká dávala z ničeho vyrůstat pavilonům, operačním sálům, modernímu vybavení, zemědělským državám, aby maličkým zajistila zdravou stravu. Příkladem lásky k dětem a chudým nás učí, abychom - s pomocí Matky Boží, jejíž růženec měla stále v rukou, - konali běžné věci života mimořádným způsobem.

Nejpozoruhodnější postavou mezi novými blahoslavenými je bezesporu císař a král Karel I. Habsburský a IV. Uherský. Dlouho žil vzdálen trůnu, když tu 21. listopadu 1916, uprostřed světové války, nastoupil po císaři Franz Josefovi. Jeho pojetí vlády nad národy bylo křesťanské: významná rozhodnutí činil při modlitbě, v souladu s tím, co říkával: „Mým veškerým úsilím je vždy a ve všem poznávat co nejdokonaleji Boží vůli“. Byl jediným panovníkem, který podpořil mírová úsilí Benedikta XV. Tušil pád impéria, ale ve víru ambicí a mocností své doby zůstal nepochopen. Chtěl založit konfederaci mozaiky národů, jež tvořily jeho rozlehlé impérium. To se mu ovšem nepodařilo stejně jako dosáhnout separátního míru s vládami Dohody. Po příměří se uchýlil do Maďarska, ale ponechal na svobodě svých podřízených, aby sami rozhodli o vlastním osudu. Nikdy nepoužíval síly zbraní, přestože věděl, že ho to bude stát korunu. V roce 1921 se stal vězněm. Spolu s manželkou Zitou a osmi dětmi byl vypovězen do exilu na Madeiru, kde rok nato zemřel v 35 letech na zápal plic v nedůstojné chudobě – neměli ani čím doma zatopit! Ať jeho příklad pomůže v současné chvíli znovu najít mír, aby se přestalo s proléváním bratrské krve, pokořilo se násilí, nenávist a msta.



Ano, milovaní bratři a sestry, **at' noví blahoslavení dají v rozděleném světě triumfovat víře a lásce Ježíše Krista**, stejně jak to činili oni - nebojácně, ale se silou a moudrostí. Oni, kteří byli věrohodnými svědky smíření, at' nám vyprosí mír a svornost! Ať skončí tato agónie násilí, co zbrocuje svět krví. Blahoslavení Pierre, Josephe-Marie, Anno Katharino, Marie Ludovico a Karle Habsburský, orodujte za nás.

(foto na předcházející straně: kardinál Coppa při eucharistii pro poutníky Peregrinatio Ad Miracula Fidei u hrobu sv. Petra v kryptách vatikánské baziliky, 15. 6. 2014).

+ Giovanni card. Coppa

Dopisy slavným osobnostem

Albino Luciani - bl. Jan Pavel I. (17. října 1912 - 28. září 1978)

ŽENY PRAKTICKÉHO ŽIVOTA - sv. Terezii z Avily

Terezie z Avily (1515 - 1582) byla šlechtického původu.

V 21 letech svého života vstoupila do kláštera karmelitánek v Avile. Současně se sv. Janem od Kříže byla reformátorkou řádu. Tato světice byla prohlášena za učitelku Církve.

"COR AD COR LOQUITUR" - u sarkofágu
Jana Pavla I. v kryptách vatikánské
baziliky, *Peregrinatio In Honorem*
Apostolorum Gentium Slavorum,
9. července 2019, Řím, Itálie.



Drahá svatá Terezie,

říjen je měsíc Vašeho svátku. Myslel jsem si, že mi dovolíte, abych si s Vámi pohovořil dopisem.

Kdo se dívá na známé Berniniho sousoší, které Vás znázorňuje probodenou šípem serafína, vzpomene na Vaše vidění a extáze. Správně. Mystická Terezie

spojena s Bohem u vytržení, je skutečná Terezie. Ale skutečná je také Terezie jiná, která se mi líbí více, která je nám bližší, ta Terezie, již známe z jejího vlastního životopisu a z jejích dopisů. Je to Terezie praktického života. Narážela v něm na stejné potíže jako my a dovedla je překonávat s důvtipem. Terezie, která se usmívala a dovedla rozesmát i jiné. Pohybovala se v tomto světě obratně, byla pohotová v každé situaci díky velkým přirozeným vlohám. A hlavně díky jejímu stálému spojení s Bohem. Právě v její době došlo k protestantské reformaci. Postavení církve v Německu a Francii bylo kritické. Uvědomovala jste si to a napsala jste: "Tisíckrát bych byla obětovala svůj život, jen abych zachránila jednu z těch mnoha duší, které tam bloudily. Ale byla jsem jen žena."

Ano, žena. Ale žena která vydala za dvacet mužů, která vyzkoušela všechny možné prostředky, žena, které se podařilo uskutečnit velkolepou vnitřní reformu a svým dílem a spisy ovlivňuje celou církev. První a jediná žena, která byla se svatou Kateřinou prohlášena za učitelku církve.

Vyjadřovala jste se ryzím jazykem. Vaše pero bylo uhlazené, ale ostré. Měla jste vysoké pojetí o poslání řeholnic, přesto však jste napsala otcí Gracianovi: "Pro lásku Boží, dejte pozor na to, co děláte. Nevěřte nikdy řeholnicím, protože když ty něco chtějí, použijí všech možných prostředků." - Když jste odmítala jednu postulanku, řekla jste otcí Ambrožovi: "Musím se smát, když mi říkáte, že vám stačilo tu dívku vidět, abyste ji pochopil. Vyznat se v ženách není tak snadné." Od Vás pochází výstižná definice ďábla: "Ten ubohý

nešťastník, který nemůže milovat." - Donu Sancho Davilovi svěřujete: "I na mne přichází roztržitost při modlitbě breviáře. Zpovídala jsem se z toho otci Dominikovi (*Benez, známý teolog*) a ten mi řekl, abych si toho nevšímala. Opakuji vám totéž co řekl on, protože je to zlo nevyléčitelné."

Nepřekonatelná jste však byla v době boje. Nuncius Vás dal zavřít do toledského kláštera a prohlásil Vás za ženu "neklidnou, potulnou, neposlušnou a vzpurnou". Vaši poslové, vysláni z kláštera ke králi Filipovi II., k vévodům a prelátům, celou spleť záležitostí vyřešili. Učinila jste z toho závěr: "Terezie sama o sobě nic neznamená. Terezie a jeden halěr je méně než nic. Ale Terezie, halěr a Bůh společně dokáží všechno."

Podle mého názoru jste byla výrazným příkladem jevu, který se pravidelně v životě katolické církve opakuje. Ženy samy o sobě v církvi nevládnou. To je úkolem hierarchie. Ale velmi často ji inspirují, podněcují a někdy i řídí. Na jedné straně Duch svatý vskutkuje, kam chce. Na druhé straně je žena nábožensky citlivější a schopnější obětovat se velkodušně velkým cílům. Proto má církev mnoho světic. K těm všem by bylo třeba připočítat i ženy, které uvedly do pohybu asketicko-teologická hnutí, jež měla dalekosáhlý vliv. Patricijka Marcela, která vedla na Aventinu jakýsi druh kláštera pro zámožné a vzdělané Římanky, spolupracovala se svatým Jeronýmem na překladu Bible. Madame Acarie ovlivňovala významné osobnosti a samého Františka Saleského i mnoho jiných. Měla vliv na celou francouzskou spiritualitu začátku 17. století. Princezna Amálie Galitzinová šířila ze svého "Münsterského kroužku", který oceňoval i Goethe, v celém severním Německu nový proud intenzivního duchovního života.

Mohl bych uvést ještě další příklady, ale vrátím se raději k Vám. Spíše než duchovní dcerou byla jste svatému Janu z Kříže a prvním reformovaným karmelitánům duchovní matkou. Dnes je to vše jasné a samozřejmé, ale ve Vaší době z toho vznikla srážka, o které jsem se zmínil výše. Na jedné straně jste byla Vy, bohatá charismaty a s osvícenou energií plnou zanícení, kterou Vám Bůh dal pro církev.

O charismatech a hierarchii se mnoho mluví i dnes. Byla jste v tomto ohledu odbornicí, a proto si dovoluji čerpat z Vašich děl tyto zásady: Charismatické dary nejsou revírem vyhrazeným jen některým osobám. Mohou být udělovány všem, kněžím i laikům, mužům i ženám. Avšak jiná věc je možnost mít dary, jiná pak mít je skutečně.

Nemyslete si, že jsem snad pesimista. Věřím, že je to pouze přechodný úkaz vidět ve všem a všude charismatické dary. Avšak vím také, že opravdové dary Ducha svatého byly zneužívány a falšovány. A přece církev stále postupovala vpřed. Například mladá korintská církev zaznamenala velký rozkvět charismatických darů, ale svatý Pavel se spíše obával případů, kdy byly zneužity. To se totiž opakovalo stále nápadněji. Dvě ženy, Priscilla a Maximilla, které podporovaly a financovaly montanismus v Asii, začaly "charismaticky" hlásat velmi přísnou morální obrodu, úplné zřeknutí se manželství, absolutní připravenost k mučednictví. Skončily tím, že stavěly proti biskupům "nové proroky", muže i ženy, kteří "naplnění Duchem svatým" kázali, udělovali svátosti, očekávali příchod Kristův, který měl v nejbližší době zahájit tisícileté království.

V 17. století to byly řeholnice z Port Royal. Jejich abatyše, matka Angelika, sice dobře začala tím, že charismaticky reformovala sebe i klášter, do klauzury nevpustila ani rodiče. Měla velké nadání, byla přímo zrozena pro ovládání jiných, avšak stala se duší jansenismu, až do konce neústupná vůči církevní autoritě. O ní a jejích řeholnicích se říkalo: "Čisté jako andělé, pyšné jako ďáblové."

Vašemu duchu jsou tyto věci velmi vzdáleny. Jaká propast mezi Vámi a oněmi ženami. Vám se nejlépe líbilo jméno "dcera církve". Šeptala jste je na smrtelném lůžku, zatímco zaživa jste pracovala pro církev a s církví, ochotna také něco od církve snášet. Kéž byste dnešním prorokyním tak trochu vštípila svou metodu!



POKOJ LIDEM - sv. Lukáši

Svatý Lukáš byl původně lékařem. V letech 50 - 51 provázel svatého Pavla na jeho misijních cestách. Je autorem evangelia a Skutků apoštolů.

Milý svatý Lukáši,

z Vašeho evangelia přímo vyzařuje nekonečná dobrota Ježíšova. Ukázal jste zcela zvláštním způsobem, jak Bůh miluje hříšníky a že Ježíš věnoval téměř demonstrativně svou pozornost těm, kterých si svět ani nevšiml. Vy jediný jste popsal události kolem narození a dětství Páně, které vždy s novým pohnutím pročítáme o každých Vánocích. Mně se zvláště líbí Vaše poznámka, že Marie své dítě "zavinula do plének a položila do jeslí". Tato věta inspirovala mnoho malířů k uměleckému zachycení tohoto výjevu na plátně a dala podnět k postavení betlémů na celém světě. Když u vánočního Betléma zpíváme koledu "Vůl a oslík nad ním stáli a svým dechem zahřívali lidské nemluvnátko, slavné Boží pacholátko," říkám si: "Když Kristus zaujal to nejponíženější místo na světě, jaké bychom měli sami zaujmout?" Dovolte, abych Vám vyjádřil svůj názor na tuto otázku.

Při styku s Bohem se podobáme Abrahámovi, který řekl: "Neodvažuji se k svému Bohu ani promluvit, vždyť jsem jen prach a popel." A nebo celníkovi, který stál u chrámového vchodu a neodvažoval se ani oči k nebi pozdvihnout, protože si byl vědom své hříšnosti. Před nekonečným a všemocným Bohem zbývá jen doznat, že jsme docela malí. Musíme v sobě potlačovat neblahé sklony, které nám brání bezpodmínečně se podřizovat Bohu. Bůh chce, abychom ho v některých věcech následovali, zatím co v jiných zůstává jedinečný a nedostižný. Praví: "Učte se ode mne být pokornými a tichými. Buďte milosrdní, jako můj Otec je milosrdný." Ale také říká: "Jedinému Bohu přísluší čest a sláva. Jen Bůh je absolutně nezávislý."

Naproti tomu bychom velice rádi zaměnili pozice; rádi bychom byli samostatní, nezávislí, všemi ctěni a váženi a nijak nám nepůsobí radost, jsme-li závislí, pokorní, trpěliví. Odvoláváme se na moderní filosofii (která zítra už může být zastaralá) a kulturu. Pokrok nás ovládá. Rozkládáme atomy, zkoumáme kosmické prostory, žijeme komfortněji. Že naše možnosti nejsou neomezené, připomněli nám nedávno orientální šejkové. Zásoby pohonných hmot vystačí asi tak na třicet let. Kdo je chce mít, ať pořádně za ně zaplatí. Nezůstává, než se omezit, dokud se nenajdou nové energetické zdroje.

Toto varování, jakkoli nepříjemné, může být velmi užitečné. Jednak pobízí k novému bádání a novým cestám pokroku, jednak připomíná ohraničení každého lidského podnikání a příkaz, abychom všechnu svou naději vkládali v Boha. Slyšel jsem jednoho "kritického křesťana", jak říká: "Už je konec s maloměšťáckým náboženstvím, které hovořilo jen o

nebi a spasených duších. Zavání to kapitalistickým individualismem a odvádí to pozornost chudých od velkých sociálních problémů."

Pravdivé na těch slovech je, že se křesťan musí zaměřit na velké sociální problémy. Čím víc je kdo nadšen nebem, tím víc musí přiložit ruku k odstranění nespravedlnosti na zemi, třeba že tato země není pro křesťany konečným životním cílem. Jako věřící v Krista putujeme společně a každý se svým vlastním osudem k nebi. Kdo nevěří v nebe, je nešťastný, je "bez naděje", jak říká sv. Pavel, nenašel pravý smysl své existence.

Člověk může mít trojí vztah k lidem. Záleží na tom, jedná-li se o představené, rovnocenné nebo podřízené.

Dá se však dnes hovořit ještě o představených? Žádat dnes od dětí, aby své rodiče poslouchaly, ctily a milovaly? Žáci své učitele? Občané státní autoritu? V 17. století konával se v Benátkách proslavený karneval. Zdálo se, že se lidé v těch dnech zbláznili. Dělali si, co chtěli, vyváděli pod ochranou masek věci, které se přičily zvykům a zákonům. Jako by chtěli dohonit, oč přišli celou předchozí dobu svou šetrností a poslušností. Mám dojem, že se dnes děje něco podobného. Nemyslím atentáty, krádeže, loupeže, únosy a vraždy. To vždycky bylo na světě. Ale větší hrůzu mi nahání způsob, jak lidé reagují na tyto zločiny. Zákony a normy se považují za útisk a omezení svobody. Dokonce budí radost, když se zákony zesměšňují. Říká se, že "jediné, co je dnes zakázané, je něco zakazovat".

Také v církevní oblasti začalo se pomalu jednat podle zásady: "Dělej, co jen můžeš." Šíří se víceméně názory, které všechny končí stejným konstatováním. Lidé v dané situaci, jste nešťastní. Chcete-li být šťastní, musíte všechno změnit a obrátit naruby. K tomu se přibere na pomoc psychologie, která se obírá životními projevy a omlouvá je. Za cizoložníky, sadisty a homosexuály prý mohou výlučně rodiče, protože jim v mládí nevěnovali náležitou lásku. Volá se po neomezené regulaci porodů, po přerušení těhotenství na přání matky, po libovolné manželské rozluce, po předmanželských stycích, homosexualitě, volném užívání drog.

Ocitli jsme se přímo ve větrné smršti, milý svatý Lukáši. Co může proti tomu učinit ubohý biskup? Může nejvýš připustit, že v minulosti byl zákon jakýmsi oltářem, na kterém často byl člověk obětován. Může doznat, že mnohdy rodiče povolují dětem uzdu, aby se prý jednou měly lépe, než se měli oni. Biskup dobře ví, že k tomu, aby si zjednal autoritu, musí jiným sloužit. Stále mu znějí slova sv. Petra: "Jednejte jako lidé svobodní, ne však jako lidé, kteří svobodou zakrývají svou špatnost, nýbrž chovejte se jako Boží služebníci"(1 Petr 2,16). Tato slova vylučují tzv. "moc" a předpokládají takovou autoritu, která podporuje svobodu. Nevymáhají otrockou poslušnost, ale aktivní a odpovědnou.

Co by mohl biskup ještě víc učinit? Pouze spoléhat se na Boha a připomínat stále slova Boží: "Kdo se bojí Boha, ctí otce ... synu můj, ctí svého otce slovy i skutky." (Sir 3,7 - 8). "Vy, děti, ve všem svoje rodiče poslouchejte, jak se to patří u křesťanů." (Kol 3,20). "Každý se má podříditi vrchnosti, která vládne. Vždyť není vlády, která by nepocházela od Boha. Ty, které jsou, od Boha jsou zřízeny. Když se tedy někdo staví proti vládě, staví se proti řádu, který dal Bůh." (Řím 12, 1. - 2). "První věc, ke které tě vybízím, je, ať se konají modlitby prosebné, přímluvné i děkovné za všechny lidi, za všechny ty, kdo zaujímají zodpovědné postavení." (Tim 2,1). "Své představené poslouchejte a podřizujte se jim! Oni bdí nad vaší duší a budou jednou za ni zodpovídat. Ať to mohou dělat s radostí, ne aby při tom museli vzdychat." (Žid 13,17).

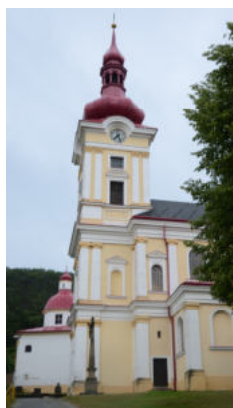
Jak se máme chovat k lidem, kteří jsou s námi rovnocenní? Naší povinností je vystříhat se každého přehlížení a podceňování, stejně jako přehnané snahy za každou cenu nad ně vyniknout. Často býváme nakloněni nedělat to, co jiní dělají a dělat to, co jiní nedělají. Odporovat jejich názorům, opovrhovat tím, co oni obdivují a obdivovat, čím oni opovrhují. Jeden chce být nápadný elegancí, přepychem a výstředním oblečením, druhý originální a s vybranou řečí. Prsten na ruce, zvlněné vlasy, lesklý náhrdelník podporuje neuvěřitelně pýchu člověka. Všechno to není samo o sobě špatné, ale bývá to často jen příležitostí, aby člověk na sebe upozornil, aby si ho lidé všímali, obdivovali a nedomnívali se, že je "jen obyčejný, tuctový člověk".

Naproti tomu člověk prostý a otevřený netouží, aby ho lidé považovali za zámožnějšího, učenějšího, zbožnějšího, než ve skutečnosti je. Proto vystupuje, strojí se a hovoří vždy nenápadně, bez úmyslu vyniknout nad jiné. Ježíš takové jednání schvaloval a doporučoval a Vy, milý svatý Lukáši, jste nám napsal tato jeho slova: "Mějte se na pozoru před vykladači Písma! Chodí rádi v dlouhých řízách, mají rádi pozdravy na veřejných místech, přední sedadla v synagogách a čestná místa při hostinách." (Lk 20,46).

Nakonec několik slov o poddaných, lépe řečeno o těch, kteří jsou na tom hůř než my, poněvadž jsou nemocní nebo chudí, žijí v bídě nebo ve hříchu. Jim obzvlášť musíme projevovat účinnou službu lásky, která se věnuje každému jednotlivci, ale také potírá chudobu. Tím nejkrásnějším výrokem, jaký jste kdy, svatý Lukáši, mohl zaznamenat: "Na zemi pokoj lidem, v nichž má zalíbení Bůh."



FARNOST EUCHARISTII, MODLITBOU, DOBROČINNOSTÍ ŽIJE. PROSÍM S VDĚČNOSTÍ - PAMATUJTE DAREM NA RODINU SVÉ FARNOSTI:



**ŘÍMSKOKATOLICKÁ FARNOST PUSTIMĚŘ:
číslo účtu: 1560129309/0800**



**ŘÍMSKOKATOLICKÁ FARNOST DRYVICE:
číslo účtu: 1560130369/0800**



**ŘÍMSKOKATOLICKÁ FARNOST PODIVICE:
číslo účtu: 1560131329/0800**

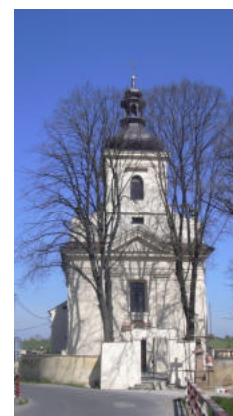
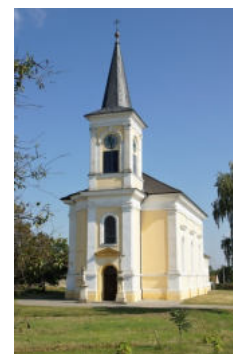


**ŘÍMSKOKATOLICKÁ FARNOST TOPOLANY:
číslo účtu: 1560196309/0800**



**SVŮJ DAR NAVÍC MŮŽETE ODEPSAT Z DANÍ!
POŽADAVEK NA POTVRZENÍ PRO ODPIS ZAŠLETE NA EMAIL:**

josef.benicek@seznam.cz



PÁN BŮH ZAPLAŤ ZA VÁŠ DAR A ŽEHNEJ VÁM.

10

Giovanni kard. Coppa slavil eucharistii ke cti 14 františkánských mučedníků

KOSTEL PANNY MARIE SNĚŽNÉ, PRAHA, 14. ŘÍJNA 2012



Nejdůstojnější otcové a bratři františkáni ze zdejší komunity u kostela Panny Marie Sněžné, drazí farníci, milí věřící,

1. Jsem velmi rád, že jsem se mezi Vás mohl vrátit u příležitosti blahořečení čtrnácti františkánských mučedníků. Jde o událost všemi dlouho očekávanou, jak si na to vzpomínám ještě z let své služby Apoštolského nuncia v

Československu a později v České republice. Ze srdce děkujeme Svatému otci za to, že se rozhodl zařadit tyto bratry mezi blahoslavené, aby je celá církev mohla uctívat a připojit je tak k početnému zástupu českých a slovenských mučedníků, ke svaté Ludmile, svatým Václavovi, Vojtěchovi, Janu Nepomuckému, Janu Sarkandrovi, mučedníkům košickým a blahoslavenému Hroznatovi. Oni dnes, ozdobeni mučednickou korunou prolité krve, obohacují náboženské dějiny této pozeňnané země. Heroickým způsobem naplnili a prožili evangelní blahoslavenství pronásledovaných pro spravedlnost: „*Blahoslavení jste, když vás budou lidé nenávidět, když vás vyloučí, potupí a vaše jméno vyškrtnou jako prokleté kvůli Synu člověka. Radujte se v ten den a jásejte, máte totiž v nebi velkou odměnu...*“ (Lk 6,22n). Ano, oni už obdrželi nesmírnou odměnu, protože prolili krev, a to právě tady, uvnitř tohoto chrámu a konventu Panny Marie Sněžné a v blízkém okolí. Když my sem dnes vstupujeme, uvědomujeme si, že zem, na které stojí naše nohy, je posvátná! Žijeme skutečně v zemi svatých!

2. Když nasloucháme líčení o jejich smrti podstoupené z lásky ke Kristu, jak veliké bylo jejich utrpení, ještě teď cítíme mrazení v zádech. Proto jim děkujeme jednak za jejich velkou duchovní sílu a také za hrdinskou odvahu a trpělivost. Čech P. Bedřich Bachstein byl proklán kopím do srdce; Španěl P. Juan Martínez, se snažil chránit vlastním tělem ciborium s Nejsvětější Svátostí před zneuctěním: někdo mu vrazil kopí do zad. A nemocného P. Šimona, francouzského kněze, ubodali na lůžku. Italského kněze, P. Bartolomea Dalmasoniho z Ponte San Piero u Bergama, ubili k smrti ranami šavle; Bratr Jeroným, svobodný baron z Arese, také Ital, narozený v Miláně,



ještě jáhen, skonal při modlitbě u oltáře Panny Marie Pomocné, probodnutý dlouhým mečem. Další velmi mladý Ital, podjáhen bratr Kašpar Daverius, se spolu s klerikem Jacquesem z bavorského Augsburgu a se svým krajanem bratrem Didakem Janem ukryli do věžičky; byli však pronásledováni a svrženi na střechu kostela a z ní se zřítily na zem. Bratrovi Klémensovi ze Švábska, který teprve dokončil noviciát, byla hlava rozřata oboustrannou sekerou; rovněž Holanďan, bratr Krištof Zelt, nejstarší ze všech, starší kuchař, který krutou smrt bratří předpověděl tři dny předem, zemřel s hlavou rozseknutou řeznickou širočinou. Ital, bratr Giovanni Bodeo, laik, byl zabit ranou šavle stejně jako i tři Češi, mladší kuchař laik Emmanuel, novic laik Antonín a novic klerik Jan. Čtrnáct mučedníků, kteří se jako „libá vůně“ (Ez 20,41) nabídli v oběť Bohu.



3. Tito mučedníci dnes mohou být představeni jako příklad pro církve a pro svět, protože hrdinným způsobem dosvědčili onu lásku, která je poznávacím znamením věřících v Boha a následovníků Krista. Do praxe uvedli to, co nám připomněla liturgie ve čteních ze Starého i Nového zákona dnešní mše svaté. Prorok Sofoniáš vybízel k pokoře a tichosti: „*Hleďte Hospodina, všichni pokorní v zemi, kteří jednáte podle jeho výroku. Hleďte spravedlnost, hleďte pokoru, snad se skryjete v den Hospodinova hněvu. Uprostřed tebe zanechám lid pokorný, chudý. Budou hledat své útočiště v Hospodinově jménu...*“ (Sof 2,3; 3,12). A u svatého apoštola Petra jsme četli: „*I kdybyste museli trpět pro spravedlnost, blaze vám! Nebojte se jich, když vám vyhrožují, a nedejte se zneklidnit. Mějte v srdci posvátnou úctu ke Kristu jako k Pánu... Je přece lépe, abyste snášeli utrpení – chce-li to tak Bůh – za to, že jednáte dobře, než za to, že jste udělali něco špatného*“ (1Petr 3,14.17).

4. Proto je příklad těchto pokorných a zároveň velkých mučedníků velmi aktuální. Především nás něžně vybízejí k následování Krista; vždyť jsme křesťany (jeho vyznavači) a máme žít věrně podle evangelia. Dnešní svět umírá kvůli nedostatku lásky! Umírá kvůli egoismu, nezájmu o druhé, pro uzavřenost – hluchotu – vůči potřebám i těžkostem druhých! My křesťané máme hlásat Kristovo učení skrze zasahující sílu příkladu a sami se

od něho učit, jak prožívat lásku k Bohu a k bratřím a sestrám. Našich čtrnáct mučedníků dosvědčilo tuto lásku za cenu těch největších utrpení. Doslova uskutečňovali to, co Kristus říká v evangeliu, kterému jsme naslouchali: „Vám, kteří posloucháte, říkám: Milujte své nepřátele, prokazujte dobro těm, kdo vás nenávidí, žehnejte těm, kdo vás proklínají, modlete se za ty, kdo vám ubližují“ (Lk 6,27-28). A v Janově evangeliu nám Pán Ježíš zjevil, že nás miluje láskou, nad kterou není větší: „Nikdo nemá větší lásku než ten, kdo za své přátele položí svůj život“ (Jan 15,17). Ježíš nás tak nesmírně miloval, že za nás položil svůj život: za nás, kteří jsme byli hříšníci, kteří jsme si nic nezasloužili; neváhal obětovat sám sebe a odevzdat všechno, aby nás zachránil. Tito mučedníci jej doslovně napodobili. Podobně naším úkolem je obejmout druhé, všechny ostatní, přátele i nepřátele, protože Kristus nás miloval jako první.



5. Toto učení dostává ještě hlubší význam, protože naši blahoslavení mučedníci byli františkáni. Víme, že svatý František po mučednictví neustále toužil a jeho příklad pak oslovil tolik jeho duchovních synů a dcer, aby jej napodobovali. Kolik bylo františkánských mučedníků během staletí! Mezi ně se nyní řadí i naši pražští františkáni, mučedníci. Svatý František celým svým životem zblízka následoval Krista ukřižovaného. Chtěl

vystoupit na kříž spolu s Paní chudobou, aby se co nejdokonalejším způsobem Kristu připodobnil. Nastoupil dobrodružnou cestu, aby obrátil vzdálené národy. Čelil neznámému, aby hlásal Ježíše Krista nevěřícím a podstoupil pro něho smrt. Jak píše svatý Bonaventura: „Bylo to ovoce mučednictví, které jej více přitahovalo; byla to touha zemřít pro Krista, což si přál vroucněji než všechna jiná ctnostná a pamětihodná díla... (Svou cestu ale musel pro nemoc přerušit). Zápal milosrdenství jej však hnál k mučednictví takového druhu, že se pokusil odejít do nevěreckých zemí, aby šířil víru v Nejsvětější Trojici prolitím své krve“ (Legenda Maggiore, IX,6; Františkánské prameny, I,1171,





str. 915-916).

6. Konečně, sami mučedníci nám říkají, že skutečný ekumenismus se opírá o lásku. Vždyť „*Tito mučedníci, jako malé stádo něžných a mírumilovných oveček se nikdy nedopustili ničeho proti nekatolíkům; jakékoliv násilí jim bylo naprosto cizí. Jejich apoštolát se opíral jenom o sílu Božího slova, o modlitbu, o věrnost Bohu a jeho evangeliu, o příklad života. Jejich působení spočívalo v trpělivosti, mírnosti, odevzdanosti Bohu a především v lásce*“.

Blahoslavený papež Jan Pavel II., když připomínal aktuálnost a příklad mučedníků, velmi zdůrazňoval ekumenickou sílu mučednictví a v římském Koloseu k tomu dne 7. května 2000 řekl: „*Vzácné dědictví oněch odvážných svědků je společným vlastnictvím pro všechny církve a církevní společenství. Je to dědictví, které mluví mocnějším hlasem než skutečnosti, které nás rozdělují. Ekumenismus*

mučedníků je přesvědčivější; ukazuje cestu jednoty křesťanů jednadvacátého století. Je to dědictví kříže, prožívané ve světle Velikonoc: dědictví, jež obohacuje a posiluje křesťany, kteří kráčí v novém tisíciletí“ (č. 5; *Insegnamenti di Giovanni Paolo II, XXIII,1,2000, str. 776*).

Dnes tedy musíme být vděční našim pražským františkánským mučedníkům a celému zástupu mučedníků všech dob, že současné ekumenické vztahy se staly mnohem bratrštějšími, konstruktivnějšími a nosnějšími: natolik, že můžeme budovat civilizaci lásky.

Drazí bratři a sestry, tomu všemu nám dává naslouchat čtrnáct pražských františkánských mučedníků. V jejich hlase slyšíme samotného Ježíše: „*Nové přikázání vám dávám: Milujte se navzájem; jak jsem já miloval vás, tak se navzájem milujte vy*“ (Jan 13,34). Toto blahorečení pro nás bude velkým povzbuzením k lásce a milosrdenství. Kéž nám čtrnáct mučedníků, které milujeme a kteří ještě více milují nás, pomáhá prožívat každý den ve světle lásky a zápalu pro Boha a pro druhé. Amen.



„Včera v Praze byli prohlášeni blahoslavenými Bedřich Bachstein a třináct jeho spolubratrů z řádu Menších bratří. Byli zabiti roku 1611 pro svoji víru. Jsou prvními blahoslavenými Roku víry a jsou mučedníky. Připomínají nám, že věřit v Krista znamená mít ochotu trpět spolu s Ním a pro Něho.“ (Benedikt XVI. při modlitbě Anděl Páně, 14. října 2012).

Humor papeže sv. Jana XXIII.



* Když byl papež Jan XXIII. ještě kardinálem, seděl při hostině vedle ateisty. ten se podívil: „Pane kardinále, vy jíte také pochoutky?“ Kardinál se usmál: „Copak stvořil dobrý Bůh tyto věci jen pro darebáky?“

* Jindy seděl vedle dámy s velkým výstřihem. Ostatní napjatě pozorovali, jak se bude chovat. Když došlo na ovoce, sáhla dáma po jablku. „pozor, milostivá paní,“ řekl kardinál. „Proč?, nebojte se, nenabídnu vám to jablko, pane kardinále. Sním je sama.“ „Na to právě myslím. Když snědla Eva jablko, zpozorovala, že je nahá.“

* Když spatřil Jan XXIII. první fotografii, kde už byl v papežském oděvu, povzdechl si: „Pane Bože, už 77 let víš, že budu papežem; nemohl jsi mě stvořit trochu hezčího?“

* Na začátku svého pontifikátu se Jan XXIII. často probudil s pocitem, že je ještě kardinálem, a uvažoval o různých problémech. Když některý nemohl rozluštit, řekl si: „Poradím se o tom se Svatým otcem.“ Pak si uvědomil, že je papežem sám a opravil se: „Poradím se o tom s Kristem Pánem“.

* Jan XXIII. měl pro dobré diplomaty dva návody: „Buď je němý jako želva, nebo mluví tolik, že se druhý k řeči ani nedostane a nemůže ho sledovat. Protože jsem Ital, vybral jsem si ten druhý způsob“.

* Kardinál Micara se opozdil k audienci a omlouval se Janu XXIII., že jeho šofér nemohl najít místo k parkování. „To nic“, odpověděl vtipný papež, „Noe našel parkoviště pro svou archu až za čtyřicet dní“.

* O vánocích navštívil Jan XXIII. nemocnici Svatého Ducha. Rozrušená představená se představila: „Svatý otče, jsem představená Ducha Svatého.“ Jan XXIII. se usmál: „To jste významný člověk, sestřičko; já jsem jen zástupce Krista na zemi“.

* Při soukromé mši svaté přísluhoval Janu XXIII. často jeden ministrant. Papeži ho bylo líto a řekl mu: „Ode dneška budeš ostatním kněžím přísluhoval stejně často jako mně. Kdyby někdo něco namítal, řekni: "Já a papež jsme se na tom dohodli“.



„VÍTÁM PŘI PETROVĚ STOLCI POUTNÍKY Z ČECH A MORAVY: ZE SEBRANIC, SUCHÉ LOZI, BÁNOVA, PUSTIMĚŘE, PLZNĚ A PRAHY. CHVÁLA KRISTU! V TĚCHTO DNECH SE CELÁ CÍRKEV PŘIPRAVUJE NA SLAVENÍ SVÁTKŮ SVATODUŠNÍCH. NECHŤ DUCH SVATÝ STÁLE ROZHOJŇUJE SVOJE DARY VE VÁS, VE VAŠICH RODINÁCH A V CELÉM VAŠEM NÁRODĚ. K TOMU VÁM Z CELÉHO SRDCE UDĚLUJI SVÉ APOŠTOLSKÉ POŽEHNÁNÍ!“

„Právě na dnešek připadá výročí úmrtí papeže Jana XXIII., který s odvážnou poslušností vnuknutím Ducha svatého, zahájil II. vatikánský ekumenický koncil. V našich srdcích je stále velmi živý ohlas poselství víry a otcovské dobroty, jež zanechal Církvi světu. Na závěr tohoto našeho setkání chceme k jeho památce obrátit svou vděčnou vzpomínku a prosit Ducha svatého o stejnou apoštolskou horlivost jakou měl tento velký papež, abychom vhodným způsobem odpovídali na požadavky nové evangelizace.“

(Jan Pavel II. v pozdravu poutníkům při střední generální audienci, Aula Pavla VI. ve Vatikáně, 3. 6. 1992)



Ó Nejsvětější Trojice, děkujeme ti, žes církvi darovala svatého Jana Pavla II. a dala v něm zazářit něžnosti svého otcovství, slávy Kristova kříže a jasu Ducha lásky. Svou bezmeznou důvěrou v tvé nekonečné milosrdenství a v mateřskou přímluvu Panny Marie nám zosobnil obraz Ježíše, Dobrého Pastýře a ukázal nám tak svatost jako vysoké měřítko řádného křesťanského života, jako cestu k dosažení věčného společenství s tebou. Na jeho přímluvu nám podle své vůle uděl milost ... *(vložit osobní prosbu)*, o kterou vroucně prosíme. Skrze Krista našeho Pána. Amen.
(Votivní svíce u sarkofágu sv. Jana Pavla II., oltář sv. Šebestiána v bazilice sv. Petra. Peregrinatio ad Miracula Fidei, 15.6.2014).



"Když jsem šel k Janu Pavlu II., vždy jsem musel mít připraveny aspoň dva vtipy

TOMÁŠ KARDINÁL ŠPIDLÍK, S.J.,
čestný občan Pustiměře

I.

Ptají se turisté na Sibiři Čukči, kde se dá koupit vodka. Čukča: "Jaký je dnes den?" "Pondělí." "Pojedete tudy, a ve čtvrtek zabočíte doprava."

/Čukčové jsou malý národ mongoloidní rasy, obývající okolí poloostrova Čukotka, který je tak daleko na východě, že je až na západě./

II.

Svatý Otče, víte co je to absolutní nic? "No to nevím." -"To je jeden litr vodky pro čtyři Poláky, tři Rusy anebo pět Čechů s podmínkou, že tři nepijí".

III.

Pastorův syn konečně dostal v osmnácti řidičský průkaz. Zeptal se svého otce, jestli by mohl zkusit řídit jeho vůz. Farář odpověděl: "Pokud splníš pár podmínek: Zlepšíš si známky, budeš studovat Bibli a dáš se ostříhat. Potom si o tom můžeme promluvit." Za měsíc přišel synátor znovu za otcem. Ten mu řekl: "Chlapče, jsem na tebe opravdu hrdý. Prospěch máš o moc lepší a viděl jsem, že jsi pilně studoval Bibli. Ale ty vlasy zůstaly stejné." "Víš tati, já jsem o tom přemýšlel. Víš přece, že Samson měl dlouhé vlasy, Noe měl dlouhé vlasy, a dokonce i Ježíš měl dlouhé vlasy!" Na to otec odpověděl: "To máš úplnou pravdu. A taky všichni chodili pěšky."

IV.

Pan farář navštívil svého nejstaršího farníka, aby mu popřál k narozeninám. Pan Knecht slavil 99 let. Když se s ním potom kněz loučil, tak mu povídá: "A pane Knechte, doufám, že vám za rok budu moci popřát k té vaší stovce!" Dědeček se podívá na pana faráře a odpoví: "Proč ne, zatím vypadáte docela zdravě!"

V.

Muž umřel a dostal se do nebe. Když se dostal za nebeskou bránu, uviděl velikou zeď plnou hodin. „K čemu jsou ty hodiny?“ Zeptal se. „To jsou hodiny lži.“ Řekl sv. Petr. „Každý má jedny. Kdykoliv někdo zalže, ručičky na těch jeho se pohnou.“ „Wow..“, řekl ten muž. „Čí jsou tyto hodiny?“ „Ty jsou Marie Terezie. Nikdy se nepohnuly, což znamená, že Marie Terezie nikdy nelhala.“...„A čí jsou tyto?“ „Ty jsou Abrahama Lincolna. Pohnuly se dvakrát, což znamená, že Abraham Lincoln lhal dvakrát v životě.“ „Aha.. A kde jsou Babišovy hodiny?“ Zeptal se muž, rozhlížejíc se po stěně. Sv. Petr odpověděl: „Mám je v pracovně, používám je jako větrák.“

POŘAD BOHOSLUŽEB: 8. - 16. října 2022

DEN	LITURGIE	FARNOST	ÚMYSL MŠE SV.
SOBOTA 8. října	TOPOLANY-SOBOTNÍ MŠE SVATÁ S NEDĚLNÍ PLATNOSTÍ	TOPOLANY 18.00	za farnosti Topolany, Pustiměř, Drysice a Podivice
NEDĚLE 9. října	28. NEDĚLE V MEZIDOBÍ	PUSTIMĚŘ 8.00	za + Marii a Stanislava KOUTNÝCH, rodiče z obou stran a Boží požehnání pro rodinu
		DRYSICE 9.30	za + Annu a Františka KREJČÍ, děti a Boží požehnání pro rodinu
		PODIVICE 11.00	za dary Ducha svatého, pomoc Panny Marie a andělů strážných pro studující vnuky a pravnučky
PONDĚLÍ 10. října	PONDĚLÍ 28. TÝDNE V MEZIDOBÍ	PUSTIMĚŘ 18.00	za + Jana SKALÍKA a duše v očistci
ÚTERÝ 11. října	SV. JAN XXIII., PAPEŽ	PODIVICE 8.00	za + Martina a Marii BENÍČKOVY, rodiče, syna, a Boží požehnání pro rodinu
STŘEDA 12. října	SV. RADIM, BISKUP	DRYSICE 18.00	za živé a + členy modlitby živého růžence v Drysicích
ČTVRTEK 13. října	ČTVRTEK 28. TÝDNE V MEZIDOBÍ	PUSTIMĚŘ 18.00	za dar zdraví a Boží požehnání pro rodinu JANSKOU
PÁTEK 14. října	SV. KALIST I., PAPEŽ	PUSTIMĚŘ 18.00	za dar zdraví a Boží požehnání pro rodinu NAVLÁČILOVU
SOBOTA 15. října	SV. TEREZIE OD JEŽÍŠE, PANNA A UČITELKA CÍRKVE	PODIVICE 8.00	za + Jiřinu SVOBODOVOU, + rodiče a Boží požehnání pro živou rodinu
NEDĚLE 16. října	TOPOLANY-SOBOTNÍ MŠE SVATÁ S NEDĚLNÍ PLATNOSTÍ	TOPOLANY 18.00	za farnosti Topolany, Pustiměř, Drysice a Podivice
		PUSTIMĚŘ 8.00	za + Víta POSPÍŠILA, rodiče, sourozence, dar zdraví a Boží požehnání pro rodinu
		DRYSICE 9.30	za + Dobromilu CHYTILOVOU, manžela, rodiče, sourozence a Boží požehnání pro živou rodinu
		PODIVICE 11.00	za + Rudolfa POSPÍŠILA, dvě manželky, živou a +rodinu

FARNÍ INFORMÁTOR, XXIX. ročník, týdeník pro vnitřní potřebu farností PUSTIMĚŘ, DRYSICE, PODIVICE, TOPOLANY (tel. 517356351, Email: josef.benicek@seznam.cz). Vychází každou neděli díky Božímu požehnání, mému namáhání a vašemu finančnímu přispívání. Na mě pamatujte v modlitbě a na svůj příspěvek u pokladny v kostele – „Příspěvky na Farní Informátor“ označené (resp. na účet farnosti u ČS a.s., Vyškov, č.ú.: 1560129309/0800), neboť bez toho, jak každý nepochybně ví, by letošní ročník mohl být i poslední. **Díky sponzorům**

dotovaná cena: 30,-Kč/ks Tisk: MORAVIATISK spol s r.o. Ve formátu pdf na <http://www.pustimer-farnost.cz>.

POŘAD BOHOSLUŽEB: 15. - 23. října 2022

DEN	LITURGIE	FARNOST	ÚMYSL MŠE SV.
	TOPOLANY-SOBOTNÍ MŠE SVATÁ S NEDĚLNÍ PLATNOSTÍ	TOPOLANY 18.00	za farnosti Topolany, Pustiměř, Drysice a Podivice
NEDĚLE 16. října	29. NEDĚLE V MEZIDOBÍ	PUSTIMĚŘ 8.00	za + Víta POSPÍŠILA, rodiče, sourozence, dar zdraví a Boží požehnání pro rodinu
		DRYSICE 9.30	za + Dobromilu CHYTILOVOU, manžela, rodiče, sourozence a Boží požehnání pro živou rodinu
		PODIVICE 11.00	za + Rudolfa POSPÍŠILA, dvě manželky, živou a +rodinu
		PUSTIMĚŘ 18.00	za + Annu a Michala GÁBOROVY, dceru, rodiče, sourozence a duše v očistci
PONDĚLÍ 17. října	SV. IGNÁC Z ANTIOCHIE, BISKUP AMUČEDNÍK	PUSTIMĚŘ 18.00	za + rodinu MENŠÍKOVU, NAVRÁTILOVU a duše v očistci
ÚTERÝ 18. října	SVÁTEK SV. LUKÁŠ, EVANGELISTA	PODIVICE 8.00	na poděkování Trojjedinému Bohu a Panně Marii za 93 let života s prosbou o Boží požehnání do dalších dní
STŘEDA 19. října	SV. PAVEL O KŘÍŽE. KNĚZ	DRYSICE 18.00	za + Vojtěcha ADAMCE, manželku a rodiče
ČTVRTEK 20. října	ČTVRTEK 29. TÝDNE V MEZIDOBÍ	PUSTIMĚŘ 18.00	za Boží požehnání pro rodinu ZELENKOVU a BENÍČKOVU
PÁTEK 21. října	BL. KAREL I. RAKOUSKÝ CÍSAŘ A APOŠTOLSKÝ KRÁL	PUSTIMĚŘ 18.00	za živou a +rodinu MADEJOVU, PICHLEROVU a duše v očistci
SOBOTA 22. října	SV. JAN PAVEL II., PAPEŽ	PODIVICE 8.00	za farnosti Topolany, Pustiměř, Drysice a Podivice
NEDĚLE 23. října	30. NEDĚLE V MEZIDOBÍ SVĚTOVÝ DEN MISÍÍ SBÍRKA NA MISIE	TOPOLANY 18.00	za + Františka a Annu KUCHTÍČKOVY a rodiče
		PUSTIMĚŘ 8.00	za + Dominika GAŠPARÍKA, rodiče, sourozence a švagry
		DRYSICE 9.30	za + Andělku a Petra ŠMEHLÍKOVY a Boží požehnání pro rodinu ŠMEHLÍKOVU a POSPÍŠILOVU
		PODIVICE 11.00	

FARNÍ INFORMÁTOR, XXIX. ročník, týdeník pro vnitřní potřebu farností PUSTIMĚŘ, DRYSICE, PODIVICE, TOPOLANY (tel.517356351, Email: josef.benicek@seznam.cz). Vychází každou neděli díky Božím požehnání, mému namáhání a vašemu finančnímu přispívání. Na mě pamatujte v modlitbě a na svůj příspěvek u pokladny v kostele – „Příspěvky na Farní Informátor“ označené (resp. na účet farnosti u ČS a.s., Vyškov, č.ú.: 1560129309/0800), neboť bez toho, jak každý nepochybně ví, by letošní ročník mohl být i poslední. **Díky sponzorům**
dotovaná cena: 30,-Kč/ks Tisk: MORAVIATISK spol s r.o. Ve formátu pdf na <http://www.pustimer-farnost.cz>.